העולם הזה

סקופ

המולטי־מיליונר קיבל פטור ממכס ונתן למנהל־המכס דירת־פאר בחצי־חינם

א״דיק וולפסון

המתנות של הנדיב הידוע

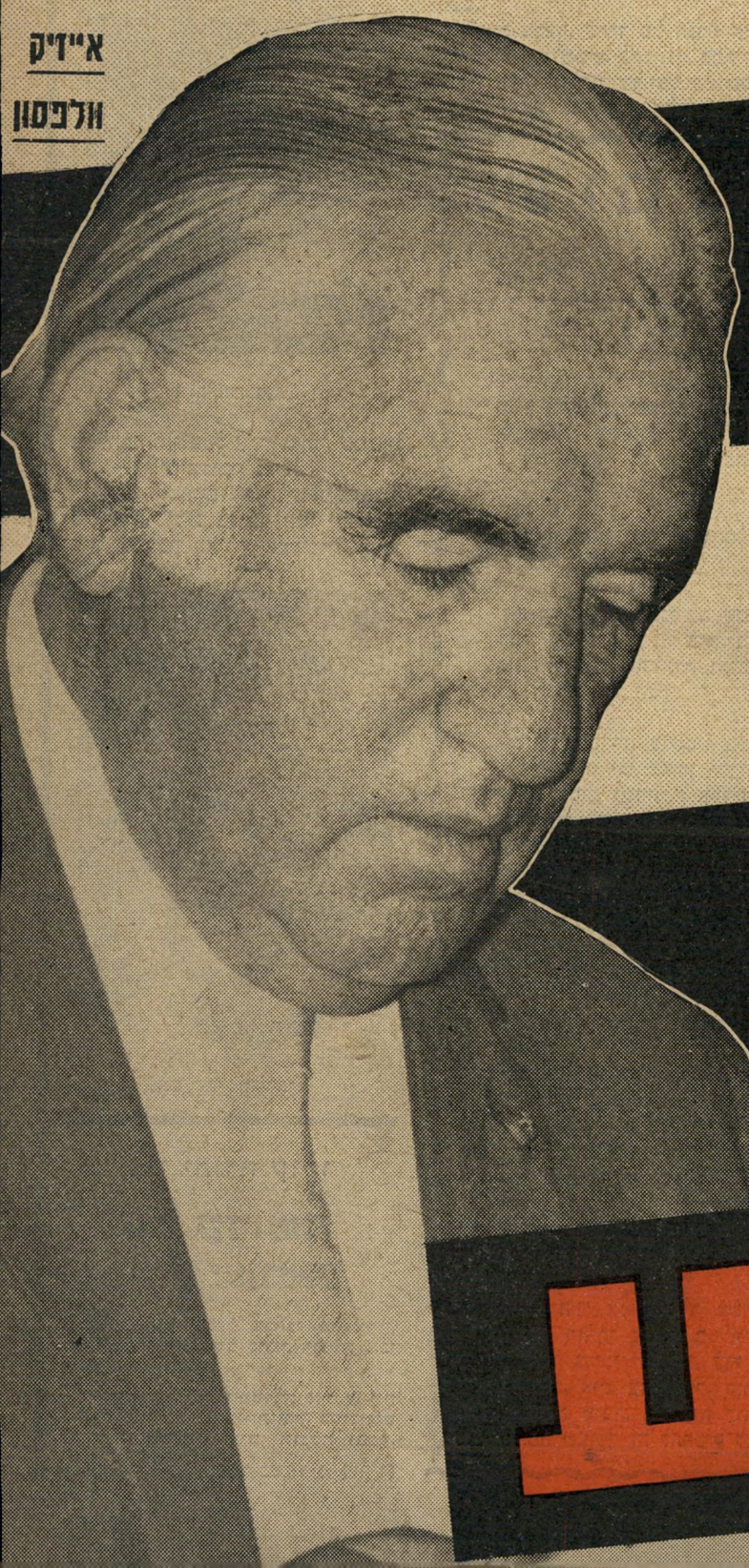

ZOO

תערוך וחמייסד תראשון:
ד"ר מלכיאל זוארץ ז"ל
ממשיכי דרכו יבל"א:
חנוך מרמרי, קובי ניב, אפרים סידון

חג'גות ל"ג בעומר בגדה - ללא תקדים!

מדורות בכל רחוב וסימטא ■ המונים בתהלוכה המסורתית משאפט לבית הקברות המוסלמי ■ רוב התושבים בילו את החג בבתיהם ■ תלמידים צוהלים מלאו את הרחובות ■ נהירה עצומה של שוטרים וחיילים מן הערים הגדולות אל מרחבי הגדה ■ „פנטזיה" ויריות באוויר ליוו את שימחת החג

— מאת כתבי ZOO הארץ —

מבעוד יום הובאו הצמיגים, נוסרו הקרשים ונגררו בולי העץ. מבעוד יום הוכנו פחי הנפט, הובא הסולר ונבדקו הגפרורים. ואכן, בהינתן האות, נצנצו ופרחו אלפי מדורות מרצדות בשלהבותיהן בכל אתר ואתר, כמכרזות של — ל"ג בעומר בגדה.

„היערה היערה בקשת וחץ"

ובעוד הנערים הצוהלים מתגודדים ברחובות. (ל"ג בעומר הוא יום שבתון במערכת החינוך המקומית) יצאו אלפים בתהלוכה המסורתית משעפט לבית הקברות המוסלמי בירושלים, כשהם נושאים עימם את הארון המקושט כמנהגם מימים ימימה. כך בשועפט, וכך בשכם, חווי מזרחי מרנין נפש.

השרב הכבד, שירד על הגדה אילץ רבים מן התושבים להסתגר בבתיהם. רובם העדיפו להתגודד על המרפסות תחת יציאה לרחובות הלוהטים, אך החום (°29) לא הרתיע את אלפי המטיילים בעיקר אנשי כוחות הביטחון שיצאו מן הערים הצפופות אל חיק הטבע. כתבינו מציינים את הנהירה המונית של שוטרים וחיילים, שבאו לחגוג את ל"ג בעומר בחיק הטבע ובערים הציוריות, והוסיפו לאווירת הפנטזיה ביריות באוויר, בצעקות, עשן צבעוני וכו'. רבים מן החוגגים הצטיידו קודם החג במגן ואלה כמסורת ל"ג בעומר, אביזרים שהיוו תחליף נאות לקשת וחץ המסורתיים שלא נופקו מפאת חוסר הזמן.

כמו כן צדו את העין עשרות תושבים מקומיים שהתנדבו למיבצע שיפור פני עירם ונקיונה. התושבים רובם מבוגרים לא נמנעו מלרדת מאוטובוסיהם ולהזיז אבנים גדולות וגרוטאות המהוות מיטרד אקולוגי ומכערות את פני עירם. ועל כך — ישר כח.

סוס לבן בלי רגשות הומניסטיים ומחייך

ביום רביעי שעבר, הקליטו את „עלי כותרת" בהשתתפות נעמי שמר. וכך, במזנון הטלוויזיה, זכיתי להכיר את המשוררת.

היא ניגשה לשולחננו לברך את מוטי קירשנבאום על זכייתו בפרס ישראל וכשהכיר לה את האנשים שסביב לשולחן נדלקה.

מייד התפתח ויכוח פוליטי שהחל בינה לבין מוטי והתפשט לכל השולחן.

„ארץ ישראל היתה שייכת מאז ומעולם לעם ישראל."

יופי.

„עובדה. היא תמיד נקראה ארץ־ישראל. בכל הספות. בפי כולם."

?

„הם מעולם לא נתנו לה שם."

„ומה עם פלסטין?" שאל מישהו.

„אתה רואה," התלהבה המשוררת, „הם אפילו לא יכולים לבטא את זה."

???

„הם קוראים לה בלסטין במקום פלסטין."

„את יודעת, יש בארץ ילדים שלא יכולים להגיד ישראל ואומרים ישרהל," אמרתי לה.

המשוררת נתנה בי מבט של בוז. „אז מה?" שאלה.

אז כלום.

השיחה נמשכה והיא התחילה לשלוח אנשים לכל מיני מקומות בעולם בשיטת „אז תלך מפה," הרגילה.

„תלכי את מפה," אמרתי לה.

„לא," אמרה המשוררת, „אבל נוציא מכאן את הילדים," פנתה אל האב שבמוטי.

„למה?" שאל מוטי.

„מה הוא אשם, אריאלצ'יק שלי?" שאלה האמהית־המשוררת.

„ומה אני אשם?" שאלתי.

המשוררת עצמה את עיניה ברגש וענתה. „ואז הוא יחזור, אריאלצ'יק, על סוס לבן, בלי רגשות הומאניסטים... אני רואה את זה... אריאלצ'יק על סוס לבן, בלי רגשות הומאניסטים..."

פתאום היא הבינה שלפי הוראת ערפאת אנחנו מכלים את קולה כדי שתהיה צרודה ולא תוכל לשיר.

אז מה?

אז כלום.

„בהצלחה!" אמרתי לה כשהלכה וחייכנו בנימוס.

למחרת ראיתי אותה בטלוויזיה שרה שורת ציטוטים משל גדולי הציונות כדי להוכיח שכולם חשבו כמוה וכמוך, איש צעיר, ולא צריך להתבייש בזה, כי אתה בחברה טובה. כי אתה בחברה טובה.

וכל מה שצריך זה להפסיק להתלבט, לחדול מלהתייסר, לזרוק את הרגשות ההומאניסטים לים ולחזור על סוס לבן.

וחשבתי, אולי, לשבת ולכתוב שיר בסיגנון שלה. משהו כמו:

והיטלה, כן היטלר, לאומני ידוע,
אמר שצריך לכבוש שטחים כל שבוע.
אז אל תתבייש, איש צעיר,
כי אתה בחברה טובה,
כי אתה בחברה טובה.
וכו' וכו'.
אז מה?

אז נזכרתי במאמר של קורט וונגאט בשם „טילים טובים, נימוסים טובים, לילה טוב" המופיע בקובץ "Wampeters, Foma y Granfaloons".

וונגאט מספר שבתיכון למדה איתו בחורה שהיא עכשיו (אז) אשתו של שר ההגנה האמריקאי מלווין ליירד. הוא גם מספר שקרא מאמר שבו הוסבר שאם תופעל אי־פעם תוכנית ההגנה האנטי־טילית של ניקסון וליירד, ימותו כל הילדים שיוולדו לאחר מכן (בכל מקום) מפגמים שבלידה.

באיזושהי מסיבה פוגש וונגאט חבר מהתיכון המספר לו שגברת ליירד קראה את ספריו ואהבה אותם וביקשה שאם יהיה פעם בוושינגטון, שיתקשר.

וונגאט מופתע. הוא פאציפיסט מוצהר. אנטי־מילחמות. איך זה?

ואז הוא נזכר בתיכון „בו למדנו כולנו לכבד את דעת הזולת — לא חשוב מהי." ולחייך. „אז, אולי, שר ההגנה יהיה ידידותי ונחמד בעניין הפאציפיזם שלי וכל זה, וממני יצפו להיות ידידותי ונחמד בעניין סוף העולם וכל זה."

וונגאט היה בוושינגטון. הוא התקשר, אבל לא הזמינו אותו. אולי כל העניין היה הלצה.

„מילת כבוד — אם הייתי מוזמן לבית ליירד הייתי מחייך ומחייך. הייתי מבין שמישרד ההגנה רק עושה את מה שהוא צריך. הייתי מסכים, בשומעי את צידו של הבחור האחר בסיפור, שאפילו לפלאנטות יש דברים גרועים יותר ממוות. לפני הליכתי הייתי מודה לליירדים על הערב המהנה. הייתי אומר „אני רק מצטער שאשתי לא יכלה להיות כאן. היא היתה מאוד נהנית."

הייתי, גם, מודה לאלוהים שאף אחד מהדור הצעיר לא היה שם. ילדים כבר לא לומדים נימוסים נאים בתיכון. אם הם היו פוגשים איש שהוא בעד בניית מיתקן שיגרום נכות ולבסוף יהרוג את כל הילדים בכל מקום, הם לא היו מחייכים. הם היו מתמלאים שינאה, וזאת גסות־רוח."

וזהו סוף המאמר.

קובי

„אש אש מדורה"

צבי יהודה קוקו

על קדושת ארץ ישראל

הארץ הזאת לכל מרחבי גבולותיה, היא כולה שלנו, של כולנו, ירושת אברהם יצחק ויעקב.

לפיכך הממשלה המסדרת את עניינה פה בשטחי ארצנו כוחה רק בסידורים מקומיים של מס קניה, הכנסה ומכס.

(המשך בעמוד 3, טור 4)

הארץ

ממשלתו של מייסדו —

ישראל — בטח בסאם.

מ.ז. בפגישה עם הדוד

משרד הבטחון מציע לך

מוצרים חדשים במחירים מיוחדים

אלת גומי עם טיימר

לפיצוח ראשים מבלי לפגוע בעור הגולגולת.
הטיימר משהה את המכה וגורם לתוצאה מהנה וממושכת יותר.
ממיטב תוצרת צ'ילי.
אידיאלי לסובלים מפליטה מוקדמת.

גז מדמיע בריחות מרעננים

לפיזור הפגנות בגמישות וביעילות. הגז חודר לעיניים ולאף וגורם לשיתוק מרענן ולדמעות מרגיעות. אורגזמה מובטחת.
להשיג בריחות לבנדר, יסמין ותות-שדה.
מיובא במייוחד מספרד.

רימון ספריי (רסס) לעיסוי אינטימי

רימון רסס המפיץ רסיסי פלסטיק נעימים למגע ואינם מזיקים לעור הידיים.
הרימון מביא לרטט מהנה ולפיזור מלא של רסיסים והפגנות.
זכה בתואר „המוצר הנבחר" קייפטאון 76.

סרטי 8 ו־16 מ"מ (בצבעים)

של מקלע קל ומרתק. יורה כדורי עץ, מדיקט, מפורמייקה או מחומר פלאסטי. קל לניקוי, עדין, נוח ונעים.
בתוספת פס-קול של אנחות, אנקות, יבבות ועוד ועוד...

■ ■ ■

כמו כן להשיג "MAGIC POTION" לכוויות עד 20%.

ואמצעי מניעה מחוספסים (סידרה מעורבת של חמישה סוגים, כולל נאבוט).

בדבר פרטים נא לפנות למשרד
הביטחון. מלא את התלוש המצורף
ותקבל קטלוג לביתך. סודיות
מובטחת

■ ■ ■

המכירה ליהודים מגיל 18.

■ ■ ■

לכל דבר יש סיבה

אנחנו חיים במאה העשרים. אנחנו אנשים ראציונאלים. אנחנו יודעים שלכל דבר יש סיבות.

מילחמת יום הכיפורים פרצה בגלל שלא גייסנו את המילואים.

מי שנגדנו זה בגלל שהוא אנטי-שמי.

מאורעות יום האדמה היו בגלל רק"ח.

„ההתפרעויות" בגדה הם בגלל הטלוויזיה.

אנשים דתיים היו מייחסים הכל לאלוהים. פאטאליסטים היו מייחסים הכל לגורל. פרימיטיבים היו מייחסים הכל לאבנים. אנטישמים היו מייחסים הכל ליהודים. ליצנים היו מייחסים הכל לרוכבי האופניים.

אבל אנחנו חיים במאה ה-עשרים. אנחנו אנשים ראציונא-ליים. אנחנו יודעים שלכל דבר יש סיבות.

עובדה.

על תרומתה לאנושות

האיגודים המקצועיים בארה"ב העניקו לגולדה מאיר פרס מייוחד, כמוהו קיבלו הנשיא טרומן, הנשיא ג'ונסון ונכבדים אחרים. הפרס מוענק לה על מה שמכונה „תרומתה לאנושות."

על תרומתה של גולדה למדינת ישראל אין צורך להרחיב את הדיבור. עוד הרבה שנים תחלופנה לפני שנתאושש מתרומתה זו.

גם על התרמתה של גולדה את העולם היהודי אין צורך להרבות בדיבורים. רק שאלה אחת נשארה פתוחה ותמוהה ביותר:

מה תרמה גולדה מאיר לאנושות???

האם תמכה בעמים מדוכאים?
האם העניקה סיוע חומרי לעמים רעבים?
האם תרמה לשלום בעולם?
האם תרמה להבנה בין עמים? לפתיחות־יתר?
האם, כמנהיגה, נאבקה לשיפור מעמד האישה?
האם נתנה דוגמה לביטול פערים בין עניים לעשירים?
האם היתה מופת רוחני? אינטלקטואלי? הומאני?
האם היתה מופת מדיני? האם הסיקה מסקנות כמו וילי בראנדט, למשל?
האם ניחנה ביכולת ביטוי נדירה? ביכולת נאום? כמו זו של לינקולן, או צ'רצ'יל?
האם גרמה לקירוב בין גזעים? דתות?
האם פיתחה או שמא יצרה תורות חברתיות חדשות?
האם ניסתה לתרום משהו לעתיד טוב יותר?
האם האנושות, בכלל ענייניה אותה?

אם, בכל זאת יימצא הקורא הנבון שיאיר את עינינו ויסביר לנו מה היתה תרומתה של גולדה מאיר לאנושות, נשמח לפרסם אותה באותיות גדולות.

(המשך מעמוד 2, טור 1)

ובשום פנים, אין שום כח וערך, תוקף רשות וזכות לכל הסידורים של מס ערך מוסף, וניהול ספרים ר"ל.

לדעת, להודיע ולהיוודע לכל עם יש-ראל ולהעצמאיים. אנחנו לא במדינת רוסיה. לא יהיה ניהול ספרים באי"ק. וכל דברי ההבל של מישהו, העלאה על הדעת בדבר הגבלות, קנסות שומות, הם בטלים ומבוטלים בהחלט.

כל העם הבריא, החי, המכיר והמרגיש — יתקומם, ילעג, ידחה, יפיח את פיט-פוטי אנשי המס הזה „המוסף". והיו כלא היו, סלה.

סליחה
מה
השעה
– לצה"ל

באחד מימי אפריל 1958 התבשר יוסף זילברשטיין, פקיד ירושלמי, כי הוא אב לשלישיית בנות חמודות. הי-תה זו השלישייה השנייה שנולדה ב-מרכז הרפואי בהדסה, ויוסף, בעצה אחת עם מינה אשתו, החליטו לכנות את שלושת הבנות בשמות סמליים, כיאות לגודל המעמד: „סליחה", „מה" ו„השעה".

מספרת סליחה זילברשטיין: „אני נולדתי חמש דקות לפני מה ורבע שעה לפני השעה. לכן אני הבת ה-

„אין לנו שעון"
סליחה מה והשעה זילברשטיין

בכירה." מוסיפה השעה זילברשטיין, „למרות הבדלי הגילים הקלים ביני-נו, תמיד הגענו לכלל הבנה." ואילו מה החביבה והממושקפת מחייכת בהו-מור ואומרת „מה זה משנה אם סלי-חה נולדה חמש דקות קודם, העיקר הוא להבין את גודל השעה".

היום עומדות השעה, סליחה ומה בפני גיוסן לצה"ל ושאיפתן הגדולה היא לעבור קורס מרכזניות ולעבוד באחד־חמש, כיאה לבנות הנושאות שמות כה מחייבים.

„האם השמות הבלתי שכיחים אינם מפריעים לכן, בנות?"

„מה??" אומרת השעה.

„סליחה??" שואלת מה.

„שש ועשרים," אומרת סליחה.

„זילברשטיין לכולכן," אמרתי „ושיהיה בהצלחה."

תשקיף

אין סיכוי

ל„עיסקה האוסטרית"

אין ממש בתיקוות התעשייה האווירית למכור לאוסטרים מטוסים מדגם „כפיר".

העיסקה כולה היא פרי המצאתם של גורמים אוסטריים פרו־ישראליים, שביקשו לעשות טובה לשימעון פרס. אולם, אין כימעט כל סיכוי שהממשלה האוסטרית תוכל, בשנתיים הקרובות, להקציב את הכסף הדרוש לרכישת מטוסי־קרב מכל תוצרת שהיא — דבר שהוא בלתי־פופולרי ביותר באוסטריה.

רעיית הנשיא

לבדיקות רפואיות

רעיית נשיא־המדינה, הגברת נינה קציר, עומדת להיכנס בשבועות הקרובים לבית־החולים, לבדיקות רפואיות ממושכות.

לישכת נשיא־המדינה דוחה בימים אלה הזמנות לרעיית הנשיא, ומודיעה למזמיני הנשיא עצמו, כי רעייתו לא תוכל להילוות אליו.

ציפרוני יערוך

עיתונו של דיין

גבריאל ציפרוני, שימים בשבוע שעבר את כהונתו כמנכ"ל „חבימה" יהיה, ככל הנראה, העורך האחראי של „היום הזה", העיתון היומי המייעוד בעריכת ח"כ משה דיין.

ציפרוני, בן־גילו של דיין (61), היה עורכו של הבוקר לפני סגירתו, ואחר־כך נימנה עם עורכי מעריב. הוא יבוא במקומו של חגי אשד, הכתב המדיני של דבר לשעבר, שנטש את מישרת העורך־האחראי בעיתונו של דיין, עוד קודם שיצא העיתון לאור.

אל רשימת העורכים בעיתונו של דיין הצטרף גם אלי לנדאו, מי שהיה כתבו הצבאי של מעריב, חתנו של עובד בן־עמי, בעל המניות הראשי בהוצאת מודיעין, שהיא בעלת מעריב, שהקים לאחרונה הוצאת־ספרים מצליחה. על לנדאו תוטל, ככל הנראה, המשימה של ריכוז מערכת העיתון החדש.

אם לא יחולו שינויים של הרגע הראשון, יודפס „היום הזה" ברפוס „מעריב", אחרי שיסודר ברפוס אחר, ויופיע כעיתון־בוקר. מועד ההיצאה־לאור הצפוי: בעוד שלושה חודשים לערך.

אשד ישמש

כיועץ לאלמוגי

חגי אשד, שנטש את מישרת הסופר המדיני של „דבר" כדי לשמש העורך־בפועל בעיתונו של דיין, ישמש כנראה יועץ כללי ליו"ר הנהלת הסוכנות היהודית, יוסף אלמוגי.

אחרי שהסתבר כי אשד אינו מתאים לתפקיד שייועד לו, וכי אין בכוחו להוציא־לאור את עיתונו של דיין, הוא ניסה לחזור למערכת דבר. אולם בהצבעה פנימית שנערכה בקרב חברי מערכת דבר, הצביע הרוב נגד קבלתו חזרה לעבודה, אחרי שכבר התפטר וקיבל פיצויים מוגדלים, מעל למה שהגיע לו.

בהיעדר תפקיד עיתונאי נמצא לאשד, הידוע כחסיד מובהק של משה דיין, תפקיד לצידו של אלמוגי.

שני יו"רים

לאי־גוד־העיתונאים

לראשונה בתולדותיו נבחרו בוועידה ארצית של איגוד עיתונאי ישראל שני יושבי־ראש לאיגוד, ולא אחד, כמקובל. **הנבחרים הם דני בלוך, איש „דבר" וקוי יצחק הירושלמי, איש „מעריב". בלוך יכהן כיו"ר האיגוד בשנה הראשונה, ואילו הירושלמי בשנה השנייה. את שנת הכהונה השלישית שוב יחלקו ביניהם השניים, באופן שווה.**

מי רוצה

מלון בימית?

מישרד־התיירות מוכן להעניק קרקע חינם והלוואה בת מיליון וחצי דולר בתנאים נוחים, למשקיע שיהיה מוכן לבנות מלון בימית.

למרות שההצעה נראית, במבט ראשון, קוסמת ביותר, וההשקעה הדרושה אינה עולה על מיליון דולר נוספים, לא הצליחו בינתיים אנשי מישרד־התיירות למצוא בעל־הון — בארץ או בחו"ל — אשר יהיה מוכן להקים את המלון בימית.

מאיר וייסגל

חולה אנוש

מאיר וייסגל בן ה־82, יושב־ראש „יד חיים וייצמן", מי שכיהן במשך שנים רבות כנציגו האישי של הפרי־פסור חיים וייצמן בארצות־הברית וכנשיא „מכון וייצמן", אושפז לאחרונה בבית־החולים ע"ש שיבא בתל־השומר.

מחוגי מישפחתו של וייסגל נמסר, כי מצבו אנוש.

מה העלתה חקירת

המישטרה נגד פלד?

בתום עבודת חקירה מפרכת, שערכה מישטרת ישראל נגד מנהל־המכס לשעבר, דויד פלד, מסתבר כי ההוכחות המצויות בידה נגדו רחוקות למדי מן ההאשמות הראשוניות שהועלו כלפיו.

בידי המישטרה הוכחה, כי בזמן מסויים החזיק פלד 80 אלף דולר בחשבון בבנק של רובינסון בשווייץ, וכי נתן לבנו זכות־משיכה ממנו. אולם הכסף הוצא מחשבון זה. כן יש בידי המישטרה מכשירים חשמליים, כמו מכונת כביסה זינגר וטלוויזיה זנית, שניתנו לפלד במתנה על־ידי הבנקאי ויליאם רובינסון, שהתאבד.

שני מכשירי־רדיו שהתגלו בביתו של פלד הין שייכים לסידרה של 15 מכשירים שהובאו ארצה אחרי מילחמת יום־הכיפורים, כמתנה לחיילי צה"ל, ופלד סטר אותם ממכס. אחד המכשירים האלה נעלם זמן קצר אחרי שנירשם על־ידי המישטרה כמצוי בביתו של פלד.

ההוכחה־לכאורה היחידה על עבירת־שוחד שיש בידי המישטרה נגד פלד, קשורה במכונית „פיאט" שלו. לטענת המישטרה החליף פלד אצל סוכנות „פיאט" את מכוניתו הישנה במכונית חדשה, שכוע לפני הפיחות, בנובמבר 1974, מבלי לשלם את הפרש המחיר ביניהן, בסכום של כעשרת אלפים ל"י. מכוניתו הישנה נמכרה רק כעבור שנה, אחרי שכבלה את תוספת הפיחות, ומחיר זה כיסה את ההפרש. לטענת המישטרה יש בעיסקה זו משום קבלת שוחד.

חביעה של

בעלי כספות־ברקלס

תביעה דרוגמה, של אחד מבעלי הכספות שנפרצו ב„בנק ברקליס־דיסקונט" ברמת־גן, תוגש, בימים הקרובים, על־ידי עורך־הדין רם כספי.

התביעה מוגשת לניסיון, ואם תצליח יגישו 200 בעלי הכספות תביעות דומות.

התביעה תטען, כי הבנק אחראי לתוכן ושלמות הכספות. שווי הרכוש שנגנב, נאמד עד כה ב־80 מיליון לירות.

כוונה כנסים בישראל

לחברה־הימית

מועצת־פועלי־חיפה עומדת להיות הראשונה בארץ, שתבקש מינוי כונס־נכסים ל„חברה־הימית לחובלת־פרי".

החברה־הימית, שרכשה ממועצת־הפועלים את בניין הקאזינו המפורסם בבת־גלים, אינה מכבדת את השטרות שמסרה למועצת־הפועלים כתשלום עבור עיסקת המכירה.

אבנר תומר מבקש

צע"ת נגד שופט

איש־העסקים לשעבר אבנר תומר, שנשפט לשמונה שנות מאסר אחרי שהורשע בבית־הדין המחוזי בבאר־שבע בעבירות של תרמית, בסכומים של מיליונים רבים, הגיש השבוע בבית־המישפט העליון בקשה לצו־על־תנאי נגד שופט בית־המישפט המחוזי בבאר־שבע, מאיר ויינסקי, ששפט אותו.

תומר, המתכונן לעירעור על פסק־הדין בעניינו בפני בית־הדין העליון טוען, בבקשתו, כי על־פי הוראת השופט נמנע ממנו לעיין בפסק־הדין המקורי שכתב השופט נגדו, וכי נמסר לו רק העתק מודפס של פסק־הדין. עוד הוא טוען בעתירתו, כי בפסק־הדין נעשו תיקונים יסודיים אחרי שניתן והוקרא בפניו, וכי מונעים ממנו אפשרות להשוות בין פסק־הדין המקורי לזה המודפס.

אלפרט ובן־מאיר

יתחלפו

בתפקידים?

ככל הנראה מסתמן פיתרון לבעיי־תו של מזכיר מועצת פועלי תל־אביב הקשיש, אורי אלפרט, שבגיל 67 מס־רב לפרוש לגימלאות. על־פי הסדר פנימי במחוז מיפלגת העבודה בתל־אביב יפרוש אלפרט מתפקידו, ובמ־קומו יתמנה דב בן־מאיר, המכהן כיום כמזכיר־המחוז. אלפרט, לעומת זאת, יקבל את מקומו של בן־מאיר במיפלגה.

כל זה בתנאי שאישים אחרים, כמו יוסי שריד, נתן זוהר ויחיאל פרצלי־נה, חרואים עצמם כמועמדים לתפ־קיד מזכיר המחוז, יסכימו לוותר ל־אלפרט.

SONY®

HMK-70
נגבר 70 וואט הספק P.P
פעימון חצי אוטומטי
עם ראש נוגנטי
טיונר FM/AM/LW סטריאו
טייף קסטות "DOLBY"
זוג רמקולים 6"-SS-40 וואט*

* ניתן אפשרות שילוב עם רמקולים יותר גדולים SS-5050 או SS-7050 ראה צילום!

בואו לראות, לחוש ולשמוע מוסיקה באולמי התצוגה של סוני,
ת"א. מגדל שלום, אחד-העם 9. טל. 52431

פרסום מלניק/רפאל טיראן

„העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל־אביב, רחוב גורדון 3, טלפון 03־243386. תא־דואר 136 • מען מברקי: „עולמפרס" • מודפס ב„הדפוס החדש" בע"מ, תל־אביב, רחוב בן־אביגדור • הפצה: „גד" בע"מ • גלופות: „צינקוגרפיה כספי" בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.

קוראים כתבים

כדרך משכם לטור־כרם דלקה מכונית־שרד צבאית אחרי המכונית בה נסעה חולייה העולם הזה. נהג המכונית הצבאית סימן לכתב וצלם העולם הזה לעצור.

„או!" אמרו לעצמם הכתב מרסל זוהר והצלם פטר פן, „העסק מתחיל עוד פעם."

בשבועות האחרונים שוהים השניים בקביעות בערי הגדה, לצורך כיסוי ההתרחשויות שם. תוך כדי כך הם חזו על בשרם את התגלמותה של אותה הנחה מטופשת, הרואה באמצעי־התיקשורת את הגורם והסיבה למה שמתחולל בערי הגדה. הם למדו גם כי חלק מהדברים הגורמים המתחוללים בגדה אינם תוצאה של מדיניות מגובשת ומתוכננת, אלא תוצאת פעולתם של אנשים נבערים, אכולי־שינאה, הששים ללחוץ על ההדק.

דוגמה מאלפת לסוג זה של אנשים הוא אותו מפקח מישמר־הגבול בשכם, שבשבועות האחרונים בחר לעצמו כיעוד־חיים לעצור את אנשי העולם הזה ולהשליכם לכלא.

זה התחיל זמן קצר אחרי ששיל־טונות־הביטחון התקינו את שערי־הברזל במבואות הקסבה בשכם. מרסל ופטר יצאו לסקר את הנושא. ליד הכיכר המרכזית של שכם עצר לידם ג'יפ של מישמר־הגבול ובתוכו אותו מפקח, שאת זהותו טרם הצליחו לגלות עד עתה (ראה תמונה). „אסור להיות פה!" צרח המפקח על השניים, כשגילה את זהותם, „תסתלקו מפה!"

הוא סובב את הכיכר פעם אחת וחזר אל השניים: „אתם עוד פה?! מדוע לא הסתלקתם? אתם עצורים."

כשניסו השניים לברר על מה נעצרו לא השיב המפקח דבר. הוא הזעיק באלחוט נגמ"ש של צה"ל אל המקום. בינתיים נקהלו ליד העיתונאים ומפקח מישמר־הגבול עשרות סקרנים מתושבי שכם, שגיחכו למראה „התקרית" שהתרחשה מול עיניהם. פטר פן צילם את הקצין בג'יפ שלו. זה נתקף היסטריה ביטחונית. „אסור לצלם את הג'יפ הזה!" צווח, „זה רכב ביטחוני!"

הנגמ"ש שהוזעק הגיע למקום. באלחוט התקשר המפקח עם מפקדו. הוא דיווח לו בצעקות כי הצליח לעצור שני עיתונאים שהפרו את העוצר בקסבה — דבר שהיה שקר מוחלט, כיוון שהשניים נעצרו מחוץ לקסבה, שם לא הוכרז עוצר.

תגובת המפקד נשמעה באלחוט: „תפסיק עם השטויות! תעזוב את העיתונאים!" מתוסכל ונועם נאלץ המפקח להניח לשני אנשי העולם הזה והסתלק מהמקום.

■ ■ ■

בשבוע שעבר שוב נתקלו פטר ומרסל באותו מפקח היסטרי. הוא עצר שוב לידם, בכיכר המרכזית של שכם, עקב אחריהם ברכבו שעה ממושכת. לבסוף לא יכול היה עוד להתאפק, דיווח באלחוט למפקדו: „הם נמצאים כאן שוב! שני העיתונאים מהעולם הזה! אני רוצה לעצור אותם!"

„תעזוב את העיתונאים!" נשמעה שוב תגובת־המפקד. המפקח־הלהוט־לעצור־עיתונאים התאכזב שוב. הוא טרק את אפרכסת מכשיר־הקשר וזינק עם רכבו מהמקום.

„היה לו מבט לא סימפאטי בעיניים," הגיב מרסל זוהר אחרי אותה סגישה, „לא הייתי רוצה להיפגש עימו לבד בסימטאות הקסבה בשכם."

אחרי פגישה מעין זו קל להבין לרוחם של מרסל ופטר, כאשר המכונית הצבאית עצרה אותם בדרך משכם חזרה לתל־אביב, לא רחוק מטול־כרם. הם היו משוכנעים שהמפקח חזעיק סמכות צבאית, אחרי שטפל באוזניה שוב האשמות־שווא נגדם.

מתוך המכונית הצבאית יצא קצין בדרגת תת־אלוף. בניגוד בולט לכל רבטוראי בגדה, המזמין עיתונאים לבוא אליו בריצה בתנועת־אצבע מאיימת, הפתיע הקצין הבכיר. הוא ניגש בעצמו אל מכונית העולם הזה. בעיקבות ההסתערה הראשונה באה גם השנייה. הקצין בירך את היושבים במכונית לשלום, באדיבות.

אחרי זה הציג את עצמו: „אני תת־אלוף יואל בן־פורת, דובר צה"ל." כאשר זיהו פטר ומרסל את עצמם בפניו, פנה אליהם הדובר, ביקש לשמוע מהם דיווח על מה שראו ביום בו בילו בערי הגדה הנסערות. הוא האזין רב־קשב לדיווחם, הודה להם, בירך אותם לשלום והמשיך בדרכו.

מפקח מישמר־הגבול בראחוב בשכם
להיטות לעצור

„היינו המומים," סיפרו השניים אחרי אותה פגישה, „כל ההופעה והגישה של הדובר — שלא הכיר אותנו ואנו לא אותו — היו תופעה בלתי רגילה. הוא היה הישראלי הראשון בו פגשנו אותו יום בגדה שהתנהג בנימוס, בתבונה ובאורך־רוח."

ייתכן שאם ייאמצו גם גורמים אחרים את שיטתו של דובר צה"ל החדש, שזה עתה מונה לתפקידו, ייחסכו הרבה עימותים מיותרים בין השילטונות בשטחים־המוחזקים לבין העיתונאים המכסים את מה שמתחולל שם. ייתכן גם שתדמיתה של ישראל, כפי שתוצג באמצעי־התיקשורת בעולם, תצא נשכרת מכך.

את המציאות בגדה אי אפשר לטייח ולייפות. אבל ניתן עדיין לתאר את ישראל כמדינה שלא הכל איבדו בה את שפיות־הדעת, את הסובלנות וערכים דמוקרטים כמו חופש־העיתונות.

תת־אלוף בן־פורת כדרך שכם
נכונות לעזור

מכתבים

עיתון שעובד לעומק

כל הכבוד על הכתבה הנוספת בפרשת „אודי הישראלי" — יוסף עמיאל (העולם הזה 2018).

זוהי הוכחה לכך שהעולם הזה עובד לעומק, ואינו מסתפק בסקופ עיתונאי חד־פעמי מבלי שיהיה איכפת לו אם הסקופ הצליח לחזיז דברים.

נקווה שעכשיו, סוף־סוף, תיאלץ המישטרה לפתוח בחקירה מקיפה, בכל הנוגע לקשרים המוזרים שבין השניים הללו.

י. לוי, נמל־תעופה בן־גוריון, לוד

השם נוצל להטעייה

נדהמתי למצוא את שמי מתנוסס תחת מיכתב מטופש ומוזר, שפורסם במדור מיכתבים (העולם הזה 2018), והמתריע על „צירי־מכשפות", כביכול, הנערך על־ידי „ההנהלות המיפלגתיות" של בתי הספר בארץ אחר תלמידים מיסכנים וחסרי־ישע. נדהמתי מהחוצפה של אלה שפירסמוהו, משום־מה, בשמי, וזעזעתי על שדווקא מיכתב אווילי כזה הוגש לי „שי" לחג־העצמאות.

מעולם לא כתבתי מיכתב זה או חלק ממנו, ומעולם לא אמרתי או כתבתי דברים ברוח המיכתב. העובדה שהייתי (עד לפיר־סום המיכתב הנ"ל) דובר ועד־התלמידים הארצי, אין בה כדי להפוך את שמי רכוש הוועד וחבריו, כאילו היה הספר (אגב, ידוע לי מי שלח את המיכתב בשמי).

ביקורת רבה וקשה יש לי על מערכת החינוך, אולם המיכתב שפורסם בשמי גלש אל מעבר לגבול האמת, והפריז בהכללותיו. בחלק גדול מעיתוני בתי־הספר בארץ אין כלל צנזורה מטעם ההנהלה, וברובם הצנזורה היא בלתי־משמעותית ובהחלט במקרה. הסיפורים על צירי־מכשפות בבתי־הספר הינם, בפירוש, שקר גס. המיכתב התבסס על מיקרים חריגים וראויים־לגינוי, במיספר קטן של מוסדות־חינוך, וקבע כאילו כל מועצות־התלמידים אינן עצמאיות, וגם אלה סילוף והגזמה.

לדעתי, ולדעת רובו של ציבור התלמידים בארץ, הנהלות בתי־הספר עירוניות ובלתי נקטו צעדים מתונים מדי נגד התלמידים, אשר פגעו בנו והכתימו את שמנו. לכן, לא ברור לי את גבו של איזה גמל שבר קש זה של השעיית תלמידים. קשה לי להאמין בהצלחתם של בודדים חריגים, לארגן תלמידים להפגנה בניגוד לדיעותיהם וריגשותיהם. אין מקום להפגנה מגוחכת זו, אלא יש לפעול בדרך מעשית לתיקון העיוותים והליקויים הקיימים באמת במערכת החינוך בארץ.

רוני ברנשטיין, רעננה

● מערכת העולם הזה מצטערת אם הוטעתה. אין כל דרך לבדוק מקורו האמיתי של מיכתב הסגיע למערכת. ההנחה היא שניתן לסמוך על יושרם של הכותבים.

רוח חדשה באש"ף

בימים אלה הגיעה לידי חוברת מס' 6 בכרך 18, מחודש ספטמבר 75' של הירחון ניו־אאוטלוק, היוצא־לאור על־ידי המכון היהודי־ערבי שבגיבעת־חביבה. בחוברת זו קראתי ראיון מאד מעניין ומעודד עם סברי ג'יריס, ערבי־פלסטיני תושב ישראל לשעבר, החי בלבנון והוא חבר המועצה־הלאומית הפלסטינית. הראיון נערך עם קבוצה של פעילים למען שלום מארצות־הברית, שנפגשו עימו בביירות במיסגרת סיור שערכו בארצות המיזרח־התיכון, בתחילת קיץ 1975.

הראיון מעודד מהסיבה הפשוטה, שהנה קם פעיל די מרכזי באש"ף ומכריז, שהוא מוכן להסתפק במדינה פלסטינית לצד יש־ראל, ועוד רעיונות שלא תמיד מסתדרים עם הדימוי של האירגון וחבריו בין היישראלים. אינני יודע אם רעיון זה זכה בפירסום בהעולם הזה או בכל עיתון אחר, פרט לניו־אאוטלוק (המופיע בשפה האנגלית ונקרא על־ידי מעטים), כיוון שבאותה תקופה שהיתי בחו"ל.

אך על־כל־פנים, אני מציע לפרסם את עיקרי הרעיון, למען יראו אלה המושפעים משטיפת־המוח של עיתוני הימין והמימסד, כי קיימים זרמים רציניים במימסד הפלסטיני, המוכנים לדו־קיום עם ישראל בגבולות 1967 (אולי עם תיקונים לא־משמעותיים), ולשים קץ ללוחמה מכל סוג שהוא. כדאי גם לשים לב לעובדה, שלאחרונה הוסקו פעולות־טרור מצד המימסד של אש"ף, ואלה מן הפעולות

(המשך בעמוד 9)

שיזוף זוהר
ו...זהיר

תכשירי השיזוף של הלנה רובינשטיין מכילים תרכיזים מסנני שמש הנראים לעין
בתוספת למוסיפי־לחות המעניקים לעורך הגנה מירבית ומאפשרים שיזוף זהוב־עמוק ללא דופי...
וללא סכנה.

השיטה

High Protection - תכשיר שיזוף לא שומני לעור רגיש במיוחד. מתאים לעורם הרגיש של ילדים ולימי השיזוף הראשונים של מבוגרים.

Normal Protection - תכשיר שיזוף לעור רגיל. מאפשר שיזוף מהיר ללא סכנה. לבחירתך: ללא גוון או בגוון שיזוף.

After Sun - תחליב לחות מרגיע ומרענן לשימוש אחר השיזוף המייצב את השיזוף ומאריך ימיו.

המדע

מסנני השמש בתכשירי השיזוף של הלנה רובינשטיין הנראים לעין שומרים על רעננותם ויעילותם ומתחילים בפעולתם רק בבואם במגע עם העור. מסנני שמש אלה טבולים במוסיפי לחות ומרככים עשירים המגנים על העור בפני כוויות שמש, יבוש יתר והזדקנות העור כתוצאה מחשיפה יתרה לקרני השמש.

היופי

לרשותך, לראשונה, מוצרי שיזוף המשחררים אותך מדאגה לבריאות עורך, מאפשרים לעורך לשמור על לחותו, על רכותו, על נעוריו ומעניקים לך שיזוף מהנה, אחיד, חלק, זהוב, ללא דופי.

הלנה רובינשטיין/מדע היופי

יעוץ קוסמטי ניתן חינם במרכז ההדרכה של הלנה רובינשטיין,תל־אביב: שד' בן־גוריון 94 טל. 240256 בימים ב', ג', ד' בין השעות 3.30 – 6.00 אחה"צ.

חגי לבינסון אילון

פרסום ד"ר יעקבסון

קיץ חלק...עם
Lady Diplomat
TWIN II

הקיץ בא...
הרוח והשמש והמים מלטפים את עורך החלק, כה חלק הודות לרעיון הנפלא
- ליידי דיפלומט **Twin II** -
הסכין הכפול שנועד לעורך.
ליידי דיפלומט היא מכשיר מעולה להרחקת השיער מגופך ואת יכולה לעשות זאת קל, פשוט ובטוח בביתך כשאת יודעת בדיוק כמה את חוסכת...
קני מערכת **Lady Diplomat Twin II**
- הסכין הכפול ומובטח לך קיץ חלק.

Lady Diplomat Twin II
- הסכין הכפול - מערכת הגילוח האישית לאשה, המרחיקה את כל השיער מהרגליים ומבית־השחי,
– חלק ובטוח!
כל גילוחית מכילה 2 סכיני פלטינום המוצבים כך שיתנו את הגילוח החלק, הבטוח ומאריך הימים ביותר. הסכינים מיוצרים בטכניקות חדישות ומשוכללות, ללא תחרות, באיכות וביעילות על־ידי

Diplomat

שיא הפיתוח של סכין הגילוח

להשיג בבתי מרקחת, פרפומריות ורשתות השיווק.
הפצה: "דיפלומט" בע"מ. רחוב בני אפרים 225. תל־אביב טלפון 483598 (03).

(המשך מעמוד 6)

הנערכות, מבוצעות על־ידי חזית־הסירוב, הנתמכת על־ידי לוב ועיראק ומהווה מי־עוט באש"ף (אגב, גם לכך יש בפי ג'יריס תשובה).

אני ער למאמציכם להראות עובדות אלה לציבור, ואני מעריך מאד פעולות אלה — ואם ראיון זה לא פורסם, כדאי מאד לפר־סמו. אגב, ג'יריס אומר בראיון כי רעיו־נותיו אלה פורסמו בשלושה מאמרים ב־עיתון הביירותי אל־נהר, והתגובות עליו היו חלוקות — כאשר חלק מהמימסד ה־פלסטיני קיבל פירסום זה בהתנגדות, ואי־לו חלק אחר תמך בו. ללמדנו, שלא כל אש"ף עשוי מיקשה אחת. וכפי שקיימת בתוכנו חזית־סירוב, בדמות חלקים מלי־כוד וגוש־אמונים, הנתמכת על־ידי חלק משרי־הממשלה, הרי גם בתוך הפלסטינים קיימת חזית כזאת.

והשאלה הנשאלת היא: האם ניתן לח־זית זו לשלוט בנו, ולקבוע את עתידנו ועתיד האיזור, כאשר בתוך המימסד ה־פלסטיני מהווה חזית־הסירוב מיעוט בל־בד? האם עדיין יכולים אנחנו לקרוא לעצמנו מדינה מתקדמת ופתוחה לשלום, ואילו לאש"ף מחפש המילחמה וההרג? ויעידו הגירושים הלא־מוצדקים האחרונים ופעולות־הדיכוי בשטחים הכבושים, ואור־גיית הפאשיזם של גוש־אמונים ואהדיו.

אני מאחל לכם, ולוועד־השלום ישראל־פלסטין הצלחה רבה בפעילותכם הברוכה למען שלום והבנה הדדית באיזור.

אברהם יהודאי, ירושלים

● הראיון של ג'יריס, הנחשב כמומחה לענייני ישראל באש"ף בביירות, נותח יחד עם גילויים אחרים באש"ף, במאמרי הער־לם הזה.

מיתו מדינאי

א־פרופו "המחלה הלאומית" (הנדון, העולם הזה 2015), שבו הופיע תצלום שלט האומר: "פוליטיקאי חושב על הבחירות

מקסים גירן
פיתגם חדש

הבאות — מדינאי חושב על הדור הבא" — הרי פיתגם אמריקאי חדש, האומר: "מדי־נאי, הוא פוליטיקאי שמת."

מקסים גירן, פאריס

הרופא כצופה

התפלאתי למצוא כתבה במדור "תשקיף" על "רופא הכנסת המשרת את אשת יושב־הראש של בית־המחוקקים של מדינת־ישראל" (העולם הזה 2019).

כדי להעמיד דברים על נכונותם ברצוני להביא את העובדות האמיתיות:

פניתי אל יושב־ראש הכנסת מר ישראל ישעיהו, שאחרי שנים של עבודה משותפת התפתחו בינינו גם יחסים אישיים, ו־ביקשתי ממנו רשות להתלוות אליו לטכס בהר־הרצל, כדי שאוכל פעם ראשונה בחיי לראות טכס מקסים ומרגש זה. יושב־ראש הכנסת נקט אמצעים מקובלים, והיפנה בקשתי לקצין־הכנסת. זה־אישור ניתן על־ידי קצין־הכנסת, מר בני־גל.

בכל הטכס האמור השתתפתי בתור אור־חו של יושב־ראש הכנסת, ולא בתור רופא שלו או של משפחתו (במישפחת יושב־ראש הכנסת בתאריך הנ"ל איש לא היה חולה). אגב, שמי ד"ר הנרי שיפמן ולא משה.

נהניתי, והייתי מציע לכל אורח ישר־אלי לפחות פעם בחייו להשתתף בטכס זה.

ד"ר הנרי שיפמן, ירושלים

פרס־ישראל לתיווך

בקשר לרעיון־הנפל להעניק פרס־ישראל ל"אמנויות" הקולנוע והטלוויזיה, הנני לחזק ידי כל המתנגדים, בלא כל קשר והקשר לפוליטיקה. כשם שהמתנגדים —

משה־פאול כרמי
רעיון־נפל

מבטחני — מביעים את עמדתם בלא שמץ של שיקולים מעין אלה.

במקום איתו רעיון־תעתועין, הנני ל־הציע את פרס־ישראל לאמנות תיווך־המקרקעין.

משה־פאול כרמי, ראשון־לציון

מכתב תודה

אני מודה למערכת העולם הזה על טי־פולה המחיר והמסור, שהביא להחזרת כספי מן המכונים הבריטיים.

נורית כהן, מעיין־צבי

● הקוראת נורית כהן פנתה לפני שבו־עות אחדים למערכת העולם הזה, וביקשה לפרסם את תלונתה על כספי־הרשמה ש־שילמה למכונים הבריטיים ללימוד שפות, ולא הוחזרו לה למרות שביטלה את הרש־מתה.

כתב העולם הזה לא קיבל תשובה מדוע לא הוחזר לה הכסף במשך כשלושה חו־דשים, למרות פניותיה החוזרות ונישנות. לעומת זאת הובטח לכתב, כי הכספים יוחזרו לה מייד, בצירוף התנצלות. מיכתב־תודה זה מעיד כי הקוראת אכן קיבלה את כספה בחזרה.

צידו חשני של חמטבע

כקורא ותיק של העולם הזה, אני מודהה בדרך־כלל עם כתבותיו של אורי אבנרי במדור הנדון. אך לדעתי, הגזים מר אבנרי במאמריו בעת האחרונה. כוונתי ל־כתבותיו בקשר להפגנות בשטחים.

מר אבנרי, שכח דואג לצדק ולשיוויון־זכויות, וכה מאשים את "אי־הממשלה," לדבריו, בדיכוי המיעוט הערבי בארץ, מת־עלם באופן מוחלט ממצבם הדומה של היהודים בארצות־ערב. יהודים אלה חיים באופן מחפיר ומדכא ממש, לעומת הער־בים בארצנו. מדוע להתעלם מעובדה זו? האם המיעוט היהודי בגולה כבר אינו נת־שב כמיעוט הערבי בארץ?

אני מציע למר אבנרי שיתייחס בכת־בותיו גם ליהודים בארצות־ערב, וליחס שבו הם זוכים מצד הירבים באותן ארצות.

אבי עומרד, תל־אביב

חמישטר אחראי ליריחה

אני משוכנע, כי חאשם בירידתם של האלפים מישראל, אינו הם־עצמם, אף לא חמצב הביטחוני בארץ, ומכאן שחיתה

(חמשך בעמוד 10)

רק 19.75 לי"ר

Water Cream
צמד צלליות
במבחר גוונים.

Outdoor Girl

Outdoor Girl מוותרת על אריזות
מפוארות ויקרות ומגישה לך מבחר אופנתי
של מוצרי טיפוח ואיפור מעולים
במחיר נמוך בכ־50%
מחברות קוסמטיקה מעולות אחרות.

מכסימום יופי
במינימום הוצאה

מפיצים: הלטיס בע"מ טל' 03-255763 : 04-665505

בירה
בווריה
הסובה באירופה

שיווק בלעדי
במרכז הארץ
גג סוכנויות
קרית אריה פ"ת
רח' המרץ 5
טל. 913224
יבואן: מק טרידינג

חופש
אמיתי
באילת
מחחיל
ב־
ארקיע
arkia

מכתבים

(המשך מעמוד 9)

מיותרת המילה „גמושות" שייחס להם ראש־הממשלה יצחק רבין. האחריות כולה רובצת על מישטר, המחייב אנשים לחיות בארץ דמוקרטית בתנאים מחפירים ובהווי אפור ומשעמם. אילמלא פגעה צורת המישטר באנשים רבים, היה כוח הירידה חלש, ודווקא העלייה היתה בעלייה.

יד המישטר, היא שפגעה במדינת־ישראל. אין לנו כאן עניין עם בעייה חולפת וזמנית, אלא עם מישטר רקוב ומפורר שנמשך כבר 28 שנים. החיים כאן משפילים ומעליבים. הרגשת חוסר־האונים מול העושק והלחץ במיסוי, היא שגורמת לירידה מן הארץ.

בני אנקורי, כפר־סבא

רעש חפרפיכה

מי לא זוכר את הרעש הגדול־מנשוא שממשלת ישראל ארגנה, ובראשה ראש־הממשלה, בעיקבות ספרו של העיתונאי הכישרוני מתי גולן, חבר מערכת הארץ, על שיחותיו ופגישותיו של „הנרי הגדול" עם צוות „השרים הבכירים": רבין/פרס/אלון, המשולש הלא־ניצחי המתפורר עתה לחלוטין בגין הקרע רבין/פרס.

היה זה העולם הזה שגילה לציבור הרחב את דבר פסילת ספרו של גולן —

מתי גולן
שום גילוי חדש

בסיפור ארוך ומעודכן על מה שהתרחש מאחרי־הקלעים סביב פרשה זאת.

אחת הכותרות שלכם בפרשת גולן אמרה: „רבין משתולל" — ואכן, כותרת מוצלחת, בייחוד עכשיו, כאשר קראתי את הספר שהוסיע זה־עתה עם תיקון זעיר ביותר. וראיתי זה סלא: הספר כלל לא מחדש כה הרבה, שהיה ראוי לכל הרעש הגדול שנוצר סביבו, בעיקבות התערבותו של ראש־הממשלה.

לא מצאתי בספר שום גילוי שלא פורסם בעיתון זה או אחר בארצות־הברית. הכל כבר פורסם — ואין כל חדש תחת שימשו.

נשאלת איפוא השאלה, על מה ולמה מצאה ממשלת ישראל לעורר רעש כה גדול סביב פרשת גולן? לדעתי, זה רק טימטום.

דודו ירושלמי, ירושלים

די לעזר

יש לי הרושם שאין לאיש האומץ לומר לעזר וייצמן בפה־מלא: די, מספיק! ובכן, אומר לו אני: היית מה שהיית בחיל־האוויר, ואומרים שעשית את זה טוב. מדוע שלא יישאר שמך בהיסטוריה כמפקד טוב?

בצורה שאתה מתנהג מיום שפשטת את המדים, אתה־עצמך במו־ידיך ובפליטות־פיך, משחיר עצמך. קשה לדעת אם זה מתוך שחצנות בפיסגתה, או טיפשות. שתיהן, משום־מה, דוחפות אותך לעשות שגיאות רבות בכל פעם שאתה פותח פיך ברבים. אתה, כמו כמה מעמיתיך, אינך מקבל את העובדה שגמרת תפקיד. ואם אתה רוצה להמשיך לתרום למדינה, אפשר לעשות זאת בצניעה ובשקט, ולא בהצהרות בומבאסטיות שמאחריהן אין שום דבר.

כשאתה פוגע באנשים חיים, הם יכולים לענות לך. אבל לפגוע בזכר המת? אני יכולה לומר לך דבר אחד: הלוואי שהיה לך אופי ואומץ־לב וכבוד עצמי אפילו מחצית ממה שהיה לרב־אלוף דויד אלעזר ז"ל. או אולי לא היית צריך לחזדקק לפירסומת שאתה עושה לעצמך.

עצתי לך, רסן עצמך ומוצא־פיך. דע לך, דברים אלה כותבת אשה מבוגרת (בגילך כמעט). רבות חשבתי בטרם כתבתי את הדברים, אבל דבריך בקשר לדדו ז"ל פשוט הרתיחו את דמי.

רותי ל., תל־אביב

האמת על קרייסקי

ראשית כל ברצוני לברך ב„כה לחי" את עורך העולם הזה מר אורי אבנרי, על חוויית הקריאה שנגרמה לי עם פירסום הראיון הענק עם קאנצלר אוסטריה ברונו קרייסקי (העולם הזה 2019). אם עד כה חשבתי, לתומי, בעיקבות הפירסומים בעיתונות הממוסדת, שקרייסקי ראוי בהחלט לשאת „טלאי צהוב," בא אורי אבנרי והוכיח לי מעל לכל ספק שלא כך פני הדברים. מסתבר שברונו קרייסקי בהחלט אינו עוכר־ישראל.

באותו גיליון פירסם אבנרי עוד מאמר נפלא, קולע, חד־וחלק על „אי־ממשלת ישראל," וגם על מאמר נפלא זה יישר כוח! המאמר היה רצוף היגיון בריא ומחשבה בהירה. כמו תמיד, גם הפעם אמרתם את האמת כולה מסביב להחלטת ממשלת אי־ישראל בעניין החטא הקדום — בלי פחד ובלי מורא.

רק הערה אחת לי בנדון מאמר זה: התקפתם היטב את ממשלת ישראל, אך משום מה, שוב, נמנעתם מלתקוף את רב־החובל של „הממשלה הסמרטוטית" הזאת. מדוע?

ועוד משהו: כל הכבוד גם על הגילוי המרתק שלכם על „בערת הכריש" (אגב, שום עיתון יומי לא ציין שהעולם הזה היה העיתון הראשון שגילה את הפרשה. רק כאשר גגול העניין בבית־המישפט — שבוע אחרי הפירסום בהעולם הזה, מצאו לנכון עורכי חעיתונים לדווח לקוראים על הפרשה!).

ד. בן־חורין, ירושלים

הסיפור שמאחרי ההשעייה

בעיקבות הכתבה „תנו להם לדבר", בתת־מדור „נוער" (במדינה, העולם הזה 2020), ברצוני להאיר מדוע הושעו עידו

עידו דאובר
כך הם הושעו

דאובר ודני גבירץ, תלמידי בית־הספר תיכון עירוני ה', סיפור שלא הובא בכתבה.

בשנה שעברה הוציאו עידו, דני ותל־מיד נוסף בשם מיקי גורביץ, שעוב בינתיים את בית־הספר, עיתון בשם במחתרת. לאחר הוצאתו הודיע מנהל בית־הספר כי הוא משעה את התלמידים, שחתמו על המאמרים בשמותיהם. נוסף לשלושה כתבו לעיתון עוד עשרה תלמידים אחרים, בעילום־שם.

ההשעייה היתה בלתי־חוקית. בלחץ ה־

(המשך בעמוד 14)

צמד כרטיסים לחיים יותר נוחים.

כרטיס דיסקונטומט

פותח בפניך 19 קופות אוטומטיות
למשיכת כסף במזומן במקומות
מרכזיים בכל רחבי הארץ.
תוכל למשוך עד 400 ל"י בכל יום,
כל ימות השנה 24 שעות ביממה.

כרטיס דיסקונט - האשראית שלך

כרטיס דיסקונט משמש
לך דרכון כספי המקנה
אשראי, אמון ויוקרה
במאות חנויות, מסעדות
ובתי עסק בכל רחבי הארץ.

גם בכל תחנות הדלק
יכבדו את השיק שלך
עם הצגת כרטיס דיסקונט.

צמד כרטיסים בכיסך
- לחיים נוחים יותר.

בנק דיסקונט לישראל בע"מ בנק ברקלים דיסקונט בע"מ

עם פיג'ו אלוף הספארי אתה יכול לזכות בספארי חינם באפריקה

8 טיסות ב"אל-על" הארי שבתעופה - מתנת פיג'ו הארי שבתחבורה.

לרגל הנצחון ה-4 ברציפות של מכוניות פיג'ו במרוצים האפריקניים, מאפשר מפיץ פיג'ו בישראל ללקוחותיו לגלות את אפריקה ולהשתתף בספארי בקניה.

8 טיסות באל-על לאפריקה יוגרלו בין כל המזמינים מכונית פיג'ו - מכל דגם שהוא - החל מ-18 באפריל עד 30 ביוני 1976.

הזכייה כוללת טיסה הלוך ושוב במטוסי אל-על לנאירובי + כל המסים, והשתתפות בספארי בקניה כולל אירוח מלא במשך 7 ימים - ללא תשלום

המאורגן ע"י חברת הנסיעות **דיזנהויז**

טיולים מודרכים.

קנה פיג'ו בתקופת המבצע וזכה זכייה כפולה - במכונית שהיא "הארי שבתחבורה" וזכות השתתפות בהגרלה לטיסה ובילוי בספארי באפריקה.

הכנס אל אחת מסוכנויות פיג'ו הקרובות אליך, ובקש פרטים מלאים על מבצע הפרסים של פיג'ו - "ספארי באפריקה 1976".

בחר לך את האריה העונה על דרישותיך ואולי תזכה בטיסה לקניה, בפגישה עם אריות הספארי ובבלוי חופשת חוויה באפריקה - מתנת פיג'ו ישראל.

הארי שבתחבורה

PEUGEOT

המפיץ הבלעדי: **דוד לובינסקי בע"מ, תל אביב** רח' שונצינו 16, טל. 6-33214, סוכנויות: **ירושלים** מוסך גסנר, איזור התעשיה טל. 2-523221. **חיפה** אוריאל כהן, רח' אלנבי 51, טל. 523363, 536822, רכב הצפון בע"מ, שדרות הכרמל 8, טל. 538228. **נצרת** מישל וזוהיר סרוג'י, מרכז התעשיה החדש, טל. 54053-56860. **חדרה** קל-נע שיווק רכב בע"מ, הרברט סמואל 25, טל. 26689. **שכם** עומר כליפא, רח' פייסל, טל. 1894. **רמאללה** מכון "אל-מצרי" אל בירה, איזור התעשיה, טל. 3657. **באר שבע** מוסך אכספרס, איזור התעשיה, טל. 78292. **ראשון לציון** מוסך "שרתון" רח' הרצל 41, טל. 949481. **אשקלון** אלבי ושות' סוכנות לרכב פיג'ו רח' צה"ל 16, טל. 5305. **כפר סבא** מוסך פוספלד טל. 20161.

„על המישמר" דוהר ימינה

אם קיימת סכנה למישטר הדמוקרטי בארץ, הרי היא מצויה לא בימין אלא ב„בעלי מצפון" (המרכאות במקור), שמתקשטים בנוצות שמאליות. נחשו מיהו שהעלה רעיון זה, שהופיע במיסגרת מאמר שתוכתר במילה „המשניאים", והוקדש להתקפה טוטאלית על עמוס קינן ומאמריו ב„ידיעות־אחרונות" (כותרת־המישנה של המאמר היתה: „יפי הנפש," דוגמת עמוס קינן, עוסקים בהשגאה טוטאלית של המציאות בארץ")?

האם כתב זאת הרב לווינגר מגוש־אמונים? האם כתב זאת משה שמיר ב„מעריב"? או אולי ח"כ חיים לנדאו? לא. האכסניה שבה הופיע המאמר היא „על המישמר" מיום 19.4, והכותב הוא עורך ביטאונה של מפ"ם.

לא חיינו מתעכבים על מאמר זה, אילמלא היה אחד משורה ארוכה של מאמרים וכתבות, המעידים כי ביטאון מפ"ם מרחיק לכת ימינה הרבה יותר מן האגף הימני של המפלגה. במקום לנהל מערכה ללא־הרף, בכל גיליון וגיליון, נגד אלה המסכנים את הדמוקרטיה, כנגד „גוש אמונים" ותומכיו הגלויים והסמויים בממשלה, פירסם „על המישמר" התקפה ארסית נגד עמוס קינן, בועז עברון וחבריהם מ„ידיעות אחרונות," דווקא ביום שבו נסתיימה הצעדה השערורייתית של „גוש־אמונים."

במקום להיאבק ללא־הפוגה באלה הגוררים אותנו תהומה, מצא עורך „על המישמר" לנחוץ, דווקא בשעה קריטית זו, „לאזן את הקו" על־ידי התקפות על עמוס קינן וחבריו: מאמר נגד גוש־אמונים, ובאותו גיליון — מאמר אחר כתוב בסיגנון ארסי, נגד „השמאלנים" של „ידיעות אחרונות," ברוח הביקורת הימנית השוטפת את הארץ והמנסה להציג את קינן וחבריו כבוגדים.

■ ■ ■

אין טעם להתווכח עם האשמות „על המישמר," כי מטרתו של קינן היא כמטרתו של הד"ר הרצל רוזנבלום, להפיל את המערך ולהעלות את בגין לשילטון, ולשים קץ לדמוקרטיה בארץ. מה שעושה עמוס קינן במאמריו הוא חשבון נוקב עם ממשלת רבין, על שאינה מקדמת אותנו לקראת השלום על־ידי הגשת תוכנית שלום ריאלית, ועל כישלונותיה בשטחים שונים.

מאמרו של קינן, שעליו התנפל „על המישמר", לא היה אלא זעקת־כאב כנגד אותה ממשלה, המחססת במשך חודשים להחליט בעניין קדום, המאשרת עריכת צעדה פרובוקאטיבית בשטחים, המנהלת מדיניות עיוורת ומסוכנת ביחס לערביי ישראל בנושא התפקעות בגליל.

אולם עורך „על המישמר" המייצג, ככל הנראה, את הימין שבימין במפ"ם, התנפל על עמוס קינן ואף יעץ לו להצטרף לליכוד: „מותר לו, לעמוס קינן להתגעגע לשינוי שיבוא עם עלות בגין לשילטון. אך מוטב שיסיר מעצמו את התחפושת השמאלנית המחפכנית, ויחדל להציג את עצמו כמצפונה של ישראל. יצטרף נא ל„ליכוד" ויעזור להגשים את חזונו, חזון שילטון הליכוד הלכה למעשה."

לא חיינו מגיבים על המאמר ב„על המישמר," אילמלא היה איננו עדים לתהליך מדאיג בעיתון זה, השותק ומגמגם כאשר מצפים לתגובתו בנושאים שונים, כמו אלה הנוגעים לזכויות האדם, למשל. והרי בראש עיתון זה מופיעה חסיסמה „לאחוות עמים," אלא שזו נשכחת כאשר צעירים ערביים נקטלים בגליל, וילדים ערביים נורים בשטחים.

במקום לתקוף את עמוס קינן וחבריו, מוטב היה ל„על המישמר" אילו היה מדפיס מאמרים המתריעים על הפתיחה הפזיזה באש על ערבים משני עברי הקו הירוק, ואילו חוקיע את ביקור ראש־ממשלת דרום־אפריקה בישראל. חיפשנו — ולא מצאנו — מאמר ראשי בעיתון זה בגנות הביקור השערורייתי. מצאנו, לעומת זאת, בגיליון מה־11.4, תגובה לא־חתומה על הביקור, פושרת ביותר, שלא היה בה אפילו שמץ של הסתייגות מביקורו של הארכי־גזען מדרום־אפריקה. נכללה בו אפילו קריאה „לפיתוח היחסים הבילטראליים" עם פרטוריה.

קוראים לא־מעטים של „על המשמר" שואלים: מדוע עיתון זה צריך להיות פחות „יוני" מ„דבר"? מדוע צריך עורך „על המשמר" להיות היחידי מכל העשרות הרבות של חברי הוועדה הפוליטית של מפ"ם, המגיש עירעור על חתימתם של 11 חברי מפ"ם בשולי מינשר „המועצה הישראלית למען שלום"?

„על המישמר" מאשים את קינן בסיוע לעליית הימין. האמת היא ש„על המישמר" צועד ימינה בדחירה, כש־ה„יונים" במיפלגה זו רואים — ומחרישים.

אמנון קפליוק, ירושלים

מירשם לקיפאון מחודש

אלה שניהלו מסע אימתני נגד מינויו של הפרופסור שלמה אבינרי לתפקיד מנכ"ל מישרד־החוץ, אלה שהגו דירו את המינוי כ„תקיעת־סכין בלב האומה," מן הראוי שיתייצבו לפני המנכ"ל החדש, ויביעו את חרטתם הכנה על שחשדו בכשרים.

זהו, מכל מקום, הרושם המתקבל למיקרא דברים שאמר הפרופסור אבינרי, במעמד חלוקת התעודות למוסמכים ולבוגרים של החוג למדע־המדינה באוניברסיטת תל־אביב (28.4.76). להלן כמה הברקות מדיברי המנכ"ל:

● מאז מילחמת ששת־הימים הצליחה התעמולה הערבית למקד את תשומת־הלב סביב בעיית השטחים המוחזקים. במקביל לכך עלתה פעילותם של האירגונים הפלסטיניים, וקיבלה מימדים שלא היו לה לפני 1976.

● שילובן של תופעות אלה, כמו גם הוויכוח בין „ניצים" ל„יונים" בארץ, סייעו להפנות את הפולמוס בנושאי הסיכסוך הישראלי־ערבי אל בעיית השטחים, כאשר הטיעון הערבי הוא, כי החזקתם של שטחים אלה בידי ישראל — היא המונעת שלום במיזרח־התיכון.

● ישראל נגררה לעיתים לוויכוח זה, מבלי שהרגישה כי בכך היא נסחפת לשדה־תעמולה נוח לערבים.

הגיע הזמן להחזיר את הוויכוח למוקדו האמיתי: הסיכסוך נובע מהתנגשותן של שתי תנועות לאומיות באיזור — היהודית והערבית — כאשר הציונות תמיד היתה מוכנה לפשרות (כגון ב־1947), ואילו הלאומיות הערבית לא היתה מעולם נכונה להכיר בזכות קיומה של תנועה לאומית אחרת באיזור.

● עם כל החשיבות שיש להסדר עתידם של השטחים המוחזקים ועתיד הפלסטינים, הרי סיבת הסיכסוך במיזרח־התיכון היא אי־נכונותם של הערבים להכיר בזכותו של העם היהודי למדינה משלו.

● ההסברה הישראלית חייבת להדגיש, כי זהו מוקד הסיכסוך, וכי הסירוב הערבי הוא הגורם לכך שאיום מתמיד של מילחמה מוטל על המיזרח־התיכון.

אין ספק כי קיים גרעין של אמת בדיברי הפרופסור אבינרי, בעיקר בכל הנוגע להגדרת הסיכסוך הישראלי־ערבי כעימות בין שתי תנועות לאומיות לגיטימיות, היהודית והערבית. זה־עקא, שאין זו אלא אמת בעיר־בון מוגבל מאד, וכדרכן של אמיתות חלקיות היא מערפלת יותר משהיא מבהירה. יש בהחלט מקום לדאגה נוכח דברים שנאמרו, במפורש או במשתמע, בהרצאת המנכ"ל, כמו גם נוכח דברים אחרים שהעדיף להתעלם מהם התעלמות אלגנטית.

נכון, אומנם, שקיימת א־סימטריה בעימות בין שתי התנועות הלאומיות: הלאומיות הערבית היתה בוודאי רוצה לראות בחיסולה של מדינת־ישראל כיחידה ממלכתית ריבונית — בעוד ישראל אינה מטפחת שאיפות מקבילות ביחס למדינות־ערב הריבוניות (זאת, כמובן, אם נתעלם מכך שבכל הנוגע לעם הערבי־פלסטיני, כפרה ישראל שנים רבות בעצם קיומו כישות לאומית וגם כיום, כשהיא מודה בכך בחצי־פה, היא עושה כל שביכולתה לחבל בזכותו להתגדרה עצמית לצד מדינת־ישראל.

אולם יש לשאול את הפרופסור אבינרי, ואת המומנים עליו, אם אומנם עובדים חדברים כיום, בכל הנוגע לקבלת עובדת קיומה של ישראל וזכותה להתקיים „בתוך גבולות מוכרים ובטוחים," באותה נקודה שבה עמדו לפני 10, 20 ו־30 שנה. במישור זה, הדברים אינם סטאטיים בשום פנים ואופן. בעמדה הערבית (או, ליתר דיוק, בעמדותיהן של מדינות ערביות מסויימות) חלו, במהלך חזמן, תהליכי שינוי ברורים ומובהקים, בכיוון חיובי בהחלט. מצריים, ירדן, לבנון ובצורה פחות מחייבת — גם סוריה, קיבלו על עצמן את החלטת מועצת־הביטחון 242 על כל סעיפיה, לרבות אלה המדברים על זכות קיומן הריבוני והבטוח של כל מדינות האיזור. מנהיגי אותן ארצות (גם בהתבטאויות פומביות כלפי פנים), לא חותירו מקום לספק כי הם מבינים ומקבלים שהגדרה זו כוללת גם את מדינת־ישראל (ללא תוספות ושיפוצים).

התעלמותו של הפרופסור אבינרי מתהליכים חיוביים אלה, ומשמעותם הברורה, אומרת דרשני — אם לנקוט לשון המעטה.

■ ■ ■

כאן, בוודאי, יאמר הגאון הישראלי תמצוי: אין אני מתרשם כל־עיקר מכך שסאדאת, או חוסיין, מוכנים בטובם להכיר בעובדת קיומה של מדינת־ישראל. המנהיגים הערביים נתבעים להכיר בזכותו של העם היהודי למדינה לאומית ריבונית. עד בואו של אותו מיפנה מייוחל, אין לתהליכי־השינוי בעמדה הערבית כל משמעות.

אכן, צרה צרורה היא שאין עמי־ערב והנהגותיהם סבורים, שהתחייה הלאומית היהודית וכינונה של מדינת היהודים, הם הדבר הנפלא ביותר שעשוי היה לקרות לחם ביום מן הימים. צרה צרורה היא שתפיסתם את ההיסטוריה של האיזור בעת החדשה איננה עולה בקנה אחד עם זו של התנועה הציונית ומדינת־ישראל...

אכן, מה שעומד כיום על הפרק איננו השלמה אידיאולוגית בין שתי תנועות לאומיות יריבות. בנתוני זמננו אין לכך שמץ של סיכוי. מה שעומד כיום על הפרק הוא השלמה מציאותית, מעשית, פראמאטית, בין הנהגות לאומיות המוכנות לקבל מציאות זו, כנקודת־זינוק למסע ארוך וסבלני, לקראת דיאלוג רצוף שיביא, אולי, אי־פעם, לידי ברית־לבבות.

זהו, כמדומני, המירב שניתן להשיגו בעת הזאת. כל ניסיון לתפוס מרובה, מעבר לאפשרי בשלב הנתון, אינו אלא מירשם ואליבי למדיניות שלישית, בנוסח „הכל — או לא־כלום."

יתר־על־כן: ביסוד תיאורו של אבינרי את העימות הישראלי־ערבי, מונחת התפיסה של „מילחמת בני־אור בבני־חושך," שבה צד אחד (היהודי, אלא מה?) כולו זכאי, ואילו הצד האחר (הערבי) כולו חייב. נראה שקיים פחד עז, שמא החכרה בכך שלצד הערבי יש „קייז" — ממש כשם שליהודים, לתנועה הציונית ולמדינת־ישראל יש „קייז" — תחליש, הסברתית ומעשית, את עוצמת הטיעון הישראלי. הגיעה העת לבחון, באומץ וביושר־לבב, אם פחד זה מבוסס ומוצדק, או שמא הוא עצמו מחווה מחסום בלתי־עביר לכל יוזמה ישראלית פוריה להחלשת העויינות הערבית, ולצמיחת דיאלוג בין שתי התנועות הלאומיות.

■ ■ ■

על רקע הנאמר לעיל, יש לבחון את דבריו של הפרופסור אבינרי, כי סוגיות הפלסטינים והשטחים המוחזקים הן בעלות חשיבות מישנית, נוכח „אי־נכונותם של הערבים להכיר בזכותו של העם היהודי למדינה משלו."

אילו גם ניתן היה לקבל את קביעותיו של המנכ"ל כאמת האחת והשלמה (ואין זה כך, בשום פנים ואופן), עדיין חייבת להישאל השאלה, האם ממשלת ישראל רואה במצב־עניינים אשר כזה נתון סטאטי שאינן ניתן לשינוי, או שמא ביכולתה, או אף מחובתה, לפעול לתזוזה מן הקיפאון.

היות שביסוד הסיכסוך מונח, לדיברי אבינרי, „חסירוב הערבי" (והוא בילבד), הרי שבמשתמע לא ישנו מחוותיה של ישראל ועמדותיה המדיניות בסוגיות הפלסטינים, השטחים המוחזקים וכיו"ב כחוא־זה, כל עוד ה„סירוב" בעינו עומד.

שלמה אבינרי עצמו גרס, בעבר לא־כל־כך רחוק, כי ישראל חייבת לפעול למען חורדת פרופיל הסיכסוך. ישראל איננה כה מיסכנה וחידלת־אונים במישור זה, כפי שיש המנסים להציגה. בכל הנוגע לחורדת מתח העויינות, ויצירת מיקדמה נוחה יותר לשלבי־ההידברות הבאים בין ישראל לשכנותיה הערביות, יש הבדל מכריע בין ישראל המיישבת, אינטנסיבית, את השטחים הכבושים תוך נישול תושביהם, לבין ישראל הנמנעת מלעשות זאת, ומכירה בריבונות הערבית על שטחים אלה, המייועדים להחזקה לריבון הלגיטימי במיסגרת הסדר־השלום; בין ישראל המתעלמת בעיקביות מן היישות הלאומית הפלסטינית, לבין ישראל המקבלת נתון לאומי זה ומסייעת לעיצוב כלים ממלכתיים לשם יישוב ריבונותו.

באיזו ישראל מעוניין הפרופסור אבינרי? — שתיקתו, דומני, מדברת בעד עצמה.

■ ■ ■

יש מידה רבה של סימליות בכך, שבאותו יום עצמו שבו פורסמו ברבים דיברי הפרופסור אבינרי, בטכס הענקת התעודות, נתפרסם בעיתון „הארץ" מאמר מאת ח"כ־חליכוד הפרופסור משה ארנס. הדימיון בין טיעוניו העיקריים של הפרופסור ארנס, לבין אלה של הפרופסור אבינרי — מדהים ממש.

מנכ"ל מישרד־החוץ תרם, בדבריו, תרומה משמעותית ל„ליכוד הלאומי" של עם־ישראל, ליכוד הנשען בעיקרו על המכנה־המשותף הנמוך של צידקנות רעיונית ואי־עשייה מדינית. תרומתו לפיתרון הבעיות הלאומיות הממשיות בתחום המרכזי של חיינו היא, למרבה הצער, רדודה למדי, אם לא לומר שלילית.

יוסי אמיתי, גבולות

מכתבים

(המשך מעמוד 10)

הורים, שגם איימו בבג"ץ, הוחזרו עידו ודני לבית־הספר. במיסגרת המגעים בין ההורים למנהל אמר המנהל, כעדותו של אחד המושיעים: „אני אסדר שיקבלו אותם לבתי־ספר אחרים, אבל אני לא רוצה שהם ימשיכו ללמוד בבית־הספר שלי."

הסיבה שנתקבלה: עידו ודני יהיו „תלמידים שלא־מן־המניין". זאת, מבלי להגדיר או לקבוע מה זה. עידו ודני קוועברו מכיתותיהם. בשיעורי־חברה אסור היה להם להשתתף, וגם לא בפעילות חברתית במיסגרת בית־הספר. לא אסרו עליהם לכתוב בעלון בית־הספר.

בעלון ניצנים, שיצא בחודש ינואר ה־שנה, הופיעו שני מאמרים בעילום־שם, של עידו ושל דני. עידו כתב נגד היציאה המאורגנת של תלמידי בית־הספר להפגנות יזומות למען הציונות. דני כתב מאמר, תרגיל מחשבתי באנארכיזם, בשם „הקרב הראשון".

בכלי־התיקשורת נזכרו המאמרים חודשיים אחרי שהופיעו בעלון. העיתוי היה מוזר ביותר. מאמרי־הנגד בעיתונים פורסמו יום אחד לפני שהחלה ההרשמה לבתי־הספר התיכוניים.

עידו ודני קיבלו את המיכתבים, שהודיעו להם על השעייתם מלימודיהם ב־בית־הספר, פחות משלושה חודשים לפני התחלת בחינות־הבגרות. שוב היו פניות והופעלו לחצים על־ידי ההורים ושוב, מאחר שההשעייה אינה חוקית, הוחזרו ללימודים. המיגבלות הפעם: עידו ודני יוכלו לגשת לבחינות־הבגרות ולבחינות אחרות במסגרת בית־הספר, אולם לא יוכלו להיות „תלמידים רגילים" — שוב, בלי הגדרות. כמו־כן הם חושבו מכל פעילות חברתית של בית־הספר, בתחומי ומחוצה לו.

שאלה: עירוני ה' הכריז, בכל אמצעי־התיקשורת, כי עלון בית־הספר הוא „כלי־ביטוי של התלמידים ללא כל צנזורה." מה האמת בזה?

אלה העובדות, שיפטו בעצמכם.

תלמיד עירוני ח', תל־אביב

פירות מוח שיכור

בראו! שעור מאלף! תולדות ישראל בפורמאט ענייני, קולע וחריף. אימפוטנטים נפשיים!

צמד הדפים של המדור זו הארץ (העולם הזה 2018), מהווים את השיא של חוסר־הטעם המעופש של „יוצריהם".

אם רציתם להעליב את ציבור הקוראים,

דני קובו
חוסר־טעם מעופש

הרי הצלחתם. האם אין במערכת הנכבדה מוסמך כלשהו, המסוגל לרסן את ה־השתוללות? הרי יש גבול לכושר־הספיגה של הקורא. הרעיון המגמגם, שקושט ב־ציורים אינפנטיליים, הוא פירות של מוח שיכור. חבל שבמיסגרת של עבודת־מערכת ברוכה, חורגים מתחכמים עלובים שכאלה.

האם זה אמור להיות עוקץ? איוולת מוחלטת בצורת קומיקס מטופש? למעננו, הקוראים, אנא רסנו עצמכם.

דני קובו, פירנצה, איטליה

מחי כתובת חמומחת?

בכתבה על יאשה כץ (רחל מרחלת, העולם הזה 2019), צויין כי הוא שומחה לריפוי ליקויי־דיבור. ברצוני להיספג עימו בשל מומחיותו הנ"ל.

אודה לכם מאד אם תואילו להעביר לי את כתובתו, או שתמסרו לו זאת ב־דרך כלשהי.

מירי זכאי, ירושלים

● המערכת אינה נוהגת למסור כתובות מעל דפי העיתון. לשם כך יש להיעזר בדרכים המקובלות.

להפסיק צילומי „קשר הפסחא"!

אנו חיים בארץ שממנה יצאו שלוש הדתות המאמינות באלוהים אחד — היהדות, הנצרות והאיסלאם. חיי היום־יום המשותפים, היחסים והקשרים בין הדתות, מצריכים זהירות מכסימאלית כדי שלא להתנכל או לפגוע בכל אמונה דתית שדוקת בה אחת הדתות. הוכח נסיון חשיבות החיים המשותפים השקטים בין הדתות, והכבוד ההדדי בין צאן מרעיתן, וזה בכדי לשמור על היחסים היום־יומיים חשובים והטיבעיים בין תושבי הארץ, על אף השוני הקיים באמונות הדתיות.

אבל מה שפורסם עד כה סביב הסרט מלכודת הפסחא, שצילומיו נעשים בארץ בהסכמת הרשויות הנוגעות בדבר, פוגע באמונה הדתית הנוצרית באופן כללי ובראש האמונה שלנו, אלוהינו המשיח — ישו הנוצרי — באופן פרטי, דבר המסלף את ההכרה הדתית בצורה שאי־אפשר לעבור עליה בשקט.

על כן, ובכדי לשמור על היחסים הטובים השוררים בין הדתות בחלק קטן זה של העולם, אנו מרגישים שזכותנו וחובתנו לשלול בתקיפות מתן השילטונות את רשותם להסרטת סרט זה בארץ, ומבקשים להפסיק את הצילומים מייד, ונוסף לזה לא לאפשר את הקרנת הסרט במיקרה שיצולם בחו"ל.

אנו מקווים שהאחראים במישרדי־הממשלה ייענו לבקשתנו, ולא יאפשרו לדבר הזה לפגוע ביחסי הכבוד הדתי ההדדי בין חלקי תושבי הארץ, וישקלו היטב את הדחפים שהוליכו אותנו לפנות אליהם בכדי לאסור את המשך הסרטת הסרט מייד.

אנו מצפים לשמוע מכבודכם על האמצעים שתנקטו, כדי לא לראות עצמנו מוכרחים להודיעכם בשם הוועד האקומיני בנצרת, שמיוצגים בו אנשי־דת ונציגי ועידות העדות: הנוצריים הקתוליים הממלכתיים, הלטינים, האנגליקנים, הבפטיסטים, המרוניסטים, הקובטים והאורתודוכסים, אנו נסגור את כנסיותינו בפני התיירים כדי למחות על אי־מילוי בקשתנו, ואז נארגן מסע תעמולתי, כדי להבהיר לתיירים את הסיבות לסגירת הכנסיות.

הוועד האקומני, נצרת

אין זול מדם יהודי

שכם: בחורה ערבית בת 17 נהרגה מכדור של חייל, בזמן שחבורות צעירים משתוללים ערביים תקפו בפרעות כוחות־ביטחון ישראליים. כל העולם הנאור יוצא מכליו מרוב צער וכעס.

מינכן: על 11 ספורטאים ישראלים, אורחים של האגודה העולמית האולימפית 1972 ואורחי העיר מינכן, התנפלו באישון־הלילה רוצחים ערביים, ולאחר ייסורים שלא־יתוארו, רצחו אותם בביתגם שבאיצטדיון האולימפי.

העולם הנאור מסרב לכבד את זיכרם באולימפיאדה 1976 שתתקיים במונטריאול שבקנדה. הרי לאחר־הכל, רק דם יהודי הוא שנשפך.

מעלות: טרוריסטים ערביים התנפלו על ילדים הנמצאים בטיול בית־ספר, ובאישון־לילה טבחו בהם. רק אנו בוכים. שהרי אחרי הכל, רק דם יהודי נישפך!

ירושלים: אזרחים חפים־מפשע נהרגים בלכתם ברחוב, כיוון שטרוריסטים ערביים חטמינו פצצה, שהתפוצצה בשעה שרחובות ירושלים מלאו אנשים. בוכים תיתומים, האלמנות והחורים השכולים, ויחד איתם עם ישראל.

העולם שותק, כמו בכל המיקרים שבהם נשפך דם יהודי!

* גיבור כל תפעולות הרצחניות, יליד קהיר, יאסר עראפאת, נאת על כל מעשי ה„גבורה" של תכנופיות שלו. ולזה קורא העולם הנאור צדק.

מרים בת־עמי, נוף־ים

נעלי רוזי

לציבור לקוחותינו,

לאחרונה הוצף השוק בגל חיקויים לנעלי רוזי המיוחדות. מאחר שחיקויים אלה מוליכים שולל (כגון: שימוש בשמות דומים לרוזי), אנו מציעים לוודא שחותמת

Rosi

מופיעה בתוך הנעל.

בקנותך נעלי רוזי את רוכשת נעל ייצוא מעולה בעלת סוליות עור בעיבוד מיוחד.

בין שפע הנעלים והסנדלים שרוזי מייצר תמצאי את הדגם המתאים לך.

חברת נעלי רוזי בע"מ משתדלת לשמור על רמת מחירים סבירה על אף העליה המתמדת במחירי חומרי הגלם בעולם.

זכרי! נעלי רוזי נמכרות אך ורק בחנויות המובחרות ברחבי הארץ.

בנעלי רוזי - טוב לי

שאלוהים יעזור לבובי והלן
הם מאוהבים בפארק הסמים

אל פאצ'ינו

קיפי זיין
פרס משחק
פסטיבל קאן

סרטו של
ג'רי
שצבור

THE PANIC IN NEEDLE PARK

בהלה
בפארק הסמים

שבוע 2 — „תכלת" ת"א — 9.30, 7.15, 4.30

כן, ילדך ילמד באוניברסיטה!

אם תחסוך עבורו ב"חסן להשכלה גבוהה". תכנית המבטיחה את הינוכו הגבוה של ילדך כבר עכשיו, כשילדך עדיין ילד.

ביכולתך לחסוך עבורו עד 10.000 ל"י במשך תקופה של עד 154 חודש.

החסכון נושא ריבית וצמוד למדד. וכשיגיע לאוניברסיטה יעמוד לרשות ילדך סכום החסכון בתוספת הלוואה של עד 10.000 ל"י בריבית בלתי צמודה של 10%.

ההלוואה תנתן לתקופה של עד 13 שנה. כמו כן יהנה ילדך ממענק מיוחד של בנק הפועלים של עד 500 ל"י.

אם יותר על ההלוואה יהנה מעוד מענק של עד 1.200 ל"י.

כן, אם תחסוך עכשיו ב"חסן להשכלה גבוהה", גם ילדך ילמד באוניברסיטה.

עוד הישג של המהפכה השקטה.

פרטים בכל סניפי בנק הפועלים ובנק יפת.

אל: ת.ד. 27, ת"א

נא שלחו את עלון חסן להשכלה גבוהה

שם _____

כתובת _____

"חסן להשכלה גבוהה"

תכנית החסכון הבלעדית של בנק הפועלים

בנק הפועלים בע"מ

המהפכה השקטה בבנק הפועלים

אריאלי

National

למערכת שתארת לעצמך, דברים שלא חשבת עליהם.

כשאתה חושב על מערכת הסטריאו שהיית רוצה בביתך, אתה מתאר לעצמך מערכת בעלת עיצוב מרשים המשמיעה צלילים נקיים ומופלאים.

אתה חושב על משהו כללי ואינך מתאר לעצמך שמערכת כזו אמנם קיימת ויש בה דברים שלא חשבת עליהם אפילו בדמיונך.

המדובר במערכת הסטריאו SG1020 המתאימה לכל מה שאתה מתאר לעצמך מבחינת העיצוב החדשני, אך יש בה דברים שכלל לא חשבת עליהם.

ראשית, זו מערכת הכוללת מגבר (PMPO) 30W+מקלט רדיו+פטיפון+טייפ קסטות סטריאופוני. שנית, אתה מוצא חידוש מהפכני במקלט הרדיו—במקום הסרט הנע ימינה ושמאלה על לוח כוונון התחנות, יש ב־SG1020 נקודת אור המראה לך במדויק את התחנה הנקלטת, ונורה קטנה הנדלקת אוטומטית ומודיעה לך אם השידור שקלטת הוא סטריאופוני או לא.

שלישית, לפניך פטיפון הכולל דיסקית תקליטים הפועלת חלקות ובמיוחד ללא תנודות, כך שהמחט היורדת על התקליט נקלטת באופן מדויק ביותר ואינה גורמת לשריטות.

זרוע יציבה בעלת ראש משוכח, מעבירה אליך דרך זוג הרמקולים צלילים מדויקים, צלולים וללא כל זיוף.

ואחרון אחרון—ב־SG1020 אתה מוצא טייפ קסטות בעל מערכת אוטומטית לקביעת גובה הצליל בעת ההקלטה, מערכת בקרת צליל בעת ההאזנה ומערכת העצירה העצמית (AUTO STOP) הידועה של נשיונל.

האם חשבת על כל זאת כשתארת לעצמך את הסטריאו שלך?

להשיג בחנויות המשמל המובחרות.
מרכז התצוגה אבן גבירול 18 תל־אביב.

National
צעד קדימה אל המחר

National, Panasonic and Technics are brandnames of Matsushita Electric.

פרסום קרמון

לאן נעלמו שני מיליון ב„הבימה"

מבקר־המדינה, בדין־וחשבון האחרון שלו (עמוד 419) כותב, כי סכום של כשני מיליון לירות רשום בסיפרי מישרד־החינוך כ„הבימה", וכי בסיפרי „הבימה" אין כל רישום על קבלת הכסף. מישרד־החינוך לא בדק מה קרה לכספים אלה.

שאלות של עורך מדור זה אל מנהל „הבימה", **גבריאל ציפרוני**, לא העלו דבר, שכן ציפרוני טען כי לא ידועה לו הערה זו של המבקר. גם אנשי מישרד־החינוך והתרבות לא ידעו להסביר כיצד ולאן נעלם הכסף.

אגב, ציפרוני פורש בימים אלה מתפקידו, ועובר לתפקיד בכיר אחר.

גבריאל ציפרוני
רישום חסר

מילחמת המיסעדות

בעוד בעלי „מנדי'ס־דראגסטור" ברחוב דיזנגוף בתל־אביב פותחים השבוע מיסעדה נוספת בדיזנגוף, בשם „קסארל", מיהר **רפי שאולי** וחתם הסכם עם בעלי „קפריצ'יו", על חכירת המקום והפיכתו למעין דראגסטור.

שאולי היה מבעלי „מנדי'ס דראגסטור", ויצא משם לפני כשנתיים. הבעלים החדשים — **דני לרנר, אבי אר־ביב וישראל בן־ציון** — חפכו את המקום למיכרה־זהב, ופותחים עתה מיסעדה מקבילה שתהיה ברמה גבוהה יותר.

במקביל הם פתחו במשא־ומתן עם בעלי „קפריצ'יו" (**אלדו — 50 אחוזים, ישראל שרף** מגרמניה **ורוני שטן**, כל אחד 25 אחוזים) על הפיכת המקום ל־דראגסטור שני. המשא־ומתן ביניהם לבין אלדו נפסק, ורפי שאולי היה מוכן לשלם מה שלרנר וארביב סירבו. שאולי מפעיל, כל העת, בהצלחה רבה את המיסעדה הסינית, „הבמבו המזמר".

„קופת־חולים" מוכרת הבנייין בבן־עמי

הנהלת „קופת־חולים" של התסתדרות, הוציאה למכירה את בניינה ברחוב בן־עמי 14 בתל־אביב. למתווכים נאמר כי מבקשים מחיר של שמונה מיליון לירות.

„קופת־חולים" קיבלה את אישור האוצר לשלם 150 אלף דולר למתכננים מלוס־אנג'לס, עבור תיכנון בית־חולים בצומת תל־ברוך. האישור עורר מורת־רוח רבה בין המהנדסים בישראל, הטוענים כי מצוי בארץ ידע תיכנוני טוב, לפחות כמו באמריקה בנושא המבוקש, וכי הזמנת „קופת־חולים" היא ביזבוז מטבע זר ללא סיבה ברורה.

עוד ארבע עונות

מלון „ארבע העונות" בנתניה, מנהל עתה משא־ומתן על קבלת מלון בירושלים ומלון בתל־אביב לניהולו, והקמת רשת ישראלית. המלון בנתניה מנוהל על־ידי המלון הלונדוני „אין־דה־פרק", שיש לו עוד שלושה מלונות בניהולו באירופה.

מנהל „ארבע העונות" בנתניה, **יהודה מאירי**, מסר כי ההכרעה בדבר שני המלונות החדשים תיפול בשבועות הקרובים.

שוב הועלה מחיר הבשר

שר־המיסחר־והתעשייה משתף פעולה עם שר־החקלאות הרוצה במחירים מופקעים של הבשר כדי שמגדלי־העופות יריוויחו יותר. לשם כך מעלה השר **חיים בר־לב** מדי פעם את מחירי הבשר הקפוא המיובא, והעלאות אלה מאפשרות למגדלי־העופות להעלות את מחיריהם.

לאחרונה החל מישרד־המיסחר מייבא ארצה בשר קפוא חתוך למנות מוכנות, ארוזות — כל מנה לחוד — לפי סוג הבשר, שהוא מאיכות מעולה. בר־לב תורה כי מרביתו של בשר זה תימכר במחיר של 20 לירות הקילו לסיטונאי (לעומת 14.75 לירות קודם־לכן), ואילו חלקו האחר יימכר במחיר הקודם. מה שקרה בפועל הוא, שכל הבשר נמכר במחיר החדש, כאשר הקצב מכר בשר זה ב־30 לירות יותר לקילו, תוך הפשרתו ומכירתו כבשר טרי.

בר־לב מסרב בכל תוקף להטביע חותמת עם מחיר מירבי על עטיפות הבשר, כיוון שהדבר יגרום לאי־הפקעת מחירים של הבשר, ולהורדת מחירו לצרכן בשמונה לירות הקילו לפחות. גם על המחיר של 20 לירות, שבו מוכרת הממשלה את הבשר לסיטונאי, היא מרוויחה לפחות שמונה לירות לקילו, רווח בלתי־חוקי.

רשת־רהיטים חדשה

מיפעל „לבידי אשקלון" פותח שרשרת־חנויות ברחבי הארץ, ישירות ובאמצעות סוכנים למכירת־רהיטים בידע הולנדי ובעיצוב עצמי. הרהיטים מייוצרים במיפעל „כיסאות ישראל" בעיירה שדרות, שנרכש על־ידי „לבידי אשקלון". מנכ"ל המיפעל, **ליהוא ויסר**, חזר זה־עתה מסיור מקיף בארצות־הברית, שם קשר קישרי־ייצוא לתוצרת המיפעל.

החנות הראשונה של הרהיטים תיפתח בתל־אביב, במקום גלריה „יודפת" בצפון העיר. ויסר מעיין עתה בהצעות לרכישת מרכזי־מכירות נוספים. הרהיטים הם בשיטת הרכבה־עצמית, במחירים עממיים. כארבעים עובדים יעסקו בייצור הרהיטים שייועדו לכל שימושי הבית.

ליהוא ויסר
ייצוא יותר

פרופסור ברונו והעובדות

בראיון מקיף ל„מעריב" תקף הפרופסור **מיכאל ברונו**, לשעבר יועץ שר־האוצר, את המדיניות הכלכלית הקיימת. עיקר התקפתו היה על תוספות־שכר למיניהן שנתן האוצר לעובדיו, שהן הגורמות למפולת הכלכלית ולביקוש הגובר. רק שני אחוזים מן הראיון הקדיש ברונו לחוק השחור ולהכנסות העצמאיים, וטען כי צריך לגבות גם מהם מס־אמת, כדי שלא תהיה אפלייה.

השקפתו של ברונו, הנחשב כאיש שמאלי, מתגלה בראיון זה. לא מובן כיצד מרשה לעצמו אקדמאי לטעון דברים כאלה, חודשיים לאחר פירסום מחקרה היסודי של הכלכלנית **אסתר אלכסנדר**, המוכיח כי הביקוש נגרם כמעט כולו על־ידי העצמאיים והחברות, ולא על־ידי השכירים. המחקר מוכיח — ועד כה איש לא סתר אותו — כי האינפלציה יוצרת אצל העצמאיים רווחים המופנים לביקוש חגובר, הגורר שוב התייקרויות, בעוד שתוספות־השכר פועלות להקטנת הריווחיות האינפלציונית, ומשום כך להקטנת הביקוש.

הצעותיו של ברונו וחבריו, להילחם באינפלציה על־ידי קיצוץ בתקציבים, פירושה יצירת אבטלה המונית, הקטנת שכר ופגיעה חמורה בשכירים. זאת, כאשר המחקר של אלכסנדר מוכיח שלא השכירים גורמים לאינפלציה — אלא העצמאיים.

הדרך היחידה להילחם באינפלציה, להקטין את הביקוש ובכך לגרום לחגדלת היצוא, היא בחיסול הרווחים אצל העצמאיים וחחברות, חגורמים לעודפי ביקוש. וזאת, רק על־ידי גביית מס־אמת מהם וחיסול החגן חשחור.

במצב הנוכחי, כפי שחזה זאת במוסיניו ראש־הממשלה **יצחק רבין**, בבקורו באוצר, אין האוצר מסוגל לטפל ביותר מרבע־מיליון בעלי תיקים עצמאיים ושחורים. במצב זה, הצעותיו של ברונו הן בגדר בדיחה.

עובדה היא, כי המדינה היחידה שחתגברה על האינפלציה בקלות היא ארצות־הברית, שם שולחים עברייני־מס למאסר של עשרים ושלושים שנה, ושם כל אחד חייב במילוי דו"ח אמיתי, ובמיקרה שהוא מרמה, הוא נשלח לכלא לשנים רבות.

בארצות־הברית נותנים מיסי־ההכנסה שני־שלישים מכלל ההכנסות ממיסים. בישראל הם נותנים שליש אחד בילבד.

עוקפים את הרפורמה

קבלנים ובעלי מיקצועות דומים, מצאו פטנט לעקיפת הרפורמה. הם קונים טנדר מיסחרי ישן במחיר אפסי, מעמידים אותו בחצר, ורושמים עליו את כל הוצאות הרכב הפרטי המהודר שלהם.

הרפורמה מכירה בהוצאות החזרת רכב מיסחרי כשהוצאות מוכרות, וכך ניתן לנכות את הוצאות הרכב הפרטי כאילו היה מיסחרי.

חוק אמריקאי נוסף להגנת הצרכן

ועדת־המיסחר האמריקאית חוציאה תקנה חדשה, שתוקפה מן ה־14 במאי, ולפיה המוסדות הכספיים המממנים רכישות ומכירות מוצרים, נושאים באחריות כלפי הלקוח כמו הסוחר המוכר. לפי התקנה, יש להוסיף פיסקה לכל מיסמכי העסקות הפיננסיות, שבה ייכתב כי המוסד הכספי שותף לאחריות כלפי הלקוח, כמו הסוחר עצמו.

תקנה חדשה זו הופכת את המצב הקיים באמריקה ובישראל. כיום יכול הלקוח לרכוש סחורה פגומה או ניזוקה, או לא לקבל את הסחורה כלל, והמוסד הכספי המחזיק בהתחייבויות של הקונה, יכול לדרוש את תמורתו תוך ניתוק הגבייה מכל קשר למה שקרה בין הלקוח והמוכר. לא פעם אירע, שלקוח חוייב לשלם שטרות של סחורות שכלל לא קיבל.

החוק החדש ישנה מצבה זה מעיקרו, ועתה יוכל הלקוח לתבוע לא רק את המוכר, אלא גם את הבנק שמימן את העיסקה. הבנק עצמו לא יוכל לממש התחייבויות של לקוחות, בניסוק שאינו צד בעיסקה. פרטים על התקנה החדשה מביא ח„כ־ביזנס־וויק", בגיליונו מיום ה־24 במאי.

שערוריית חיכנון הפוספטים

הנחלת „כימיקלים־לישראל" תגיעה לשיא חדש בביזבוז מטבע־חוץ, בפרשת תיכנון המיפעל החדש של הפוספטים במידבר צין. במקום למסור את עבודות התיכנון למהנדסים ישראליים, נמסרה העבודה למישרד מהנדסים אמריקאי „סטרן־רוג'רס". ההשקעה במיפעל החדש נאמדת ב־50 מיליון דולר.

המתכננים האמריקאים דורשים ומקבלים 6.5 מיליון דולר, סכום שחוא כ־18 אחוזים מכלל ההשקעה בפרוייקט. בדרך־כלל, חוצאות התיכנון של מיפעלים בארצות־הברית חן כ־8 אחוז מההשקעה הכוללת. תיינו, לא די שחוצאות התיכנון חן כפולות מחדרוש, אלא שהן נמסרו לחו"ל במקום לעשותם בישראל.

פרשה חלמאית אחרת היא השינוי שנעשה בדרך ייצור הפוספטים. בתחילה חשבת „כימיקלים־לישראל" לייצא פוספט מוצק, לפתע התברר לה כי הפוספט המוצק מחווה רק 10% מחשוק הבינלאומי לפוספטים, שרובו פוספט נוזלי. לאחר שהוצאו כבר מיליוני דולר על תיכנון מיפעל לייצור פוספט מוצק, שונו התוכניות כליל, לפוספט נוזלי.

אגב, בשלב מסויים פיגרה החברה הישראלית בתשלומים לאמריקאית והללו סירבו להעביר ארצה את התוכניות, עד שלא יקבלו את כל הכסף.

מה מכון הסיגריות הטוב ביותר בתל־אביב, לדעת מפקד משטרת המחוז?

■ ראש־הממשלה **יצחק רבין** עמד יפה בחתלטתו ל־הפסיק לעשן, ומזה חודש ימים אינו נוגע בסיגריה. אש־תו, **ראה** אמנם לא הצליחה להתמודד עם העישון, אך הת־ליפה סיגנון ולאחרונה היא נראית מעשנת סיגריות ארו־כות, הנתונות בתוך פומית. כשאינה מעשנת, מגלה לאה רבין סימני עצבנות וכוססת את צפורניה.

■ בתום ישיבת הממשלה על קדום, שנמשכה עשר שעות, אמר שר־המישטרה **שרמה הלל** כי הוא עומד להגיש בג"ץ נגד הממשלה. כשנשאל מדוע, סיפר כי כמה ימים קודם־לכן טען בית־המישפט הגבוה־לצדק נגד המישטרה, כאילו חקרה חשוד למעלה מעשר שעות, והיה בכך מ־שום עינוי. „אם כך, גם עשר השעות שעברו עלי בישיבת הממשלה היו בבחינת עינוי," אמר השר.

■ לעומתו היה אחד מסד־רני הכנסת מרוצה מאד מה־ישיבה המתמשכת: „סוף־סוף החברה עובדים יפה," אמר.

■ הדבר הראשון שאמר ראש עיריית תל־אביב, **שלמה** („צ'צ'") **להט**, מייד עם היוודע לו שפצצה עבורו הגי־עה לבית עמיתו־לשם, אל"מ (מיל.) **שרמה להט**, מי ש־היה סגן מפקד חיל־האוויר, היה: „נראה שבמילחמת יום־הכיפורים שובש משהו, לא רק במערכת המודיעין של ה־עולם העליון, אלא גם במע־רכת המודיעין של העולם־התחתון."

■ לפני כשבוע התקיים כנס שמיניסטים מתל־אביב, שבו השתתפו ראש הממשלה יצחק רבין, ראש עיריית תל־אביב צ'צ' להט, וסגנו **חיים כסיף**, איש המספ"ל. אחת ה־שמיניסטיות, שקמה לשאול את ראש־העירייה ואת ראש־הממשלה, היתה התיכה בלונ־דית חטובת־אברים, שזכתה ב־מחיאות־כפיים סוערות מצד ה־שמיניסטים. ראש־הממשלה הס־מיק עד תנוכי אוזניו, סגן ראש־העיר חייך בבייישנות, ואילו ראש־העיר קם ממקו־מו, התכופף כדי להיטיב לר־אות את השואלת, ולפני שה־שיב לה אמר: „קודם־כל אני רוצה להגיד שהשואלת היא חתיכה בלתי־רגילה, ועכשיו אני מוכן לענות על השאלה."

■ באחד הימים צילצל הטלפון בביתו של סגן ראש עיריית תל־אביב **דויד שיפ־מן**. מן העבר השני נשמע קולו של גבר, שסיפר לשיפמן כי קרא במדור אנשים בהער־לם הזה שהוא מציע להעביר את הערבים מישראל. „זה לא יפה לזרוק את הערבים מה־ארץ. ומה אם יזרקו מפה את תרשבי תל־אביב? אני בטוח שראש־העיר שלך לא היה מס־כים עם הדיעות האלה," אמר הקול. השיב שיפמן: „מניין לך מה הדיעות של ראש־העיר שלי?" ואז השיב לו הקול מהקו השני: „אני ראש־העיר שלך." הסתבר כי היה זה צ'צ', שהיקווה את קולו וב־חר בדרך זו כדי להביע את דעתו על דברי של שיפמן.

■ ח"כ **אליעזר רונן**, שמוצאו מאמריקה הדרומית, נפגש עם חמישה עיתונאים מ־בראזיל, שהגיעו ארצה כאורחי מישרד־החוץ. בתום הפגישה אמרו הארבעה לח"כ מפ"ם: „זו הפעם הראשונה שנפגשנו עם איש אופוזיציה, שהצליח להסביר לנו בצורה כל־כך טו־בה ומשכנעת את עמדת הממ־שלה!"

■ מזכ"ל קופת חולים, **אשר ידלין**, סיפר כי כשהיה חבר בקיבוץ חמדיה נהג לש־לוח מיכתבים לאמו בפולין, שלא חדלה לשאול מה יש לו לבן שלה בקיבוץ. ידלין נהג לכתוב לאמו: „יש שני בתים, שתי כבשים, ארבע עיזים, עשר תרנגולות ושדה." השיבה האם, במיכתב אכספרס: „אשר־קי, קח את החלק שלך ובוא מהר הביתה!"

■ כשראה המנכ"ל־בחופ־שה של בנק הפועלים, **יעקב דוינסון**, את סרט־הטלוויזיה על מישפחת רוטשילד, אמרה לו אשתו: „תראה את **אנשי רוטשילד**. הוא היה בנקאי כמוך, והיו לו ארבעה בנים, כמו לך. מה הוא עשה למען הילדים שלו — ומה אתה עו־שה למענם?"

■ מסמר הערב בחתונתו של **דני**, בנו של נציג המגבית היהודית האמריקאית בישראל **חיים ויניצקי**, שהתקיימה במישכנות שאננים בירושלים, היה מפקד מישטרת מחוז תל־אביב, ניצב **דויד עיפר**, שכ־טוב לבו עמד בתוך קבוצת אנשים וסיפר: „מה אתם יודעים על מכוני־העיסוי? מכון העיסוי הכי יפה בארץ נמצא ברחוב באזל בתל־אביב. איזה לוקסוס! איזה פאר! הבחורות סיפרו לי שהן מרוויחות אלף לירות לחודש, בזמן שבעלי־המכון מרוויחים בין 80 אלף ל־100 אלף ל"י לחודש, נקי."

■ מאוחר יותר ביקש ממנו צלם־החתונות, שנכח במקום, עט. עופר, שהבחין בכתבת העולם הזה שהיתה בין האור־חים, אמר לצלם: „אני אתן לך עט, בתנאי שאתה תצלם אותי, ותתן לה את התמונה כדי, שהיא תפרסם אותה ב־העולם הזה."

■ אורח אחר בחתונה היה מפקדו של עופר, מפקד מיש־טרת־ישראל, רב־ניצב **שאול רוזנברג**, שבניגוד לפקודו עמד כל העת מן הצד. האיש היחידי שעימו ניהל שיחה שקטה וקצ־רה היה ראש־עיריית ירושלים, **טדי קולק**, שבא לחתונה ב־חברת אשתו, **תמר**.

■ בתוכניתו של **יעקב** („יענקל'ה") **אגמון**, שאלות אישיות, המשודרת בגלי צה"ל, התראיין נשיא מכון וייצמן **מיכאל סלע**, שקבל כי הט־לוויזיה הישראלית אינה מיי־חסת חשיבות מספקת לגושא המדע, וסיפר כי לא מזמן הת־קיימה בפאריס ועידה חשובה בשיתוף מכון לואי פסטר ו־מכון וייצמן, שזכתה בכיסוי טלויזיוני ועיתונאי אדיר. אח־רי שרואיין סלע על־ידי רש־תות־הטלוויזיה הגדולות בעו־לם, ניגש בחור שהציג עצמו ככתב הטלוויזיה הישראלית. הפרופסור שמח להתראיין, אך לתדהמתו רואיין בצרפתית. כששאל את הבחור מדוע הוא שואל אותו שאלות בצרפתית, השיב: „מה זה משנה? ממי־לא יתרגמו את דבריך לעבר־בית!" הסתבר כי הראיון היה בשביל התוכנית הערביות לטלוויזיה המקדישות, לטענת סלע, למדע תשומת־לב רבה יותר מאשר התוכניות בעב־רית. ימים אחדים אחרי הרא־יון התכנסה מליאת רשות ה־שידור, ומנכ"ל מישרד־החינוך והתרבות, **אליעד פדר**, העלה שאילתא בעניין תוכניות מד־עיות. על דעת רוב חברי ה־מליאה הוחלט לייחד לתוכניות המדע יותר תשומת־לב.

■ הדוקטור **דינה גורן**, אחת מחברות הוועדה שבחרה **במרדכי קירשנבאום** כ־איש־הטלוויזיה הראוי לפרס ישראל, **אמרה**: „לאור כל המ־הומות שקמו עם בחירתו של קירשנבאום, אני מצטערת ש־לא בחרתי בפסוקו של יום כמועמד לפרס."

■ דובר סיעת הליברלים בכנסת, **סמי טוויג**, ידוע כרו־דף־שמלות מושבע. כשנשאל

טוביה צפיר

השחקן והחקיין, שחיקה באופן קבוע את דמותו של ראש־הממשלה יצחק רבין בתוכנית הטלוויזיה הסאטירית „ניקוי־ראש", וחרגיו לא פעם את רבין, זכה להכרה ולתודה פומבית מצידו של רבין, בכנס נכי צה"ל שנערך בשבוע שעבר ב„היכל התרבות" בתל־אביב. טוביה עלה אל הבמה אחרי נאומו של רבין, והקהל פרץ בצחוק שלא נעם לרבין. התנצל טוביה: „תאמינו לי — אשתי לא דומה ללאה. אבל כשאני חוזר הביתה עם האיפור של רבין, אני אומר לאשתי: יעל, תעשי לי חביתה מקושקשת." אחרי הופעתו קפץ טוביה צפיר מהבמה לעברו של רבין, זכה ממנו בחיבוקים ובנשיקות.

חיים אשל

סגן נשיא חברת „ברוט פאברז'ה" פנש בשחקנית־הקולנוע גלנדה ג'קסון, בנשף שאירגנה החברה האמריקאית הענקית, בפסטיבל הסרטים בקאן. גלנדה הגיעה למקום לערב אחד בילבד, חספיקה במחלכו להיות אורחת־הכבוד של שני נשפים: זה של אשל ונשף פתיחת הפסטיבל.

אנשים

השבוע מדוע הוא מחליף את ידידותיו כמו שהוא מחליף גרביים, השיב סמי, הרווק בן השלושים: „אני מאמין בשיטת הבחירות האישיות, וזוהי השיטה שלי, כדי לגייס קולות. אני מבטיח לכם שבקצב הזה, אם תשונה שיטת הבחירות, אני אהיה חבר־כנסת."

■ מה שההיסטוריה עושה לאבנים סיפר הפסל **נתן רפפורט**, שנשיא המדינה **אפרים קציר** חנך בימים אלו

צ'יצ' שלמה להט, ראש עיריית תל־אביב, נתפס ליד חבל־התלייה שתלה אחד האמנים בכיכר־אתרים, במיסגרת ההאפנינג הנערך שם מדי שבועיים, ובו מוזמן כל איש לנסות ולתלות את עצמו. צ'יצ' סירב להכניס את ראשו בתוך הלולאה: „לפני שאני תולה את עצמי, הייתי רוצה לתלות כמה אחרים!"

מחדש את פסלו גטו ורשה: מייד אחרי מילחמת־העולם ה־2 אישרו השלטונות הקומוניסטיים הקמת הפסל במילא 18. רפפורט השיג ברונזה מפאריס. אך התקשה במציאת גושי־סלע. כיוון שאיטליה, שבה היו נרכשים גושי־האבנים בדרך־כלל, היתה מנותקת. לבסוף נמצאו בנמל בשוודיה אבנים מסותתות. הסתבר כי היו אלו האבנים שהוכנו עבור הפסל הנאצי **ארנו ברקר**, שעמד להקים על־פי בקשתו המפורשת של **אדולף היטלר** את פסל הניצחון של גרמניה מול הרייכסטאג בברלין.

■ חוסר נדיבותו של הסאטיריקון **אפריים קישון** הפך לשם דבר בין ידידיו. הסיפור האחרון על תכונה זו מספר כי לאחרונה הזדמנו לביתו מיספר ידידים לצרכי עבודה. אחד מהם העז ורמז כי הוא רעב והיה מכרסם משהו בחפץ־לב. אחרי שהתעלם מיספר פעמים מההערה קם לבסוף קישון ממקומו, ניגש למגירה נסתרת בחדר־עבודתו והוציא ממנה קופסת־ביסקוויטים. הוא חילק את הביסקוויטים לאורחים. אך לפני שאלו הספיקו להכניס את הביסקויטים לפיותיהם, סגר כל בני מישפחת דיין הסוגרים על פני הארץ, אך לעצמו לא הצליח לבנות בית. זאת ה־סיבה שבגיל 48 הוא נאלץ לעזוב שוב את הארץ. אבל בני העדה התימנית הוותיקים לא נותנים לו לעזוב סתם כך. לא פחות מ־17 מסיבות **פרידה** מאורגנות לכבודו, שהגדולה שבהן כבר נערכה ביום השישי האחרון בבית מישפחת בדיחי בחולון.

■ במצב לא נוח מצא את עצמו אחד המסקדים המהוללים של הפלמ"ח, איש עין־חרוד **יוסף** („יוספלה") **טבנקין**, שנקרא להספיד את רב־אלוף **דויד** („דדו") **אלעזר** ביום השלושים למותו. טבנקין עלה על במת היכל־התרבות, שם נערכה עצרת האזכרה, הניח על הדוכן את דבריו המודפסים, אך לא הצליח לקרוא את הכתוב בהם מבלי להרכיב משקפיים. נראה היה כי לא נעים לבנו של מנהיג אחדות־העבודה להודות בפגיעי הגיל, והוא ניסה לקרוא את הכתוב ללא משקפיים. רק אחרי מאבק ממושך עם הנייר נכנע יוספלה, שלף את משקפיו, הרכיבם על חוטמו ואחרי שקרא מה שקרא, מיהר להחביאם שוב בכיס.

קישון את הקופסה והכניסה בחזרה למגירה.

■ אל נושאי התואר „נפולת של גמושות", עומד להצטרף גם איש המחלקה־הערבית של הפלמ"ח לשעבר, ואחד מאנשי חבורת האש, **יצחק עדקי**, העוזב את הארץ „לשנים מיספר". עדקי, שחזר לא מכבר מארצות־הברית אחרי שהייה ממושכת שם, הסיפיק מאז לבנות את בתיהם של

מזל ומקום

טלה

21 במרס – 20 באפריל

התחשבי בריגשותיו! אל תהיי קטנונית. ותרי לו. כסף לא רב אבל חשוב מאוד עבורך יגיע אליך. בזבזו אותו. קנה בו מתנות אבל לא רק לעצמך. שתף בחוויותיך את האנשים הקרובים אליך. לא בריא לשמור הכל בפנים. צא מתוך הקליפה. יש ישתלם לך ולסובבים אותך.

שור

21 באפריל – 20 במאי

משונה מאוד. אתה מגלה הבנה נהדרת לבני אדם השבוע. גם האחת שפגשת שפכה את ליבה בפניך מהר מדי בהתייחס לזמן הקצר שאתם מכירים. ובמקביל אתה מגלה חוסר הבנה לנציגים הרשמיים של החוק והסדר ומוצא עצמך מתבך יותר ויותר בדברים שהתחילו במה בכך.

תאומים

21 במאי – 20 ביוני

לבני מזל תאומים — צפוי שבוע פורה ביותר. הבוס יציע לכם הצעה מעניינת מאוד, אל תדחו אותה. קבלו אותה והשתדלו למלא את דרישותיו על הצד הטוב. זה ישתלם לכם ויש לכם סיכוי רציני לעלות בדרגה. לך, בת תאומים, ייגרם השבוע מפח־נפש קל מאדם הקרוב לך.

סרטן

21 ביוני – 20 ביולי

אם תסמוך השבוע על האינטואיציה שלך, ולא תהסס לקבל החלטות חשובות במישור הכספי, עומדים לרשותך סיכויים רבים לעשות עיסקה מצויינת ולהבטיח את עתידך לאורך ימים. אם ההחלטה אינה בידך, הפעל את מלוא השפעתך על בר הסמכא, והשתדל לשכנע אותו לקבל את עמדתך. בת סרטן — תכירי בשבוע זה גבר מעניין, מקסים ומיסתורי.

אריה

21 ביולי – 21 באוגוסט

אתה עלול השבוע להיתקל בקשיים טכניים, ולשגות באי־אילו נקודות מישניות בחשיבותן, אך אם תחליט סוף סוף לקחת את העניינים לידיים, לא יעמדו כל אלה בדרכך אל ההצלחה. את הפירות הראשונים תוכל לקצור כבר בשבוע זה. לביאה — את מפחדת להסתבך, ומחמיצה הזדמנות פז.

בתולה

22 באוגוסט – 22 בספטמבר

טבעי הדבר שקשרים חדשים מדחיקים את הזכרונות הישנים. אל תרגישי מוסר כליות על כך. תחיי את הרגע, עוד יותר מן הרגיל. דאג לפרנסתך; בייחוד לטווח ארוך. אם אתה יכול, חתום אפילו על חוזה או על הסכם קבלני. גרום נחת למקורביך ע"י צעד פינאנסי נבון.

מאזניים

23 בספטמבר – 22 באוקטובר

אכזבה גדולה בידידות קרובה היא אחד הדברים הפחות נעימים העשויים לקרות לך השבוע, בן מאזניים. בת מאזניים: אם את חושבת שקשר עם ידיד הוא חיוני — שימי לפחות עין על מה שהוא עושה. ובכלל, הגיע הזמן שתשקלי את מעשייך בזהירות יתרה. ליבשי לבן וירוק.

עקרב

23 באוקטובר – 22 בנובמבר

השבוע עליך לשים קץ לבטלנות! כמה זמן תוכל עוד לשבת ולחלום בהקיץ, ומבלי לעשות אפילו את אותם דברים המוגשים לך על מגש הכסף? זהו שבוע מצויין לתיכנון למטווח קצר ובינוני; בעוד שבועיים תוכל לעבור למעשים, אך היזהר, בן עקרב: מתחרה מסוכן עלול לצוץ בשטח אם לא תדע לשמור עליה היטב. לכן הימנע ממסעות.

קשת

23 בנובמבר – 20 בדצמבר

אורחים מחו"ל עשויים להפתיע אותך בתחילת השבוע. החלטה מסויימת שלך תעכיר את האווירה בבית, אך תווכח בקרוב בנכונה. מסתמנת אפשרות של חכנסה נוספת והתמדמות בעבודה. שבוע של הצלחה בשותפויות ובהשקעות שלא תביא לך את הסיפוק הנפשי.

גדי

21 בדצמבר – 19 בינואר

אז אם אתה עדיין לא יודע מה לעשות, גם עצותיהם של ידידיך לא יעזרו. מסע קצר אך מהנה עשוי לקרב אותך לאשה שלא ציפית לפגוש עוד מעולם. אם אתה מן הטיפוסים האוהבים בבית — צפוייה לך חופשה. בת גדי: בגד חדש חיוני, השבוע הוא יפתח בפנייך דרך שונה מזו שחשבת לנקוט — וזה כדאי. זהירות! תאונות עשויות להסתיים רע.

דלי

20 בינואר – 18 בפברואר

הזעזוע שעברת מתחילת החודש מוסיף לתת את אותותיו. אולם לא די לך לחשוב — אתה חייב גם לעשות משהו כדי לשנות אותו מצב. זכרי שאת יכולה ליפול בפח, בייחוד עם בן מזל אריה או בתולה. אל תהססי לנתק הקשר לפני שיהיה מאוחר. בגד חדש ירומם מצב רוחך.

דגים

19 בפברואר – 20 במרס

תקופה עדינה, רגישה ורבת־התפתחויות. מוטב לשקוע לגמרי בתוך המאורעות, מאשר לעמוד מן הצד. עם זאת, תיכנון קצר־טווח ובהיר־עיניים ביום ח' יאפשר לך לקצור פירות זמן ממושך. בת דגים: את מסוגלת להשפיע עליהם השבוע, כמה שרק תרצי. בתנאי שתהיי אדיבה, מכונסת בתוך עצמך, מלאת־חומור — אך שלא יהיה גלוי מדי. הרבי בטיולים בחיק הטבע על אף העייפות שאת חשה בזמן האחרון, אל דאגה, זוהי רק תוצאה של הקיץ המתקרב ובא. לבשי צחוב.

במדינה

העם

כי מציון תצא חרפה

בניהם של קורבנות הפוגרומים באוניברסיטות מחקים את פלוגות־הסער

מכל ידיעות השבוע, המדאיגה ביותר באה מן הקמפוס של האוניברסיטה העברית בירושלים — מוסד־הפאר שהוקם לפני שני דורות על־ידי הומאניסטים דגולים כמו חיים וייצמן ויהודה ליב מגנוס, כדי להמחיש את הפסוק: „כי מציון תצא תורה.“ התורה שיצאה השבוע מציון לא היתה אור לגויים.

בכל האוניברסיטות של העולם המערבי, הסטודנטים הם חיל־החלוץ של המאבק לרפורמה חברתית ולשלום. בצורות שונות ומשונות — מתונות ורדיקאליות, שמאלניות וליברליות — משתדלים הסטודנטים לשנות את העולם על־פי חזון כלשהו, המבטיח קידמה ושלום.

ישראל היא הארץ היחידה בעולם המערבי כולו שבה קיים תהליך הפוך. כדי לעשות קאריירה בציבור־הסטודנטים היש־ראלי, על העסקן הצעיר להיות ריאקציוני, שונא־עמים, מחרחר־מילחמה ומטיף־לשינאה.

פרובוקציה. השבוע הוכח הדבר שוב, בצורה מדכאת במיוחד.

קבוצה של סטודנטים ערביים אירגנה הפגנה שקטה. המטרה היתה לגיטימית ב־החלט: לתבוע כי כוחות־הביטחון־בשטחים המוחזקים לא יפתחו באש על מפגינים שאינם מזויינים בנשק חם. במקום דגלים נשאו המפגינים את תמונות הערבים שנהרגו בהפגנות כאלה בגדה ובישראל.

לקראת ההפגנה, היתה תכונה נגדית בקרב הציבור היהודי. כל סימניה העידו עליה מראש שהיא נועדה לשמש כפרובוקציה.

בהנהגת עסקני־הסטודנטים מחוגי הימין הקיצוני, ובתמיכת חלק מפקידי האוניברסיטה עצמה, התארגנה ההפגנה הנגדית באותו מקום ובאותה שעה. משתתפיה צויידו מראש באלות ובשרשרות. האב הרוחני של הנאצים היהודי, הרב מאיר כהנא, הופיע במקום כאורח רצוי.

למרות הכל עברו שתי ההפגנות בשקט. למורת־רוחם הבולטת של העסקנים הימניים. ואז, במהירות מסחררת, פתח מישהו באלימות המייחלת. האלות היהודיות הלמו בערבים, אלה השיבו באבנים שנמצאו במקום, הדם החל זורם. המפגינים היהודיים דאגו גם לשבור את מצלמת הטלוויזיה ולתקוף את העיתונאים, כדי למנוע תיאור מדוייק של ההתרחשויות.

כל זה יכול היה לקרות באוניברסיטה גרמנית, ב־1933. אולם הביריונים הפעם לא חבשו כובעים ציבעוניים של קורפוססטודנטים גרמני־ימני, „סגור ליהודים.“ שום פיצעי־דו־קרב לא קישטו את פניהם. הם היו יהודים כשרים — בניהם של הסטודנטים היהודיים שהיו קורבנות אנשי פלוגות־הסער, אשר בניהם מפגינים עתה בגרמניה למען החופש והשיוויון.

תקשורת

איך לייאש את גולדה

העיתונאים בחרו ביונים והביעו התנגדות נמרצת למזימתו של פרס לעצום את עיניהם

גולדה מאיר לא היתה מוזיעה. היא היתה כבר מיואשת. כך הכריזה, בהגאה עצמית בולטת, בצאתה מן הארץ למסעפירסומת מהנה, שאותו אירגנה לעצמה.

מה ייאש את גולדה? כלי־התיקשורת, כמובן. העיתונאים אשמים בכל.

אבל גולדה היתה מתייאשת שבעתיים, אילו ידעה מה התרחש, כמה ימים לפני־כן, בוועידה האחרונה של עיתונאי ישראל.

מעבר לקו. לצד ההחלטות האירגוניות השיגרתיות ובחירת שתי יונים מובהקות — דניאל בלוך מדבר ולוי־יצחק הירושלמי ממעריב — כמנהיגי אירגונם (ראה תשקיף), קיבלה הוועידה כמה החלטות שנוסחו בקפידה.

אחת מהן: „הוועידה תובעת מכל הרשויות במדינה להבטיח את מלוא העזרה

(המשך בעמוד 24)

סיגריות הצמרת

סיגריות TIME על כל סוגיהן
מבוקשות יותר מכל שאר הסיגריות גם יחד -
כי הן טובות - טובות מאד

גנרל בארקר

היה פעם בארץ גאון צבאי. הוא לבש את מדי הודו מלכותה, ונשא על כתפיו את הדרגות של גנראל. **שמו היה בארקר.**

אותו גנרל בארקר פקד על גייסות הכובש הבריטי בארץ, ושמר על החוק והסדר מול התפרעויות הגוער העברי, ומעשי־הטרור הנתעבים של מחבלי אצ"ל ולח"י. **בארקר לא נבהל. הוא הכיר את היהודים. הוא ידע דבר אחד: יהודי נשאר יהודי.**

יהודי הוא פחדן. יהודי אוהב כסף. אפשר לנצל את תאוות־הבצע של היהודי כדי לשים קץ לתעלולי הפיר־חפים המוסתים.

וכך, ביום בהיר אחד, פירסם הגנרל בארקר פקודת־יום לאנשיו. הוא פקד עליהם להחרים כתי־עסק יהודיים. הוא אמר להם: „פיגו עד בהם במקום היחידי שבו זה כואב להם — בכיסם!"

ההמשך ידוע. היהודים הרימו ידיים. אצ"ל ולח"י נכנעו. משום כך קיים המנדאט הבריטי בפלשתינה (א"י) עד עצם היום הזה...

■ ■ ■

יבעם של גאונים שגדל להם דור של תלמידים, חכמים ומתוחכמים כמוהם.

יש כיום בארץ הרבה בארקרים קטנים, שאימצו לעצמם את תורתו.

אין הם נבהלים מן ההתפרעויות הערביות בגדה. הם מכירים את הערבים.

ערבי נשאר ערבי.

ערבי הוא פחדן. ערבי הוא רודף־בצע. הערבים ייכנעו ברגע שייפגעו עסקיהם.

הבה נסגור את הגשרים על הירדן, מציע פרופסור בארקר, חוקר בכיר במכון טרומן, נשבית את העסקים של סוחרי שכם. הם כבר ישימו קץ להשתוללות.

נפסיק את הזרמת המים לרמאללה, מציע השר־לשעבר בארקר. זה יכניע אותם 'תת־שתיים.

הרוב הגדול של המבוגרים רוצה לעסוק בעסקיו, ולכן הוא מעוניין במהלך התקין של החיים, אומר שר־המיש־טרה בארקר. נאסור את המסיתים, והשקט יחזור לקדמותו.

נאסור עליהם לעבוד בישראל בלי רישיונות־תנועה מטעם המושל, מציע מושל־צבאי־בדימוס. הוא יודע על מה הוא מדבר. במשך הרבה שנים היה מושל מימשל־צבאי כזה על ערביי ישראל. זה הצליח עד־כדי־כך שערביי ישראל הם אזרחים נאמנים, ציונים מושבעים ושונאי רק"ח.

בקיצור: פגע בהם במקום היחידי שבו זה כואב להם. בכיסם.

נקדנא בדרכו של הגנרל בארקר, ונציח בדיוק כמוהו.

■ ■ ■

נושא רציני מדי, טראגי מדי, מכדי שאמשיך לטפל בו בנימה אירונית.

כאשר פירסם אותו בארקר את פקודת־היום שלו, אמרנו לעצמנו: כשמו כן הוא. כלב נובח. עם כלב נובח אין להתווכח. צריכים לבעוט בו. היינו צעירים מאד.

כיום, אחרי שכשכה סערת־הרגשות של הימים ההם, אני יכול לתאר לעצמי שאותו בארקר לא היה רשע מרושע, ולא אנטישמי. ייתכן שלא היה אפילו אידיוט גמור. **אולי היה סתם קצין־צבא נבון, אוביר־עיצות, חסר־ישע מוּל מצב שהוא לא אומן לקראתו.**

אולי השתדל להגן על האינטרסים של ארצו כמיטב יכולתו, והתרגז על הטרוריסטים שהרגו את אנשיו מסי־בות שהוא לא היה מסוגל להבינן.

מחשבות מעין אלה עלו השבוע במוחי, כאשר נזדמן לי לשוחח עם כמה אנשים המסקדים על כוחות הפועלים נגד ההתקוממות הערבית בגדה.

אלה הם אנשים נעימי־הליכות, תרבותיים, נאורים. אין הם קלגסים ברוטאליים. האכזריות היא מהם והלאה. בוודאי צר להם מאד שאנשיהם הורגים ילדים, נשים וגברים. הם פטריוטים נאמנים, אך לא קנאים חשוכים מן הדגם של גוש־אמונים. כאשר ביטאונים זרים משווים אותם לראשי הכיבוש הנאצי באירופה, הם רואים בכך אי־צדק משווע.

מדיבריהם קיבלתי את הרושם שהם אוב־די־עצות. אין הם מושיים קולוניאליים מיק־צועיים. איש לא הכין אותם למצב שבו הם מוצאים את עצמם כעת.

הם שואלים בכנות: מה דעתך? מה לעשות? האם אפשר לסבול הנפת דגל של אש"ף על שער־האריות? איך לנהוג בנערים הזורקים אבנים על חיילי צה"ל? מהי הדרך הטובה ביותר כדי לשים קץ להתפרעויות?

■ ■ ■

אחת הפגישות המיקריות אמרתי לבן־שיחי: הצרה של כולכם היא שמעולם לא הייתם במחתרת. האנשים השולטים כיום במדינה היו חברי אירגון ההגנה, שלא היה מחתרת אמיתית.

אין הם מסוגלים כלל לתאר לעצמם את רגשותיו של נער המצטרף למחתרת, את תחושותיו של מפגין, את תגובות הציבור, את המכניזם של מרי לאומי.

ואילו אותם שהנהיגו את המחתרות העבריות נמצאים בטריפ משיחי (כמו מנחם בגין); או שהם מוגבלים מדי, מכדי שיוכלו ליישם את חוויותיהם האישיות על הזולת (כמו גאולה כהן, למשל). יישום כזה מחייב מאמץ שיכלי וריגשי, ואין הוא בתחום היכולת של קנאים או כסילים. רק מעטים מאנשי המחתרות של אז מסוגלים לכך.

וזה חבל. כי כל התשובות למצב הנוכחי כלולות בנסיון המחתרת העברית.

רק התפקידים התהפכו בתוקף הנסיבות. אנו מוצאים עצמנו שולטים באוכלוסיה זרה, ואילו ה„מתפרעים" וה„טרוריסטים" הם עתה יריבינו.

■ ■ ■

עיני המושל הקולוניאלי נראה תמיד שהרוב בשט־חים רוצה בשקט. המפגינים והמתפרעים הם מיעוט קטן, בדרך־כלל תלמידי־תיכון או סטודנטים. בעלי־החנויות אינם נוטשים את דוכניהם כדי להצטרף אליהם.

מכאן הגיונם של הבארקרים: אם נעניש את בעלי־החנויות על מעשי בניהם המתפרעים, ידאגו האבות לרסן את הבנים.

?החכמה: סביר בהחלט. למעשה: מזך מדי כי הטימטומים.

האבות גאים במעשי הבנים. הם אומרים לעצמם: הלוואי שהיינו צעירים, הלוואי שיכולנו לעמוד, כמוהם, בחזה חשוף מול חיילים יורים.

תאוות־הכבוד היא תאווה חזקה בכל בני אדם. בכך עם. אך היא כאין וכאפס לעומת תאוות־החרות והגאווה הלאומית. בכך עם.

מי שמעניש את הציבור הרחב על מעשי המפגינים, מעמיק את המרירות והשינאה. הוא יוצר אווירה נוחה להפגנות גדולות יותר. בניו של הציבור הנענש יתגייסו למחתרת בקצב גובר והולך.

לפעמים יכול העונש „לשבור" את הציבור — ליום־יומיים. כניעתו היא טעות אופטית. מתחת לפני־הקרקע מתקבצים ביתיים כוחות חדשים, להתפרצות הבאה.

„פגע בהם בכיסם" — הוא מורשת לצרות.

■ ■ ■

ש בעייה שמשה דגל. מי שקרא את כתביו של בנימין זאב הרצל יודע, כי דגל הוא יותר מאשר סמרטוט המתנופף ברוח. דגל מעורר רגשות עמוקים.

כל מושל קולוניאלי שואל את עצמו: מה לעשות? המפגינים מניפים דגלים עויינים. אם אסבול זאת, אני נכנע להם. לכן: צריכים לאסור את הדגל. להוריד אותו בכוח כשהוא מונף, גם אם זה עולה בדם.

חיילים במרכז הקסבה של שכם

ושוב: לכאורה, סביר. למעשה: בלתי־אפשרי.

עדיין לא הומצא כלי־הנשק המסוגל לנצח את הסמרטוט הציבעוני הזה. הוא חזק מכל רובה, מקלע או תותח.

אנשים מוכנים למות למען דגל. וכאשר הם מתים, מכסים הדגלים את גופותיהם ומעוררים בקרב מלוויהם רגשות שאין חזקים מהם בלב אנוש.

אתה קורע דגל, וכן־יוֹלה ויתפרו אלפים חדשים. אתה מוריד דגל משער־האריות, ומחר תמצא אותם ככל בית־ספר. אין חיידק המת־רבה במהירות כמו הדגל. ואין חיידק מסוכן יותר.

הדגל השחור־לבן־ירוק־אדום, המתנופף עתה בהפגנות בגדה, אינו „הדגל של אש"ף". זהו הדגל הלאומי של העם הפלסטיני, המופיע בתצלומים ישנים לפחות מאז 1919. גם אם יתחברו יחד שלושה ענקים, כמו הרקולס, שימשון הגיבור והשר שלמה הילל, הם לא יצליחו לגבור עליו.

משל למוד־ניסיון יקבע: הנח לדגל. תן להם להניף אותו כאוות־נפשם. זה רע, אבל כל ניסיון למנוע זאת יהיה רע הרבה יותר.

■ ■ ■

כ אשר מושל קולוניאלי אינו מבין מה מתרחש בלב המתקוממים נגדו, הוא אומר: „מישהו מסית אותם." צריכים לתפוס את המסיתים, לבודד אותם, לכלוא אותם, לגרש אותם, ואז יבוא הכל על מקומו בשלום.

הגיוני? לחיפך. זוהי הוכחה נוספת לכך שגם אדם פיקח הופך טיפש, כשהוא נושא בתפקיד כזה.

ה„מסית" הוא מנהיג לאומי. הוא משפיע, מפני שהוא נערץ על הנוער הנשמע לו.

ברגע שאיש כזה מושיך יכלא, עם או בלי מכות ועינויים, הוא משמש דוגמה אישית. הוא הופך אגדה. דבריו עושים להם כנפיים, בפי תלמידיו.

ה„מסית" הכלוא משפיע פי־מאה יותר. ה„מסית" המ־גורש, הנושא את דבריו ברדיו אש"ף, משפיע פי־אלף.

■ ■ ■

וצחי־העם היבנים באמריקה המציאו, בשעתם, סיסמה: „האינדיאני הטוב הוא האינדיאני המת."

כל מי שהיה איפעם במחתרת יודע, כי במרי לאומי נכון ההיפך: המפגין המסוכן ביו־תר הוא המפגין המת.

החייל שהרג את הנערה לינה נבולסי בחדר־מדרגות בשכם אינו רק רוצח. ומי שמחפה עליו אינו רק חלאה מוסרית. המעורר תיעוב בלב כל אזרח וחייל הגון. האנ־שים האלה הם גם פושעים כלפי עם ישראל. שום סוכן פתח לא יכול היה לבצע מעשה חמור יותר נגד המדינה.

כי כרגע שמתה לינה נבולסי, הצטרפו אל־פי צעירים נוספים בגדה לתנועת־החמרי. זהו חוק בלייעבור בכל התקוממות לאומית.

הכלל העליון של השילטון הקולוניאלי הגבון צריך להיות: לא הרצח! לעולם אל תספק מארטירים להת־קוממות. מארטיר מת אחד שווה אלף אנשי־מחתרת חיים.

הלוויה היא החזקה שבכל החפגנות. ותמו־נתו של צעיר, שמסר את נפשו למען הדגל, חזקה אף מן הדגל עצמו.

■ ■ ■

א בן, שואל המפקד. מה לעשות? מהי התשובה?

התשובה היא: אין תשובה. על כל פנים, אין תשובה טכנית. אין פיתרון צבאי או מישטרתי.

מרי לאומי, אחרי שהחל, אי־אפשר להפסיק אותו. אפשר רק לעכב אותו.

איך לעכב? עלידי צימצום קיצוני של שיטי־הי־החיכוך.

המושל הנבון יפקוד על כוחותיו: התרחקו! הניחו להם להפגין, להניף דגלים, לקרוא סיסמות! אל תתערבו! הגנו רק על האובייקטיבים החיוניים ביותר! וגם עליהם — בשכל, מבלי להתגרות. וקודם־כל: מבלי להפיל קורבנות.

עד מתי? עד אשר יימצא הפיתרון הפוליטי, בהקדם האפשרי. כל יום העובר בלי פיתרון, מחמיר את המצב ומקטין את התמורה שגישיג תמורת הפינוי.

מהו הפיתרון? משהתחיל מרי לאומי, נותר רק פיתרון אחד: פינוי.

שוב אין ברירה: להישאר או להסתלק. השאלה הי־חידה שנותרה היא: איך להסתלק, באילו תנאים ונסיבות. מתי.

וכל הוויכוחים על „יד קשה" או „יד רכה" אינם אלא פיתפותי־ביצים.

■ ■ ■

מי שטוען כיום שאין מרי לאומי בגדה, מעיד על עצמו שהוא כסיל או שקרן. גם כשהוא שר בממשלה. ואולי דווקא כשהוא שר בממשלה.

ההמשך רשום בסיפרי־זיכרונות של שרים ומושלים בריטיים, צרפתיים, גרמניים, הולנדיים ופורטוגליים.

רבים מהם היו אנשים טובים וחכמים. האם שרי ישראל חכמים יותר מהם?

מסופקני. נדמה לי שהם חכמים בלילה.

כמו הגנרל בארקר.

אחות בבית־החולים הממשלתי רמב"ם בחיפה טוענת שק"ים בו

רשת לבנה של סוחרי מורפיום

המאשימה: לאה שריקי

„ה כריחו אותי להשתתף ב־רשת־הסמים שלהם. משך חודשים ארוכים הם התחימו אותי כאילו נתתי לחולים מורפיום, אבל האמת היא ש־החולים לא קיבלו את המורפיום היקר."

לאה שריקי, אחות במחלקת נשים בבית־החולים הממשלתי רמב"ם בחיפה, עד לפני מיספר חודשים. כיום היא על תקן בלתי־רשמי, של אחות מושעה. איש לא הסביר לה מדוע אין מאפשרים לה להיכנס לבית־החולים ולעסוק בעבודתה, אך איש גם לא פיטר אותה. את המשכורת היא ממשיכה לקבל במלואה, אך את עבודתה אין מרשים לה לבצע. בכל פעם שהיא מגיעה לבית־החולים, אומרים לה הרופאים וה־אחיות: „אין לך מה לעשות במחלקה שלנו." כאשר ניסתה להתקבל לראיון אצל מנהל בית־החולים, הד"ר ראובן אלדר, נדחתה. אך לאה יודעת את האמת, מדוע אין רוצים בה בבית־החולים: „הם כועסים עלי, על שהלכתי למישטרה וסיפרתי על רשת גניבות המורפיום. בגלל זה הם לא רוצים אותי יותר בבית־החולים."

לאה, צעירה בת 33, שחומה ובעלת גוף חטוב, אשר מדי־האחות הצחורים הולמים אותה היטב, היא דמות מוכרת ומקובלת בחיי־החברה של חיפה. בדירתה הקטנה, המסודרת, דירת־רווקות אופיינית, מצלצל הטלפון כמעט ללא־הרף. אולם את לאה לא מעניינים עתה חיי־החברה. „מה שאותי מעניין, זה לחזור לעבודה ולהיות אחות, בדיוק כמו שאני אוהבת, ולהפסיק את עניין גניבת המורפיום מבית־החולים. אני אחות, ואני יודעת איזה נזק עצום נגרם לאנשים שלוקחים מורפיום. המורפיום שאותו גונבים בבית־החולים, ושהולך ישר לשוק החופשי, בוודאי עוזר לגמור נרקומנים אחדים מדי חודש בחדשו. את זה אני רוצה להפסיק."

מאת

יוסי יואי

החתמה בעזרת איומים

ת חילת הפרשה, כבר לפני למעלה משנה. לאה שמה לב כי אחיות בכירות ממנה במחלקה מחתימות אותה בספר הטוקסיקה — אותו ספר שבו צריך לחתום כאשר מוציאים מארון־התרופות סמים מסוכנים — כאילו השתמשה במורפיום כדי להזריקו לחולים. „ראיתי שלא רק אותי מחתימים. מחתימים את כל האחיות הצעירות, או את אלה שהן סתם אחיות ולא אחיות אחראיות. בהתחלה העניין לא עורר חשד אצלי. חשבתי, אולי באמת הזריקו לחולים זריקות־מורפיום ופשוט לא חתמו. אבל כשראיתי שהעניין מגיע ל־ממדים מבהילים, התחלתי לחשוד ממש."

כל סנטימטר מעוקב (סי.סי.) של מורפיום, שווה היום בשוק החופשי של ה־נרקומנים למעלה מ־1000 לירות. המורפיום הוא אחד הסמים המבוקשים ביותר על־ידי נרקומנים קשים, וזאת משום שהוא קשה להשגה. המורפיום נמצא כמעט רק בבתי־חולים או במירפאות צבאיות, וקיים רישום מדוקדק של כל סי.סי. מורפיום שבהם משתמשים האחיות או הרופאים.

בבית החולים רמב"ם בחיפה, הנחשב כאחד מבתי־החולים הגדולים בארץ, קיימת טכניקת־רישום מסויימת לשימוש במורפיום, אשר מגמתה להקשות על העלמות של כמויות מורפיום ללא פיקוח.

את המורפיום, הניתן כאמצעי אחרון להשקטת כאבים, נותנים בדרך כלל אחרי ניתוחים, באותם מיקרים שהחולה סובל מכאבים.

התקנות הן, שהרופא רושם בכרטיס־ה־חולה הייתר להזרקת מורפיום, רק במידה שהחולה יסבול כאבים חריפים. גם אז רושם הרופא את המינון, ואת התדירות להזרקת המורפיום. „בדרך־כלל," מספרת לאה שריקי, „כותבים הרופאים בכרטיסי־החולה שאפשר לתת להם מורפיום במיקרי־חירום, סי.סי. אחד כל ארבע שעות, ו־במשך לא יותר מ־24 שעות."

לפי חישוב זה, אפשר לתת לחולה היוצא מניתוח במשך יממה אחת שש מנות מורפיום בנות שש סי.סי. כל אחת, ונאת רק במיקרה שהחולה סובל כאבים חזקים.

כאשר נותנת האחות, על־פי הוראותיו הרשומות של הרופא, ולאחר תלונות החולה על כאבים, את זריקת המורפיום, היא חייבת לרשום זאת בספר הטוקסיקה ולחתום ליד הרישום.

„כאשר היו אומרים לי בהתחלה לחתום בספר הטוקסיקה, עשיתי זאת בלי לחשוב פעמיים. גם כשראיתי שאומרים גם לאחיות אחרות לחתום על כמות נוספת של מורפיום זה לא עורר בי חשד. אחר־כך התברר לי שכל חולה במחלקה מקבל, לפי ספר הטוקסיקה, את כל הכמות של המורפיום המותרת לפי הוראות הרופא. הרופא מרשה כמות מסויימת רק אם זה אס־או־אס, מיקרה־חירום, אבל בבית־החולים רמב"ם, כפי הנראה כמעט כל החולים שיוצאים מניתוחים הם מיקרי־חירום, מבחינת המורפיום.

„אני הייתי אחות, והכרתי את כל החולות במחלקה שלי, מחלקת נשים. עורר חשד אצלי. חשבתי, אולי באמת הזריקו לחולים זריקות־מורפיום ופשוט לא חתמו. אבל כשראיתי שהעניין מגיע ל־ממדים מבהילים, התחלתי לחשוד ממש."

כל סנטימטר מעוקב (סי.סי.) של מורפיום, שווה היום בשוק החופשי של ה־נרקומנים למעלה מ־1000 לירות. המורפיום הוא אחד הסמים המבוקשים ביותר על־ידי נרקומנים קשים, וזאת משום שהוא קשה להשגה. המורפיום נמצא כמעט רק בבתי־חולים או במירפאות צבאיות, וקיים רישום מדוקדק של כל סי.סי. מורפיום שבהם משתמשים האחיות או הרופאים.

בבית החולים רמב"ם בחיפה, הנחשב כאחד מבתי־החולים הגדולים בארץ, קיימת טכניקת־רישום מסויימת לשימוש במורפיום, אשר מגמתה להקשות על העלמות של כמויות מורפיום ללא פיקוח.

את המורפיום, הניתן כאמצעי אחרון להשקטת כאבים, נותנים בדרך כלל אחרי ניתוחים, באותם מיקרים שהחולה סובל מכאבים.

התקנות הן, שהרופא רושם בכרטיס־ה־חולה הייתר להזרקת מורפיום, רק במידה שהחולה יסבול כאבים חריפים. גם אז רושם הרופא את המינון, ואת התדירות להזרקת המורפיום. „בדרך־כלל," מספרת לאה שריקי, „כותבים הרופאים בכרטיסי־החולה שאפשר לתת להם מורפיום במיקרי־חירום, סי.סי. אחד כל ארבע שעות, ו־במשך לא יותר מ־24 שעות."

לפי חישוב זה, אפשר לתת לחולה היוצא מניתוח במשך יממה אחת שש מנות מורפיום בנות שש סי.סי. כל אחת, ונאת רק במיקרה שהחולה סובל כאבים חזקים.

כאשר נותנת האחות, על־פי הוראותיו הרשומות של הרופא, ולאחר תלונות החולה על כאבים, את זריקת המורפיום, היא חייבת לרשום זאת בספר הטוקסיקה ולחתום ליד הרישום.

„כאשר היו אומרים לי בהתחלה לחתום בספר הטוקסיקה, עשיתי זאת בלי לחשוב פעמיים. גם כשראיתי שאומרים גם לאחיות אחרות לחתום על כמות נוספת של מורפיום זה לא עורר בי חשד. אחר־כך התברר לי שכל חולה במחלקה מקבל, לפי ספר הטוקסיקה, את כל הכמות של המורפיום המותרת לפי הוראות הרופא. הרופא מרשה כמות מסויימת רק אם זה אס־או־אס, מיקרה־חירום, אבל בבית־החולים רמב"ם, כפי הנראה כמעט כל החולים שיוצאים מניתוחים הם מיקרי־חירום, מבחינת המורפיום.

„אני הייתי אחות, והכרתי את כל החולות במחלקה שלי, מחלקת נשים.

מקום העלילה

בית־החולים רמב"ם בחיפה, אחד מבתי־החולים הגדולים בארץ אשר בו, לדיברי אחת האחיות, לאה שריקי, מתנהלת רשת ענפה של גניבות מורפיום על־ידי אחיות בכירות וותיקות. כאשר מגיעה לאה עצמה לעבודתה בבית־החולים נצמד אליה, על־פי הוראות־קבע של ההנהלה, אחד העובדים ומלווה אותה כצל לכל מקום שאליו היא הולכת. אחרי שפנתה לאה שריקי למישטרה, היא הושעתה מעבודתה, יושבת בבית וממשיכה לקבל משכורת.

ידעתי שלא כולן קיבלו מורפיום. זאת אומרת שהמורפיום, בכמויות של לפחות בקבוק ליום, ובכל בקבוק יש כ־16 סי.סי., נעלם ויוצא לאיזה מקום בחוץ.

„השיא היה, כשלילה אחד הייתי במישמרת עם אחות אחראית, ויצאתי רגע אחד לשירותים, לשטוף את הפנים. כשחזרתי, האחות הראשית ביקשה ממני לחתום בספר הסוקסיקה על שלושה סי.סי. של מורפיום. היא טענה שהיא הזריקה זריקות לשלוש חולות. אני ידעתי שזה שקר. בזמן שלקח לי לשטוף את הפנים אי־אפשר להכין שלושה מזרקים, להעיר שלושה חולים ולתת להם את הזריקות, ולחזור. אי־אפשר להספיק לעשות את זה אפילו לחולה אחד.

„הלכתי למיטות של שלושת החולים שלהם, כפי שהיא טענה, הוזרק המורפיום. וראיתי שהם ישנים שינה עמוקה. הם לא היו כמו כאלה שרק לפני שניות ספורות העירו אותם כדי לתת להם זריקות. אמרתי לאחות שלא יכול להיות שהיא נתנה זריקות, אבל היא איימה עלי שאם אני לא אחתום, היא תדאג לכך שיעיפו אותי מבית־החולים. אני כבר 12 שנה בתוך החלוק הלבן, ולא רציתי להפסיד את העבודה. אז חתמתי במקומה.

שחיתות־רדיפות, התעללויות

„כ? הייתה לא יכולתי לישון. היו לי תמונות־זוועה של נרקומנים שמזריקים לעצמם מורפיום, ואחר־כך מתפתלים מכאבים וישולחים לעברי אצבע מאשימה. באותו לילה גם הבנתי, מדוע

האחות לאה שריקי, צעירה נאה ואחות מזה 12 שנים, חשפה רשת גניבות מורפיום מתוחכמות.

תמיד התחתימו אותי, ואת האחיות האחרות, בספר־הסוקסיקה על הרבה מאוד סי.סי. של מורפיום, הרבה מעל ומעבר ממה שידעתי שנתנו לחולים באופן מעשי.

„דיברתי עם אחת האחיות הבכירות ב־בית־החולים, וסיפרתי לה על העניין. היא התייחסה לזה בביטול, ואמרה לי שאומנם לפעמים חסר קצת מורפיום, כיוון שכאשר מכניסים אותי למזרק ומוציאים את האוויר, מתבזבז קצת. היא צודקת, אבל זה יכול לחיות נכון לגבי קו אחד או שני קווים, ולא לגבי כמות כל־כך גדולה. כל סי.סי. מחולק ל־10 קווים.

„כאשר התעקשתי, ואמרתי לה שמדובר בכמויות גדולות, היא החלה לאיים עלי שיפטרו אותי, יתעללו בי בבית־החולים ויכניסו אותי לביתן 5, זה הביתן של המחלקה הפסיכיאטרית. אז צחקתי עליה. אבל היום אני יודעת שהיא צדקה, ואני גם יודעת שהיא עצמה שייכת למאפיה הזו שגונבת מורפיום.

„לא ידעתי מה לעשות. אחרי כמה ימים פגשתי במיקרה את מנהל בית־החולים, הד"ר ראובן אלדר, שעמד יחד עם אחת האחיות האחראיות, מאלה שהכריחו אותנו לחתום על המורפיום ושייכות במאה אחוז לרשת של גניבת הסם. בנוכחות מנהל בית־החולים אמרתי לה, שאני יודעת על

בקורס־האחיות: לאה שריקי (בע'גול) בין חברותיה לקורס

העניין. היא החווירה, והמנהל עשה את עצמו כאילו הוא לא שומע, אבל אני יודעת שהוא שמע.

„מאותו יום התחילו לרדוף אותי. בהתחלה היה נדמה לי שזו קינאה אישית במקום העבודה. אבל כשהתחילו להתעלל בי ממש, הבנתי שזה בגלל שגיליתי את עניין ה־מורפיום ואני לא מוכנה לסתום את הפה. העבירו אותי ממחלקה למחלקה, ומכל מקום זרקו אותי כעבור יומיים.

„כשעוברים הרבה מחלקות, וזה נרשם, ברור שאת אחת לא טובה, ובזה לא הייתי מעוניינת. אחר־כך פיתאום שכחו לגמרי שאני אחות. לא נתנו לי לעשות שום דבר מאותן עבודות שאחות עושה, ועשו ממני סניטאריית מתחילה: לנקות, לשטוף רצפות, להכין אוכל וכל מיני דברים כאלה.

„כשראיתי שכלום לא עוזר, פניתי ל־מישטרה כדי לספר על העניין של ה־מורפיום. כשבאתי למישטרה, למסור עדות ראשונה, ראיתי שם את בעלה של אחת האחיות האחראיות. כשהוא עצור שם בפרשת מורפיום אחרת. בערך באותו זמן קרה בבית־החולים דבר שהגדיש את ה־

המנהל ד"ר ראובן אלדר, מי שהיה קצין־רפואה־ראשי של צה"ל, מסרב להגיב על הפרשה ומנקח עצמו מאחריות לגניבות המורפיום.

סאה. נעלם בקבוק שלם של מורפיום. ה־פיתרון היה פשוט מאד: מילאו איזה טופס, וכתבו בו שהבקבוק נעלם. איש לא חקר לאן, ולמה. אני כבר לא מדברת על הסכום העצום, כ־16,000 לירות, שעולה הבקבוק, אבל צריך לחשוב אל כמה נרקומנים הגיע המורפיום הזה."

יחסו המוזר של המנהל

כ**אשר** **החלה** **המישטרה** חוקרת בפרשה, אירעו כמה דברים מוזרים ביותר בבית־החולים רמב"ם. ספר־הטוקסיקה של המחלקה שעליה התלוננה לאה שריקי, מחלקת־הנשים נעלם, ואיש אינו יודע היכן הוא, עד היום. אחיות אחדות, מאלה שלאה האשימה אותן ב־מישטרה עזבו את עבודתן, התפטרו או פוטרו באלגנטיות רבה, וכל שיטת ריישום הוצאת התרופות המוגדרות כסמים שונתה לחלוטין.

לאה, שהושעתה מעבודתה, עדיין מעורה יפה בחיי בית־החולים: „זה נכון שכמה אחיות הועפו מהעבודה, אחרי שאני התלוננתי במישטרה ועוד לפני שהמישטרה הספיקה לחקור באופן יסודי, אבל יש אחיות שעדיין נשארו שם."

לאה נקראה לשיחה אצל מנהל בית־החולים, הדוקטור אלדר, ולדבריה הוא התייחס אליה יפה: „אחרי שכמה פעמים הוא לא הסכים לראות אותי בכלל, הוא פיתאום קיבל אותי עם חיוך על הפנים, ואמר לי: ‚את יודעת שאנחנו ידידים טובים.' הוא שלח אותי לבדיקה פסיכיאטרית, ובבית־החולים יצא לי שם שאני פסיכית. אני לא ראיתי את הדין־וחשבון של הפסיכיאטר, אבל אני יודעת שהוא קבע שם שאני נורמלית לחלוטין." כאשר מגיעה כיום לאה לבית־החולים, נצמד אליה מייד אחד משומרי בית־החולים, על־פי הוראה קבועה של ההנהלה, ומלווה אותה כצל לכל מקום שאליו היא הולכת.

המישטרה עדיין חוקרת בפרשה. לדיברי לאה היא לא חקרה ביסודיות, ולא חקרה את האחיות שכבר אינן עובדות. למרות שהמישטרה הטילה איפול מלא על ה־פרשה ידוע כי זו הועברה לפרקליטות, וחזרה משם למישטרה.

„אני יודעת שמנסים להשתיק את העניין. קצין־מישטרה, שהוא ידיד שלי, סיפר לי שדוקטור אלדר פנה למישטרה, וביקש ממנה להשתיק את כל העניין. לאלדר היו שני נימוקים לכך: הוא הסביר שהוא מנהל חדש, כך שהוא־עצמו לא יכול להיות מעורב בעניין, והוא ביקש הזדמנות להתגבר על הבעייה מבלי להשמיץ את שם בית־החולים. הוא גם סיפר למישטרה, שמאז שהפרשה התגלתה הוא שינה את כל סדר הריישומים של הוצאת תרופות מסוג המורפיום, ועל־ידי כך נסגרה התופעה."

מפקד מישטרת חיפה, ניצב מרדכי רון, טען כי אינו יודע כלל על הפרשה, אם כי זכורות לו „אישהן תלונות על מורפיום." למרות שאין הוא זוכר, ידע רון להבטיח נאמנה שאין כל ניסיון להסתיר או לטשטש את הפרשה.

גם תגובותיו של מנהל בית־החולים ד"ר ראובן אלדר, היו תמוהות. אלדר, בן ה־50, היה עד לפני כשנה קצין־רפואה־ראשי של צה"ל, בדרגת תת־אלוף.

קשר של שתיקה

ק**ציני־רפואה** **ותיקים** בצבא זוכרים, כי אלדר לא הקדיש שימת־לב מיוחדת לבעיית הסמים בצה"ל, שהחלה לקבל בתקופתו ממדים מדאיגים. בעוד יורשו, קצין־הרפואה־הראשי הנוכחי, ד"ר דן מיכאלי, נלחם בתופעה בכל האמצעים שצה"ל מעמיד לרשותו, ביכר אלדר להתעלם מן הבעייה, ולטענן שהיא אינה קיימת. רבים טוענים כי לאלדר יש חלק נכבד בעובדה שמכת הסמים בצה"ל הגיעה לממדים שיש לה כיום.

את יחסו זה לסמים מיישם, כנראה, אלדר, גם כשהוא מנהל את בית־החולים רמב"ם, אשר בו התגלתה רשת הסמים של האחים והאחיות. אלדר סירב להגיב באוזני כתב העולם הזה, על האשמותיה החריפות של לאה שריקי, ללא אישורה של דוברת מישרד־הבריאות, הגברת דבורה גנני. הוא מיהר לטלפן לגנני, כדי לתאם שזו לא תעניק אישור לעיתונאי לראיין אותו בפרשה. כל מה שגנני היתה מוכנה למסור בשמו של אלדר, הוא שהנושא נמצא בחקירת המישטרה, ועד שזו תסיים את חקירתה, לא יהיה הוא מוכן לומר על כך מילה. אלדר ביקש להוסיף כי הוא, אישית, מונה לתפקידו כמנהל בית־החולים לא מזמן, כך שאין לו נגיעה אישית לעניין, וכי הוא מסר למישטרה את החומר ברגע שהתגלה החשד לפרשה.

אולם אלדר לא רצה — או לא יכול היה — להסביר את העובדה שתלונתו למישטרה, אם אכן הוגשה, נמסרה רק אחרי שנודע כי האחות לאה שריקי מסרה את תלונתה־שלה, ורק אחרי שהמישטרה החלה לחקור בדבר. הוא גם לא יכול היה להסביר מדוע לא דיווח על חשדותיה למישטרה, או לא חקר בעצמו חשדות אלה, כאשר היא ציינה בפניו ובפני אחת האחיות האחראיות על גניבת המורפיום.

תגובתו המעשית היחידה של אלדר לשאלות כתב העולם הזה היתה, לשלוח מיברק דחוף ללאה שריקי, המזמין אותה לבדיקה פסיכיאטרית שתיערך עוד השבוע.

לאחר התייעצות בצמרת מישרד־הבריאות, הוחלט גם שלא לאפשר לאחיות שאותן מאשימה לאה שריקי להתראיין, ולהתגונן בפני האשמות האלה. הדוברת הנמרצת של המישרד, דבורה גנני, טענה בפני כתב העולם הזה: „בבית־החולים רמב"ם יש הרבה בעיות, והחלטנו שלא לאפשר לכם לראיין שם את האחיות. אתם תכתבו מה שאתם רוצים, ואנחנו נגיב אחר־כך."

אולם גם מישרד־הבריאות עצמו אינו יוצא נקי מהאשמותיה של לאה שריקי. בידי לאה מיסמכים, המוכיחים כי היא התריעה בפני שר־הבריאות וצמרת המישרד על בדבר רשת המורפיום, ומלבד מיכתבי־תשובה מנומסים, המודיעים לה שמיכתבה התקבל, לא ערך מישרד־הבריאות כל חקירה בעניין.

אם אומנם נכונות האשמותיה של לאה שריקי, מוסיפה גם עתה לפעול בבית־החולים רמב"ם רשת של אחים ואחיות, הגונבים כמויות עצומות של מורפיום, כאשר הגורמים החייבים לחקור בכך — הנהלת בית־החולים, מישרד־הבריאות ו־המישטרה — מטילים על הכל ענן כבד של שתיקה.

במדינה

(המשך מעמוד 20)

לעיתונאים ישראליים ולכתבי־חוץ, במילוי תפקידם העיתונאי ללא הגבלה — בתחומי הקו הירוק ומעבר לו."

מבחינה מהותית, היתה זו הכרזת־מילחמה על מדיניותו המוצהרת של שימעון פרס, למנוע מעיתונאים מקומיים, ועל־אחת כמה־וכמה זרים, לסקר את המרי בגדה.

אולם, גם מבחינת הניסוח היתה זו הת־לטה מרחיקת־לכת. הנוסח „בתחומי הקו הירוק ומעבר לו" הוא יוני־קיצוני, והוא מגדיר את השטחים המוחזקים כשטח זר.

ההסתייגות הברורה מגוש־אמונים ודרמיו באה לידי ביטוי בהחלטה אחרת, התובעת „סובלנות לדיעות הזולת", ו־קוראת לעיתונאים „לא לתת יד לסיגנון אלים."

מכשיר של השתקה. גם מבחינת הדמוקרטיה הפנימית, קבעה הוועידה הנ־

עיתונאי הירושלמי
„לא לתת יד —

עיתונאי בזוך
— לסיגנון אלים"

חיות מרחיקות־לכת. בין השאר, הודגשה מחדש זכותו של העיתונאי לבטא את דיעותיו הפוליטיות והחברתיות. כשאין הדבר ניתן לו בעיתון שלו־עצמו, הוא זכאי לפרסם אותן בעיתון אחר. הסייג היחידי: על העיתונאי להציע את מאמריו תחילה לעיתונו, ורק אחרי שהם נפסלים, מותר לו להציעם לזולת. פירסום כזה מחוסן מפני כל תגובה של מעבידיו, ואירגון העיתונאים מתחייב להגן עליו.

כל העיתונאים הבינו למה הדברים מכוונים: המגמה המחריפה והולכת בעיתוני הימין לסתום את הפה לעובדיהם, בעלי ההשקפות הליברליות והשמאליות.

תביעה אחרת: לצרף את נציגי העיתונאים ל„ועדת העורכים" של העיתונות היומית, גוף אשר „בידיו הסמכות לחרוץ גורל חופש־העיתונות במלוא המשמעות." כוונת הרמז: ועדה זו משמשת מכשיר בידי השילטון לסתום את פי העיתונות, על־ידי קשירת קשר של „השתקה מוסכמת" בעניינים שאינם נוגעים לביטחון המדינה. ידיעות ביטחוניות בלתי־נוחות נפסלות במילא על־ידי הצנזורה הצבאית.

אין בכוחן של החלטות של אירגון מלא־צועי לשנות את המציאות בעיתונות, ברדיו ובטלוויזיה. אולם ההחלטות הוכיחו, לפחות, שחלק ניכר מן העיתונאים ומתעורר לפעולה למען חופש־הביטוי במדינה.

...כי אמריקה שלנו באמת, לא רגילה

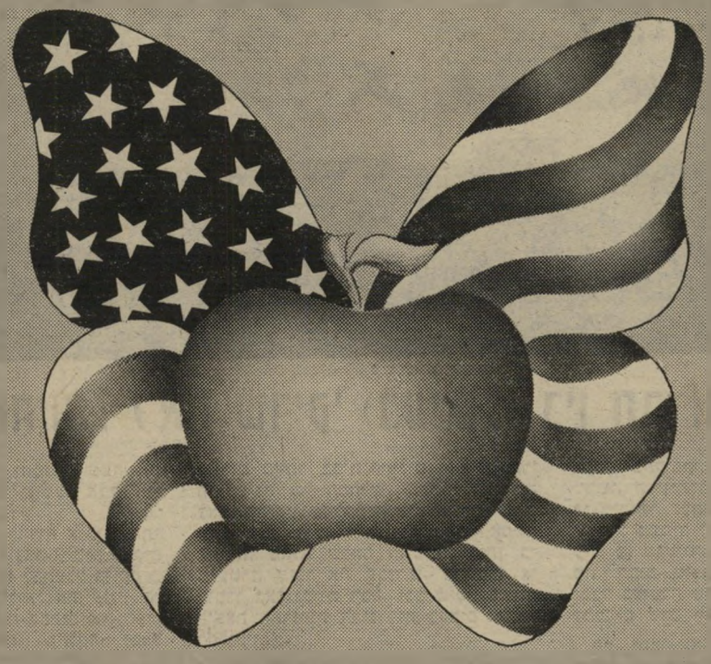

שאל את מי שכבר נסע בטיול של בוא ניסע

הנחה בסך 600 ל"י

תנתן לנרשמים עד 4.6.76

לטיולי אמריקה אמריקה של בוא ניסע

קבל את חוברת אמריקה אמריקה בכל משרדי הנסיעות בארץ
כאורגן ע"י בוא ניסע בע"מ ת"א רח' בן־יהודה 117 טל. 247255
הרשמה במשרדי הנסיעות בלבד

מחיר הכיבוש „הליברלי" שווה דיכוי, הרג ושנאה

מאורעות־הדמים האחרונים בגדה המערבית הוכיחו פעם נוספת לאלה שלא ידעו עד כה, שאין בנמצא כיבוש „ליברלי". כל כיבוש שולל את החרות ואת זכויות האדם ומעורר התנגדות.

במציאות מתגשם כיבוש ברוטלי בעל יד חזקה עם שוטים, אלות, יריות, עונשים קולקטיביים ועוד. התוצאה — הרוגים, פצועים, עצורים.

גם ההצעות לאמצעי דיכוי „רכים יותר" משאירות את הדיכוי על כנו.

הקץ לדיכוי!

מאי, 1976
ת"א, ת"ד 14192

הליגה לזכויות האדם והאזרח

ליולדת
אנחנו אומרים גם מה
לא לקנות
אצלנו:
- זול יותר
- שרות טוב יותר
- יעוץ טוב יותר

מבחר ענק של כל חנוך לתינוק, ממוצץ ועד מיטה

Baby

„ביבי" "BABY"
המלך ג'ורג' 45, ת"א

במשך שבוע היה מוטל עוצר על העיר ובאותם ימים נערך בה פוגרום

מאת **מרסל זוהר**

מ**רוואן איוב** ישב ואכל ליד השולחן שבביתו ברמאללה, ביום הרביעי ה־אחרון. חלונות הבית היו סגורים, ואיש מבני משפחתו לא העז להוציא את ראשו מן החלון החוצה. ברמאללה שרר עוצר. בזמנים כאלה אין התושבים משחררים מבתיהם אפילו כלב. מרוואן בן ה־20 היה באמצע ארוחתו כאשר שלושה חיילים התפרצו לפתע לחדר, בעיקבות שני ילדים, בני תשע ועשר, המתגוררים בבית.

הילדים נמצאו קודם־לכן בחצר והחיילים, ששמרו על העוצר, פתחו במירדף אחריהם עד לשולחנו של הצעיר, שלא הספיק לסיים את הארוחה. הוא נלקח מייד על־ידי החיי־לים לרכב הצבאי, והועבר לתחנת־המיש־טרה.

לדבריו של הצעיר הערבי, הוא הוכה בדרך באלות, על־ידי מלוויו, וחטף בעיטות בגבו ובביטנו. מתחנת־המישטרה הועבר היישר לבית־החולים שברמאללה אחרי שהתברר, למי שהיכה אותו, שרגלו השמא־לית של מרוואן איוב נשברה מתחת לברך.

קת־רובה בחלון

למן הרגע הראשון שבו פלשו לתחומי הסמינר־למורות, החלו אנשי כוחות־הביטחון לשבור שמשות ודלתות ללא כל סיבה, וללא אבחנה. בעיקבות הגל הראשון של החיילים הגיע הגל השני, אחרי הפוגה של חמש דקות. שוב החלו אנשי הכח לשבור חלונות ובעטו במורות. בתמונה: אחת המורות.

מכת־אלה למנהלת נדה ברקאת כמאל, מנהלת הסמינר־למורות ברמאללה, היתה הקורבן הראשון של החיילים, שפלשו לתוך הבניין כדי לחפש בו חשודים. הם בעטו בה והיכוה באלה.

מאז הוא מאושפז בבית־החולים, כשרגלו בגבס ועל גבו ניכרים עדיין סימני הטיפול הנמרץ שהעניקו לו החיילים שעצרוהו.

הרופא ★ הציל ילד

ליד מיטתו של מרוואן איוב שוכב ילד בן 10 וחצי. שמו אמין ואליד מוסה, וחייו ניצלו תודות לאומץ־ליבו של הרופא, ד"ר יאסר עביד, במוצאי היום הראשון בשבוע שעבר. בשעה ארבע לפנות־בוקר צילצל הטלפון בביתו של ד"ר עביד. שכן, המתגורר במרחק כמה עשרות מטרים מביתו, הודיע לרופא כי בנו סובל מכאבי־בטן חזקים. הרופא ביקש פרטים, ואז התברר לו כי מדובר בהתקף תוספתן, הוא קבע שיש להעביר את הילד לבית־החולים מייד, ולהכין אותו לניתוח.

הרופא התקשר עם נהג האמבולנס שברמאללה, אך נאמר לו כי אין אישור לנסוע בעיר בזמן העוצר. הוא גילה שה־מימשל אינו מרשה לאמבולנס לצאת לרחובות ללא אישור מיוחד. הרופא התעקש, וביקש לשלוח אמבולנס כדי להביא רופא־מנתח לבית־החולים. האישור לא התקבל.

ד"ר עביד התקשר עם ד"ר קאפקה, מן המימשל ברמאללה, וביקש את התערבותו המיידית בעניין. היה כבר בוקר. שעות יקרות בוזבזו במשא־ומתן מייגע, כיוון שבשעות־העוצר קיימת סכנת מוות ביציאה לרחובות.

הרופא מהמימשל הצבאי השיב, כי ההחלטה בדבר מתן אישור לאמבולנס היא בידי המושל לבדו. אך הוא הבטיח בכל־זאת שיעביר את בקשתו של הרופא לידיעת המושל. מתי? על שאלה זו לא קיבל ד"ר עביד תשובה. הוא התרתח, והזהיר שאם לא ייצא האמבולנס מייד, כדי להביא את הרופא־המנתח, יפנה הוא־עצמו, טלפונית, לצלב־האדום, ויבקש עזרה. רק אז החלו העניינים להסתדר. בשעה 9 וחצי בבוקר הוכנס הילד לניתוח.

ד"ר עביד טוען, כי בזמן הניתוח התברר שחייו של הילד היו בסכנה ממשית. היה זה רגע לפני התפוצצות הכיב. „בתנאים כאלה אי־אפשר לנהל חיים תקינים ב־רמאללה," הכריז ד"ר עביד.

העוצר, שעליו הוכרז ביום הראשון לפני שבוע, בא כדי למנוע הפגנה גדולה של תושבי העיר. את השתתפותם בהפגנה הבטיחו רופאים, מהנדסים, מורים, אנשי־עסקים ותושבים נוספים, שעד אז לא התקוממו נגד השילטון הישראלי.

המימשל נאלץ להטיל את העוצר כדי לבטל את ההפגנה מראש. ציפו שהעוצר יביא להרגעת הרוחות. אך הסיורים שעברו ברחובות ניצלו כל תירוץ כדי לערוך סוגרום: להתפרץ לבתים, לזרוק חזיזים דרך חלונות הדירות, לעצור תושבים שיש־בו בבתיהם ולגרור אותם לרחוב, כשהם מכים בהם ללא אבחנה.

המושל הצבאי ועוזריו התעוררו שוב, לאחר־המעשה, כאשר הידיעות על המתרחש נמסרו על־ידי אנשי עיתונות החוץ לדובר־צה"ל.

עוצר ברמאללה

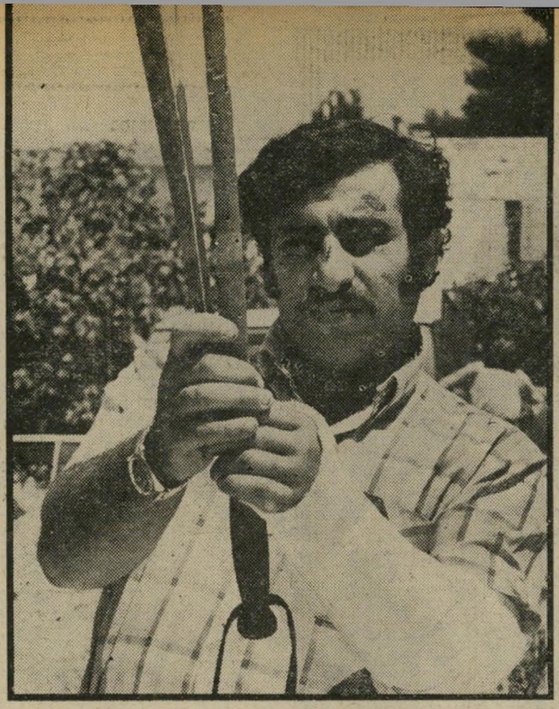

איחור לניתוח

משך חמש וח־צי שעות נלחם הילד אמין ואליד מוסה בן ה־10½ על חייו, בביתו, ללא עזרה, מפני שלא הותר לאמבולנס לנסוע.

אלה על היד

חליל קאסאוואני בן ה־25, מכונאי במגנגון כוח־האו"ם, הותקף על־ידי אנשי כוחות־הביטחון בביתו בזמן העוצר. הוא טוען שהחיילים שברו את העצם בזרועו כשהיכוהו באלה זו, שנשברה מהמכה.

שבירת עצם באלה

מרואן איוב בן ה־20 שוכב בבית־החולים כשרגלו השמאלית נתונה בגבס. הצעיר נלקח ע"י החיילים מביתו באמצע הארוחה והוכה.

(המשך מעמוד 25)

כאשר שאל השבוע כתב העולם הזה את אחד הקצינים בלישכת דובר־צה"ל על אודות הפרשה, נאמר לו כי העניין כולו נמצא בחקירה.

אולם, קשה להאמין שהחיילים שפרצו לביתו של חליל קאסוואני בן ה־25, מכונאי במגנגון האו"ם, ושברו את ידו השמאלית במכות אלה, תרמו להחזרת הסדר על כנו ברמאללה. לתוך בית של חליל הושלכו חזיזים, דרך החלון, וההתפוצצות אירעה בחדר מלא תינוקות ונשים.

אנשי כוחות־הביטחון, שפרצו לבניין הסמינר למורות ברמאללה, שברו חלונות, בעטו במורות והיכו אותן קשות, עד ששתיים מהן, נשים הרות, עמדו להפיל. חייל שבר את דלת בית־השימוש שבסמינר, ופרץ פנימה רק מפני שבתוכו מצאה אחת המורות מיקלט.

יום השישי האחרון, בשעה ארבע אחרי־הצהריים, בוטל העוצר ברמאללה. מייד הוקמו מחסומי אבנים, וצמיגים הובערו על הכבישים. הכל המתינו לכוחות־הביטחון. אך אלה לא הופיעו הפעם. המפגינים לא יכלו להאמין בכך. ההמון הגועש היה נכון לקרב עם החיילים והשוטרים, והתאכזב קשות כאשר לא היה מי שיתגרה בו. אנשי־הביטחון לא נענו לאתגר. רק אז התפזרו מאות המפגינים לבתיהם. תודות לכך נמנעה שפיכות־דמים נוספת.

החיילים צעקו „חרא"!

לפי־שעה, עובדה היא שאין לראות ברחובות רמאללה אפילו חייל אחד. לפחות אחד מגורמי המתיחות הורחק מן העיר.

נדה כמאל, המנהלת של הסמינר־למורות, סיפרה שאינה יכולה להשתחרר מן ההלם שגרם לה ברגע שפתחה את שער־הכניסה לפני החיילים. היא ראתה חיילים חובשים כיפות, שוברים בקתות התת־מקלעים שבידיהם את שמשות הדלת, הול־מים באלות לכל עבר, בועטים בנעליהם במורות ובתלמידות, שהחלו רצות כדי למצוא מיקלט מאחרי דלתות ורהיטים.

וג'דאן שומלי נתפסה והוכתה בבטן ובכליות, ועל פניה. המנהלת, נדה כמאל, מגלה על גופה סימנים שחורים, של דם קרוש, שנגרמו לה, לדבריה, מן המכות שקיבלה.

„החיילים קראו לי כל הזמן ‚חרא', זה כל מה ששמעתי מהם. הם הרביצו באלות, ושברו כל מה שעמד לפניהם," סיפרה המנהלת. „אני לא יכולתי להשתלט על שלוש הבנות שעמדו ליד הצמיגים הבו־ערים בפתח הבניין.

„הן זעקו שהן לא מסוגלות לסבול יותר."

קיימות עדויות נוספות, המעידות שבפעם זו איבדו כוחות־הביטחון כל פרופורציה בהתנהגותם כלפי האוכלוסיה. כך הוכיח גם סיפורו של ד"ר יאסר עביד מבית־החולים ברמאללה. הרופא גילה, שאחד הנפגעים בזמן העוצר הביא עימו לבית־החולים חלק מן המכשיר שהתפוצץ בבי־תו, לאחר שהופעל על־ידי אחד החיילים.

כאשר הועבר החלק הזה למושל הצבאי, צחק הקצין, לפי דבריו של הרופא, והת־לוצץ באוזני תושבי העיר, באומרו שזה לא היה דבר רציני.

אך זה היה רציני מאד.

היחידי הממשיך לחייך, אחרי שרמאללה כולה התייצבה סביבו כאיש אחד, הוא כארים חלאף, ראש־העירייה. ניסיונות המימשל הצבאי לאלצו לסייע לכוחות־הביטחון לא נשאו פרי. „מי אני שאשכנע את התושבים לא להשגין?" שאל חאלף. „אני לא מסוגל לשכנע אפילו את אשתי!"

פריצת־דלת

בני מישפחת השרברב פרח חדיד, מצביעים על הדלת השבורה, שנפרצה על־ידי קבוצה של חיי־לים שחדרו לתוך הדירה בזמן העוצר. כשמגדלן חדיד זעקה לעזרה עלה אחד הקצינים והוציא את החיילים.

פנס לעין

כוחות־הביטחון, שפלשו לבניין סמינר־המורות ברמאללה, חילקו מכות על ימין ועל שמאל. הדבר שהרגיז את החיילים יותר מכל היה פיסת־בד בארבעה צבעים — דגל פלסטיני שיוצר בסמינר. הבנות הוכו. וג'דאן שומלי, אחת התלמידות, ספגה מכות בבטן, בכליות ובפנים.

מירדף בבית־השימוש

חיי־לים ו־שוטרים שפלשו לבניין הסמינר־למורות, כבשו את היעד חדרו אפילו לבית־השימוש, שמנעולו נשבר, וגרדו החוצה את השבויות. מי שניסה לברוח — הוכה אחרי תפיסתו.

יחסים מרחביים

הקשר הצרפתי

הקול היה קולו של ז'יסקאר, אך הידיים ידי קיסינג'ר

למראית־עין לא היתה זו אלא הברקה ריגעית של הנשיא ואלרי ז'יסקאר־ד'אסטן, מדוע שלא לשלוח חיל־משלוח צרפתי ללבנון, כדי לעשות שם סדר?

אולם ההברקה לא היתה של ז'יסקאר החלקלק, אלא של הנרי קיסינג'ר הפורה. **זה לא הכך.** בעצם הרעיון היה משום הודאה בכישלון. התוכנית האחרונה של הנרי הגדול עלתה על שירטון.

התוכנית היתה להפעיל את סוריה נגד השמאל הלבנוני ואש"ף. נראה כי אין קל מזה: בגיבוי אמריקאי, ירדני וישראלי, תשתלט סוריה על לבנון, תכונן מחדש מאזן נוצרי־מוסלמי ימני, תדיח את יאסר ערפאת ותהפוך את אש"ף לגרורה סורית.

זה ניראה קל, אבל זה נכשל. כל ירי־בותיה של סוריה בעולם הערבי — לוב ועיראק מצד אחד, מצריים מצד שני — התאחדו נגדה. הצבא השמאלי־מוסלמי אש"פי בשדה היה אגוז קשה לפיצוח. הגרורים הפלסטיניים של סוריה — גדודי „צבא־השיחרור הפלסטיני" ואנשי אל־צעיקה — ערקו בהמוניהם כשהבינו את המזימה, ועברו לצד ערפאת. מול האוייב הסורי, התאחדו גם כוחות חזית־הסירוב הפלסטיניים עם אנשי ערפאת. בריית־המועצות איימה על סוריה.

לסוריה היתה צפוייה „ויאט־נאם לב־נונית". שילטונו של חאפז אל־אסד בדמשק החל מתערער. הוא נאלץ להודיע להנרי קיסינג'ר: זה לא הולך.

כוורת דבורים. אז עלה הרעיון לפנות לצרפת, שתספק את הכוחות לביצוע מיבצע דומה.

באופן דיסקרטי נשאלה ממשלת ירושלים מה דעתה בנדון. אחרי שזו הסכימה בשקט לציר אמריקאי־סוריי־ירדני־ישראלי, נדרשה עתה להסכים לציר אמריקאי־צרפתי־סוריי־ישראלי.

אין זה קל לממשלתו של יצחק רבין.

אמן מישען —
בפנים ובחוץ —

צרפת נמצאת ברשימה השחורה של ישראל. ממשלת צרפת גילתה עד כה הבנה רבה לאש"ף. כוחות צרפתיים בלבנון עלולים לשים קץ לחופש־הפעולה הישראלי בצפון, ואין לדעת מה יתרחש שם תחת מיטרייה צרפתית.

אנשי השמאל ואש"ף בלבנון עצמה, הגיבו בתוקף. הם הזהירו את פאריס שהיא נכנסת לבוץ של ויאט־נאם חדשה, והזכירו גם את ההרפתקה הצרפתית־בריטית־ישראלית בסואץ משנת 1956. הרמז: הצרפתים ייתקלו בלבנון במילחמת־גרילה.

האופוזיציה השמאלית בצרפת עצמה, המתקרבת לשילטון, הזהירה אף היא מפני סכנות אלה. ז'יסקאר, המתחיל להיראות להמוני עמו כשליט כושל ובלתי־רצוני, נוכח לדעת שהכניס את רגלו לכוורת־דבורים.

הסיכוי הסביר: שום דבר לא ייצא מהתחכמות חדשה זו. בסופו של דבר תצטרך ארצות־הברית לעשות את עסקיה עם אש"ף עצמו.

הכנסת

כיסא לכל דורש

צייר תל־אביבי הציג מוך הכנסת ראי של המדינה

יש די כיסאות לכולם, וכל אחד יו־כל לתפוס כיסא לעצמו ולהתיישב עליו, כבעל־שררה לכל דבר. ביום השני שעבר היה שפע של כיסאות ריקים לא רק ב־בניין הכנסת, אלא גם מחוצה לו. כל הממורמרים, שעדיין אין להם כיסא לשבת עליו, יכלו סוף־סוף לשבת. אם לא בתוך מישכן נבחרי העם, הרי לפחות מחוצה לו — בתערוכת הכיסאות של הצייר ה־תל־אביבי, משה מישען.

קנס פקחי־העיריה. משה מישען לא השתגע. „פשוט איכפת לי," סיפר למחרת התערוכה, „מהריצה המטורפת אחרי הכיסא. היא שתהרוס את המדינה שלנו."

וכיצד מסביר זאת אמן ותיק כמישען לעם, לנבחרים ולאלה שעדיין לא נב־חרו? „הקמתי שורה ארוכה של מראות מול מישכן הכנסת. היצבתי שם באי־סדר 240 כיסאות. ההשתקפות במראות יצרה את הרושם כאילו הכיסאות נפלטו מבניין הכנסת.

פיזרתי כמות עצומה של פלקטים עם רישומי כיסאות. הצבתי רמקולים, שהש־מיעו קולות־חריקה של כיסאות. היצבתי גם במה קטנה לנואמים שלא נאמו. עליה היה מיקרופון ומן הרמקול בקע הבלה־בלה המוכר.

„אחר־כך באו ילדים, מגנים בסביבה, ושיחקו במישחק הכיסאות המוסיקליים. באו גם פקחי עיריית ירושלים, שרשמו תלונות על שחליתי פלקאטים של כיסאות על העצים, בדרך העולה למישכן ה־כנסת."

חברי־הכנסת הבינו. חברי־הכנסת, שעלו ביום השני שעבר בדרך אל מיש־כנם וראו את המתרחש, השפילו מייד את עיניהם. הם הבינו את הרעיון. אך מי שנתגלה כבעל חוש־הומור ורוח דמו־קרטית, היה דווקא יושב־ראש הכנסת ה־קפדן, ישראל יישעיהו.

סיפר מישען: „אחרי שניסיתי, ללא־הצלחה, אצל פקידים במישכן הכנסת, להשיג אישור לקיים את התערוכה מול המישכן, החלטתי לפנות ישירות לישעיהו. הוא אישר זאת מייד, יום לפני סיום פגרת־הקיץ של הכנסת."

את התערוכה הציב משה במו ידיו, ולהקים פנוראמה של מראות, זו בהחלט עבודה פיסית קשה. למחרת ישב במרומי הגבעה הצופה אל התערוכה ואל מישכן הכנסת, עייף ותשוש. „צריך המון כוח, ואנרגיה פנימית ופיסית, כדי להקים דבר כזה, לבד, ללא עזרה." סיכם בסיפוק.

הכיסא משגע את בני־האדם. על מנת לתת לכיסא משמעות רחבה יותר, הציג מישען גם תערוכה פלאסטית, ש־הביאה סקירה היסטורית של הכיסא: חומר כתוב ומצולם, החל משנת חמשת אלפים לפני הספירה ועד היום. „כבר אז," מסביר משה את רעיון תערוכת תולדות הכיסא, „שימשו הכסאות כסמל לשילטון ולשררה. זה קיים גם היום. אצלנו בארץ הבעייה חריפה כל־כך, שהכיסא עלול פעם להרוס את המדינה. רציתי להראות את הראי של המדינה, את הגולם שהקמנו ושקם עלינו. לטלטל קצת את כולם, ובמייוחד את אותם שהכיסא העבירם על דעתם."

תגובותיהם של הצופים היו חלוקות. „זו אמנות?" הין ששאלו. אחרים חייכו, המשיכו בדרכם תוך הפלטת „שטויות!" אך רבים התלהבו מן הרעיון, והתפקעו מצחוק למראה הזאטוטים ילדי־הגן שרצו, דחפו ומיהרו לתפוס כיסא במשחק ה־כיסאות המוסיקליים על רקע הכנסת.

מצבות ככית־קברות. היו שדימו לראות את סידור הפלקאטים כמצבות חיות של בית־קברות. לכיסאות או כ־כרטיס איי־בי־אם מנוקב.

דבר אחד בטוח, כיסאות לא חסרו שם. כולם יכלו לרוץ ולהתיישב על כיסא, ולפחות למשך יום אחד להרגיש עצמם כאילו הם ממש „בפנים."

— והכפאות לפני הכנסת
שפע של כיסאות ריקים

ממשלת ישראל, 1976

תל־אביב

מימסד אנטי־מימסדי

רעיון ההאפניגג הצליח — אך מרוב טוענים לכעזות עזיו — ירד לטימיון

לפני כשישה שבועות התדחש בכיכר־אתרים בתל־אביב אחד האירועים היותר יפים שידעה העיר בשנים האחרונות. קבו־צת־אמנים אלמונית אירגנה האפניגג, ש־זכה בהצלחה עצומה. שבועיים לאחר ה־האפניגג הראשון בא אל הכיכר קהל כפול ומכופל, וגם ההאפניגג השני בסידרה זכה בהצלחה.

אולם ההאפניגג השלישי, שאליו בא, כמצופה, קהל רב מאד, לא התקיים. מאחרי הקלעים של החגיגה הספונטאנית שהת־נהלה על הבמה, במרכז הכיכר, התרחש מחזה מסוג שונה לגמרי, מחזה אינטריגות שאפילו שקספיר בכבודו־ובעצמו לא היה מתבייש בו.

היו בו כמה שחקנים ראשיים. מיספר אחד: אמנון ברזל, יוצאו לעצמו־אמנות של ראש־העירייה, שהוא האיש הקובע לגבי אירועים אמנותיים המתרחשים בעיר. אמנון סיפר, כי כאשר פנתה אליו קבוצת־האמ־נים עם רעיון ההאפניגג, התלהב, מאחר שאותו רעיון היה מצוי גם בראשו. היא אירגן עבור הקבוצה ציוד טכני והרשאה מטעם מנהל הכיכר. ההאפניגג התרחש והצליח.

„לא מוכן לתמוך!" אולם אמנון ברזל החל להריח ריחות בארשים, והוא מספר: „כבר מהתחלה, החבר'ה האלה התחילו לריב בינם לבין עצמם. מי מהם יזם את רעיון ההאפניגג. הם היו כל־כך עסוקים בעניינים של אגו, שזה היה ממש מגוחך. הפסל איציק עדי החליט, שמכיוון שהוא וחבריו היו הראשונים שיזמו את המיבצע, הרי הם הבעלים הכל־יכולים שלו, ולכן מותר להם להחליט איזה אמן יופיע במיסגרתו, ואיזה לא.

„כבר בהאפניגג השני הכריז איציק עדי, שהוא אמן בינוני אם לא למטה מזה, כי השחקן המצויין יאיר („קוייה") רובין לא ישתתף באירוע, למרות ששבועיים קו־דם־לכן זכה בתשואות אדירות מצד ה־קהל, שביקש אותו עוד ועוד.

„בישיבה סוערת שקיימתי עם החבר'ה האלה, הודעתי להם שאני לא מוכן לתמוך

(המשך בעמוד 30)

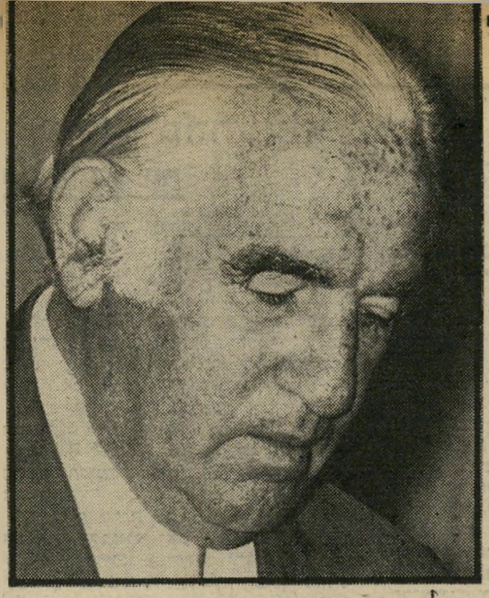

מנהל־המכס לשעבר

דויד פלד (ימין)

העניק פטור ממיסים

למיליונר אייזיק וולפסון

(משמאל) - וזה נתן

לו דירת־פאר

בחצי המחיר

סר אייזיק נתן, סר אייזיק לקח

פני שביעות אחדים סנו נציגיו של הנדיב הידוע סר אייזיק וולפסון אל מנהל המכס והבלו בפועל, אברהם אלנברג. בקשתם נראתה שיגרתית לכאורה, אולם למעשה היתה תמוהה ביותר. הם סיפרו כי סר אייזיק רכש לו מכונית פרטית חדשה, והוא מבקש לקבל את הפטור מתשלום מיסים כחוק. אלנברג שאל, בתוקף, לפי איזה סעיף מבוקש הפטור, ונציגיו של וולפסון השיבו, כי משך עשרים שנה נתן מנכ"ל־המכס המושעה, דויד פלד, את הפטור האמור לוולפסון, כיוון שזה עולה חדש. אלנברג הנדהם השיב, כי המקום שבו יושב עתה פלד מרמז שכדאי לבדוק את ההיתרים שחילק, ביקש שוב מאנשיו של וולפסון לציין סעיף בחוק המצדיק את בקשתם, או להמציא לו אסמכתה כלשהי בכתב. הנציגים לא יכלו למלא אחר הבקשה, ואלנברג סירב לחתום על הפטור־ממס.

לא נשמע כדבר הזה!

אחרי שהלכו נציגי וולפסון, ביקש אלנברג להביא לו את תיק הייבוא של וולפסון. כאשר פתח אותו, חשכו עיניו. במהרה הסתבר לו כי במשך כעשרים שנים ייבא הנדיב סר אייזיק וולפסון ארצה, ככל שעלה על רוחו מבלי לשלם מיסים, כאילו היה עולה חדש נצחי. בין הדברים שהביא היו גם חומרים וציוד לווילה המפוארת שבנה במכון וייצמן ברחובות, רהיטים וייבוא אישי לרוב. שווי הפטור שניתן לו במשך השנים הללו עולה, להערכת אנשי־המכס, על מיליון לירות.

בדיקה מהירה בחוק גילתה, כי זכויות כאלה המוקנות לעולים חדשים, הן לשלוש שנים בילבד, עם אפשרות להארכה קטנה. אולם הענקת זכויות־עולה משך עשרים שנה — לא נשמע כדבר הזה! בהיותו איש ישר וללא־רבב, הניח אלנברג כי ההיתר ניתן לוולפסון בזכות מעשיו לטובת המדינה, ולא קשר את ההיתרים עם החקירה שמנהלת עתה משטרת ישראל ביחס למעשי־השוחד של דויד פלד, מנכ"ל־המכס המושעה.

הוא לא שיער לעצמו כי בידו התשובה לפרשה תמוהה, שפרטיה בידי המישטרה, וכי עד לגילוי הפטורים שקיבל וולפסון במכס על־ידי כתב העולם הזה, לא יכלה המישטרה לדעת לשם מה נעשתה, למשל, עיסקת רכישת הדירה בקריית־וולפסון בירושלים.

דויד פלד מתגורר בווילה מפוארת ברחוב שמריהו לווין בירושלים. הווילה היא דו־משפחתית. באחת הקומות הוא גר עם רעייתו, רחל לבית סוריאנו, ובקומה השנייה מתגוררים הוריה של אשתו. וילה זו נבנתה עבורו על־ידי חברת סולל בונה בשנים 1971—1970, בתנאים נוחים באופן כה מייוחד, עד שהם נחקרים עתה על־ידי מחלקת־החקירות של מישטרת ישראל.

הדירה שקיבל פלד מוולפסון - והווילה שבנה וולפסון בעזרת הפטור

ראל. אנשי סולל בונה זוכרים היטב, כי פלד לא התבייש לפנות ישירות למנכ"ל החברה דאז, צבי רכטר, וללחוץ עליו להוריד את המחירים.

למרות שווילה זו נראית משביעת־רצון בהחלט, דומה כי לפלד תיאבון גדול, או אולי רצה להשאיר דירה גם ליורשיו. באותה תקופה החלו בונים בירושלים, מול בניין הכנסת, את קריית־וולפסון. 140 דירות־פאר, בעלות שטח ממוצע של 150 מטר האחת. המכירות התנהלו בעיקר ב־שנת 1975, וכל דירה נמכרה במחירים של 350 עד 450 אלף לירות. כיום נשארו רק חמש דירות פנויות, שמחיריהן 530 עד 630 אלף לירות.

דירת־פאר במחיר מצחיק

באמצע שנת 1975 פנה פלד אל וולפסון, כנראה בעת אחת הפגישות ביניהם בענייני זכויות־העולה־החדש של וולפסון, וביקש שימכור לו דירה בקריית־וולפסון. אולם, ציין פלד, הוא מוכן לשלם את המחיר שביקשו עבורה בשנת 1972, ולא את המחיר של היום. נראה כי לוולפסון היה העניין כדאי, שכן הוא מיהר להורות למישרדי־המכירה של הדירות, חברת תומר בירושלים, למכור את הדירה מיספר 37 לפלד במחיר של 195 אלף לירות במקום 350 אלף לירות. שני הצדדים חשו, כנראה, כי העניין עלול לעורר חשדות, ומשום כך הקים פלד חברה בשם חברת דירה 1/37, אשר קנתה את הדירה, כך ששמו לא הופיע כלל, וכדי לטשטש

מאת

יגאל לביב

עוד יותר, רשם עוד חברה, כבעלת־מניות של חברת דירה זו. שנית, סוכם כי מחיר הדירה ייחשב כ־175 אלף לירות, ו־20 אלף לירות נוספות ישלם פלד על חשבון שלוש השנים שחלפו מאז התאריך שבו, כביכול, רכש את הדירה במחיר הישן בשנת 1972.

מכל מקום, זה היה ההסבר שנתן וולפסון כאשר נשאל (לא נחקר, חס־וחלילה, שהרי הוא הנדיב הידוע) במישטרה, על מהות עיסקה זו.

פלד עצמו לווה את מרבית הכסף לרכישת הדירה בבנק, השכיר אותה, ובדמי־השכירות פרע את ההלוואה הבנקאית. בעשרה הימים שקדמו למעצרו, כאשר ידע כבר שהמישטרה בעיקבותיו, מיהר פלד למכור מטבעות ומדליות שהיו ברשותו ב־70 אלף לירות, ופרע את החוב לבנק במלואו.

בלוף ההשקעות והרווחים

עיסקת הדירה היתה ידועה למישטרה. אולם העובדה שוולפסון נתן דירה בחצי־מחיר לעובד־ציבור, עדיין אינה בגדר שוחד, אם אין הוכחות שפלד החזיר דבר־מה תמורתה לוולפסון. רק עכשיו, אחרי שנודע למישטרה דבר היתרי העולה־החדש של וולפסון, היא מחזיקה בידיה את העיסקה כולה: וולפסון נתן לפלד דירת־יוקרה בחצי־מחיר, פלד העניק לוולפסון פטור ממיסים.

יש רק בעייה אחת: המישטרה חוששת להתחיל עם וולפסון. הרבה יותר נוח היה אילו נעשתה העיסקה עם אישיות פחות־ידועה, או אילו היה לה משהו ממשי אחר נגד פלד. הצרה היא שעיסקת הדירה תמורת זכויות־עולה היא, כנראה, הדבר הממשי היחידי שבידיה נגד פלד (ראה תשקיף).

מכאן שהחשד היחידי הרציני הוא פרשת־וולפסון. אולם נראה כי לחששותיה של המישטרה מפני דמותו של הנדיב הידוע אין יסוד. וולפסון תרם אולי ל־מדינת־ישראל, ולמוסדות שונים בה, אך הוציא מן המדינה יותר מכפי שתרם לה.

וולפסון השקיע במדינה פרוטות, ואחר־כך מכר את חלקיו בהשקעות במחירים מפולפלים. כך, למשל, אחרי שהשקיע כ־מיליון לירות בחברת ההשקעות וולפסון—קלור—מאיר, נכנסה מדינת־ישראל לחברה, והיא שהשקיעה את רוב הכספים בה. אז מכר וולפסון את חלקו למדינת־ישראל בסכום ההשקעה, למרות שמאז ירד ערכו בחברה.

כך גם לגבי הבנק לייצוא, שבו היה שותף, אשר היה מועמד להתמוטטות לולא עזרתה של מדינת־ישראל. וולפסון מכר את חלקו בבנק למדינת־ישראל ב־2.5 מיליון לירות.

עיסקה אופיינית אחרת היתה פרשת מיפעלי טכסטיל קיסריה שבהם הוא שותף. כאשר היה צורך להזרים למיפעלים כסף נוסף כדי לחלצם מקשיים כספיים, סירב הנדיב הידוע לעשות זאת. לבסוף נעשה ההסדר הבא: מדינת־ישראל קנתה ממנו שתי קומות במיגדל שלום, שאיש לא רצה לקנותן בתקופת המיתון, ואת התמורה, כ־7 מיליון לירות, הוא השקיע במיפעלי השטיחים. כך הפך השקעה מתה לחיה, בעזרת כספי הציבור.

גילויי החברה הימית

למעשה, ההשקעה היחידה שהוא מוסיף להחזיק בה בחווקה היא בחברת־הדלק פז, שאותה קיבל כימעט חינם — 50 אלף ל"י — כאשר חברת של הבריטית עזבה את ישראל בגלל החרם הערבי, שאיים עליה.

בפרשה אחרת, שבה היה מעורב, התמוטטות חברת סומרפין, היה הוא היחידי שקיבל חזרה את כל השקעותיו, ולמעלה מזה, באמצעות המיכלית אורורה שהובילה — עד לפני זמן לא רב — נפט עבור קו צינור אילת במחירים מפולפלים, שעברו מייד לכיסו של הנדיב הידוע.

אולם הפרשה הבאה, הנוגעת גם להסתבכות החברה הימית להובלת פרי, תעזור להאיר את דמותו של הנדיב הידוע בציבור באורה הנכון. לוולפסון בנק באנגליה, הקרוי בנק אנגלו פורטוגיז, שהוא פעיל מאד בחצי־האי האיברי. נציגו בספרד הוא יהודי בשם גדול. לפני כמה שנים היו כל חברות הספנות רודפות אחר המספנות, ומתחננות שאלה תסכמנה לבנות עבורן אוניות־דלק. וולפסון, באמצעות גדול, קיבל מראשי החברה הימית 100 אלף דולר כדי שבאמצעותם, לדבריו, יוכל לשחד מספנות ולהביא הזמנות לאוניות־דלק. כעבור שנה התברר כי המספנות אינן מקיימות את החוזים, וראשי החברה הימית — מילה ברנר ויעקב מרידור — תבעו

דויד פלד משוחח עם יגאל לביב ממירפסת הווילה שלו

את ה־100 אלף דולר חזרה. וולפסון מינה את עורך־הדין שלו, לורנס רוז, לטפל בתביעת החברה הימית, וזו שלחה נציג לשיחה עם רוז. כאשר הגיע זה למישרדו של רוז, שמע רוז את פרשת התשלום עבור האופציות, וכיוון שמיהר לפגישה, נתן לשליחי החברה הימית היתר לעיין בתיקי העסקים בספרד, ולצלם מיסמכים. הם הצליחו לצלם עשרה מיסמכים החושפים את שיטת השוחד של וולפסון בספרד, שאילו התפרסמו היו הורסים לחלוטין את דימויו הציבורי. מצויידים במיסמכים אלה נפגשו ברנר ומרידור עם וולפסון, בווילה שלו ברחובות, והגיעו איתו להסכם משביע־רצון עבורם. וולפסון הסכים לממן, בסכום של 4.5 מיליון דולר, את הזמנת האוניות הגדולה הראשונה שלהם באנגליה. ללא סכום זה לא היו יכולים להוזין את העיסקה.

הנדיב הידוע, אם־כן, אינו בוחל בשוחד של 100 אלף דולר בספרד, וגם לא בכמה מאות אלפי לירות פטור ממיסים בישראל. מישטרת ישראל חייבת לחקור את הפרשה, כאילו מדובר בחשד של שוחד נגד כל כהן או לוי, בלי משוא־פנים.

(המשך מעמוד 27)

באמנים שאינם מבינים את תפקידם בחב־רה, ושעושים סלקציה לגבי אמנים אח־רים. הם יכולים, מצידי, להמשיך ולארגן האפנינג. אני לא אתן את ידי ל'אגו־טריפ' שלהם, ולא אעזור להם לבנות את עצמם על חשבון אמנים אחרים."

ואכן, נוצר מצב מוזר. אותה קבוצת־אמנים אנטי־מימסדית, ברגע שניתנו לה סמכויות, הפכה למימסדית יותר מהמימסד עצמו.

"הגאון היחידי בשטח." שחקן שני במחזה הוא הפסל איציק עדי, בן ה־36, הטוען לכתר המצאת הרעיון והג־שמתו. עדי מוכן להישבע כי התרוצץ במישרדי העירייה, ביזבז זמן רב על בי־צוע הרעיון, וכי להפתעתו הרבה זכה אמנון ברזל בכל פירות ההצלחה. כואב לו, לאיציק עדי, שאיש אינו יודע שהוא בעצם

יוסי ברזל
"הם באגו־טריפ!"

פסל עדי
"אני קרעתי את התחת!"

האיש שהגשים לבדו את ההאפנינג. ולא מעניין אותו שחבר אחר בקבוצה, הצייר הבדואי בשיר אבו־רביע, טוען אף הוא לאבהות על הרעיון, ומאיים שיעזוב את הקבוצה ויפוזר אותה אם עדי ימשיך להפיץ כאילו הוא־הוא הגאון היחידי בשטח.

לדבריו של בשיר עולה עדי לכולם על העצבים, ואילו הוא, בשיר, היחידי ש־מצליח לשכנע את החבר'ה לא להתפרק. "רצינו למצוא במה לחבר'ה דפוקים כמו־נו, שאין להם מקום להביע את עצמם. לא התכוונו להתפרסם או לטפח את האגו שלנו באמצעי־התיקשורת, אבל זה בדיוק מה שעושה איציק עדי," הוא אומר.

"זכותנו להחליט!" איציק עדי עצ־מו אינו מנסה להסתיר את הטינה העזה שהוא רוחש לאמנון ברזל, ואומר: "האיש הזה הוא שקרן! הוא כל הזמן רץ לכלי־התיקשורת, ומספר לכולם שהרעיון הוא שלו, בזמן שהוא לא עשה שום דבר! אני עשיתי את הכל! אני קרעתי את התחת, והוא רץ לרדיו ומספר שזו עבודה שלו.

"אני אירגנתי אמנים, אני הנחיתי את המופע, ואני החלטתי מי יופיע וכמה זמן. העסק הזה צריך אירגון ואנחנו, חברי הקבוצה, אירגנו אותו. אנחנו קבוצה אחת מתוך קבוצות רבות של אמנים הקיימות בארץ וזכותנו, כקבוצה, להחליט מי יש־תתף איתנו באירוע ומי לא.

"נכון שלא אפשרתי ל'קוייה' להופיע על הבמה, אבל זה בגלל שהוא רצה להש־תלט. הוא טירפד לנו ישיבה, ניסה להפריע ואמר שאני לא יודע לנהל את העניינים. הוא היה מאד אגרסיבי ופחדתי שידפוק לי את העסק או הזמנתי כמה חבר'ה שישמרו על הסדר. לא ייתכן שהוא יופיע כל שבוע וייקח זמן שמגיע לאמנים אחרים. בכלל החלטנו להקציב מקום לכל אמן שאינו משתייך לקבוצה, לפי שיקול־דעתנו.

"לנו הזכות!" אני לא מוכן שכל אמן יציג ליד האובייקט שלי. חייבת להיות סלקציה, ואנחנו החלטנו שזכותנו לקבוע אותה. הרעיון המקורי היה שלנו, ולנו הזכות לקבוע איזה אמנים יופיעו במיס־גרתו. אנחנו קבוצה בת עשרה אמנים, ואיננו מוכנים להופיע עם כל אחד."

השחקן יאיר ("קוייה") רובין, עצמו אי־נו מתייחס להאשמותיו האישיות של אי־ציק עדי או לעובדה שלא אופשר לו לע־לות על הבימה בהאפנינג השני. אומר קוייה: "כשאמרו לי שעדי אומר שאם אני אעלה על הבימה הוא לא יפעיל את ההאפנינג, לא עליתי. היה לי חבל לקלקל דבר שלדעתי, יכול היה להיות היסטורי. 30 החבר'ה שנטלו חלק בהאפנינג יכלו

שחקן ריבין (בביכר אתרים)
"הוא רצה להשתלט!"

להיות משהו חשוב מאוד בחיי האמנות בארץ.

"באתי לישיבה שלהם וראיתי שבמקום ליצור דברים, במקום ללכת הלאה, הם רבים בינים לבין עצמם, מי מהם המציא או הגה את הרעיון ולמי מגיע פרס על כך. הם ישבו שעות ועסקו בחנופה עצ־מית, בעיקר איציק. אמרתי לו שאני חו־שב שהוא הולך בדרך לא נכונה ושהוא טועה, יתכן שיצאתי מכלי, אבל לא יכול־תי לראות איך רעיון כל־כך טוב מתבזבז על בעיות של אגו."

אולם דומה, כי דבריו של יצחק עדי, מדברים בעד עצמם. תוך פרק־זמן קצר של שישה שבועות, הפך המורד איש כסית ממוסד יותר מבניין־העירייה שב־כיכר מלכי־ישראל. ברגע שנתנו בידיו רבי־די חבריו הלא־ממוסדים את רסן השלטון במחזה הקטן שלהם, הם הפכו שולטים כל־יכולים, ולקחו לעצמם את הזכות לקבוע מי אמן טוב ומי רע. וזוהי קביעה שקובע, מצו ומעולם, המימסד שהם היו כל־כך נגדו רק לפני שישה שבועות.

מישטרה

צייד הכיסים נצוד

הוא עצר תוך לילה אחד 13 כייסים, אך נפל קורבן ימים' 14

היה זה לילה ארוך לאין־קץ. אחת לח־צי־שעה, ולפעמים אחת לרבע־שעה, היה

(המשך בעמוד 34)

טוטו

ספורט טוטו

השבוע
מינימום הפרס הראשון
חצי מיליון ל"י

מינימום כלל הפרסים
מיליון ל"י

יום ה' — המועד האחרון למסירת הטפסים

עשה לך מנהג קבוע — מלא טוטו בכל שבוע!

המועצה להסדר ההימורים בספורט

Mango

"הצעות שקשה לסרב להן"...

תקליטי השבוע	מחיר רגיל	מנגו
אירוויזיון 76	48	39.90
תקליטה הסקסי של דונה סמר	48	39.90
כוורת צפוף באוזן	48	39.90
קרוסבי, סטיליס, נאש ויאנג בתקליטם המפורסם דז'ה־וו	48	39.90

תקליטי חוץ — הגיעו משלוחי ענק
לד זפלין ★ אלטון ג'ון ★ ריק וויקמן
בנוסף מבחר משגע של תקליטי חוץ החל מ־29.90 ל"י.

לזוגות הנישאים —
השכרת מוסיקה לכל כיס

בתקליטי מנגו
★ ייעוץ והשמעת תקליטים ללא הגבלה. ★ משלוחים בגובה־אינה לכל הארץ. ★ השכרת מערכות לחתונות ומסיבות. ★ אירגון תערוכות, השמעה ומכירת תקליטים בקיבוצים, מושבים ומוס־דות. ★ תלושי שי. ★ על כל קניה של 12 תקליטים, 1 חינם.

* רח' האלוף דוד 2 רמת חן
טל. 768178
* כבר מסריק 14 תל אביב
טל. 221986

לאה ויצחק רבין מובילים את בנם יובל לחופה, למיצוות ולמעשים טובים

החתונה שלאה התנגדה לה

זה הקטן – תמונה שצולמה לפני 13 שנה. יובל בן ה־8 מקבל את פני אביו, שחזר מחו"ל.

החל מל"ג בעומר התשל"ו קיימת חלוקה מעמדית חדשה בישראל: אלה שהוזמנו ואלה שלא הוזמנו לחגיגת החתונה שערכו ראש־הממשלה ורעייתו לבנם יובל. רק כ־800 איש, המחזיקים בידם את כרטיסי־ההזמנה לחתונה, יכולים היום להעיד כי הם משתייכים ל־אצולה החברתית החדשה של ישראל. כל השאר הם בחוץ.

יש כאלה שמוכנים לסלוח לרבין את כל שגיאותיו בראשות־הממשלה. הם מוכנים לעבור לסדר־היום גם על התפיסות הפוליטיות שלו, או על כמה התבטאויות בלתי מוצלחות. אבל הם לא יסלחו לו לעולם על שלא הזמין אותם לחתונת בנו. בין אלה יש רבים שהיו בטוחים שלא ניתן ביכלל לקיים אירוע חברתי בישראל ללא נוכחותם. לא צריך לנקוב בשמות. הם כואבים גם כך.

מובן שאת רשימת המוזמנים לחגיגת־הנשואין של סגן־השיריון יובל רבין עם אילת סניור, לא הכינה מישפחת רבין לבדה. גם מישפחת הכלה יכלה לחזמין אורחים לחתונה. אלוף (מיל.) עזר וייצמן, למשל, שאינו חשוד בכך שהוא ממקורבי ראש־הממשלה, הוזמן על־ידי מישפחת הכלה. בוריס סניור, בעל אמה של הכלה, הוא מראשוני אנשי המח"ל שהתגייסו במילחמת העצמאות לחיל־האוויר, נטשו בעיקבות כך את ארץ מגוריהם ועלו לישראל.

בוריס סניור בא מדרום־אפריקה. כיום

גדול היה יצחק רבין נושק ללחי בנו יובל, מתחת לחופה שהועמדה בחצר ביתו של אבי הכלה, בוריס סניור, בכפר־שמריהו. יובל, שהוא עתה סגן בחיל־השיריון, עמד על דעתו לשאת את אילת, למרות התנגדות אמו.

הגדולה בהצגות ישראל

של מידשאת הורלה של התעשיין בורים סניור בכפר־שמריהו, העומדת למכירה במחיר של שלושה מיליון לירות, הצטופפו 800 המוזמנים, שההזמנה לחתונת רבין הכלילה אותם ברשימת האצולה החדשה של ישראל. למרות שלצורך החגיגה הורחבה המיד היא היתה צרה מהכיל את המון המוזמנים שהצטופפו, רעשו, פיטפטו וזללו כמו בכל ח יהודית קרתנית. שעת־הצהריים שבה נערכה החתונה, גרמה גם לבליל של תילבו

(המשך מעמוד 31)

הוא תעשיין רב־נכסים, שבבעלותו כמה וכמה מיפעלי־תעשייה ורכושו נאמד במיל־יונים רבים. אבל יחד עם זה הוא נשאר קשור, כמו עזר וייצמן, לתעופה ועד הזמן האחרון אפילו החזיק ברשותו מטוס פרטי.

מוטי פרידמן, מנכ"ל נתיבי־נפט לשעבר, שהורשע לא מכבר בגין עבירות מטבע ומס־הכנסה, היה לעומת זאת אורח הרבי־נים. עצם נוכחותו בחגיגה עוררה אומנם את זעמה של העיתונות, שטענה שיש

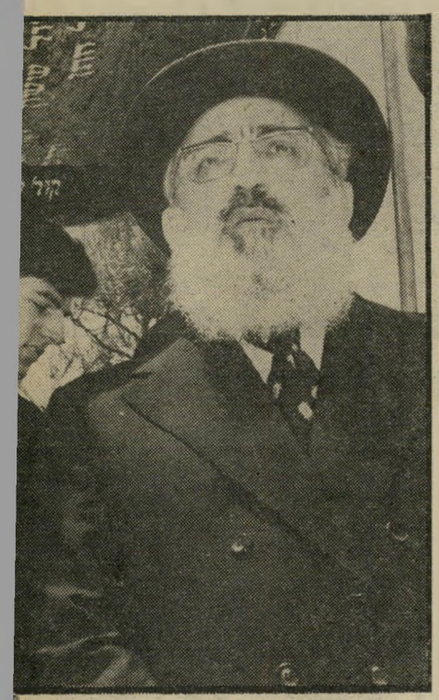

אשתו של מוטי

צביה פרידמן, אשתו של מנכ"ל **נתיבי נפט** לשעבר מוטי פרידמן, שנוכחותו בחתונה עוררה את זעמה של העיתונות, אשר ראתה בכך מתן הכשר לאדם שהורשע על עבירות מס.

בכך משום הענקת הכשר ממלכתי לעברייני המס. אבל מה יכלו לעשות הרבינים? מישפחת פרידמן נמנית על ידידיהם הקורבים. בעת שהרבינים שהו בוושינגטון, המשיך בנם יובל את לימודיו התיכוניים בארץ. הוא התגורר אז בבית מישפחת פרידמן בצהלה, תקופה ארוכה למדי. אז איך יכלו שלא להזמינו?

את רשימת המוזמנים ערכה בקפדנות

לבריאות!

שר־הבריאות ויקטור שם־טוב, היחידי מאנשי מפ"ם שהוזמן לחתונה.

המחותנים

בתיה ובורים סניור מחייקים ידיים מתחת לחופה, בעת טכס הקידושין.

מתחת לחופה

הרב הראשי הא מנהל את טכס רבין ואילת סניור, כשלצד החתן והכלה עומדים אמ

האחות ממנרה

יצחק רבין מקבל את פני אחותו רחל, חברת קיבוץ מנרה אשר בגליל העליון.

הדודה של לאה

יצחק רבין מחבק ומנשק בלהט את אחת מדודותיה של רעייתו לאה רבין, בת מישפחת שלוסברג, שהגיעה לחתונה.

הבן של דליה

ראש־הממשלה משתעשע בחב רת נכדו, בנה של בתו הבכירו דליה. רבין התגלה באירוע כולו כאיש־מישפחה חם ולבבי

דגם: TAM-TAM

דיוה - בגדי ים וחוף, חזיות, חגורות, כותנות לילה וחלוקים

biflex
STYLED IN U.S.A.

דגם: LOLA

דגם: 125

דגם: 1006

דגם 151

דגם: MB-140

Diva EXCLUSIVE דיוה

דיוה - בגדי ים וחוף
דיוה - חזיות וחגורות ® BIFLEX INTERNATIONAL
דיוה - בגדי ים PIERRE CARDIN, PARIS
דיוה - כותנות לילה
דיוה - חלוקים

EXCLUSIVE

דיוה

יצרנים ומשווקים של

בגדי ים וחוף-דיוה

*

חזיות וחגורות biflex STYLED IN U.S.A.

*

בגדי ים וחוף

PIERRE CARDIN-PARIS

כותנות לילה וחלוקים

דיוה

Dwa EXCLUSIVE דיוה

biflex STYLED IN U.S.A.

דיוה - בגדי ים וחוף, חזיות, חגורות, כותנות לילה וחלוקים

דגם: ECLAIR

דגם: 024

דגם: GALILA

דגם: 118

דגם: SUZY

PIERRE CARDIN, PARIS. דיוה - בגדי ים וחוף, דיוה - בגדי ים

® BIFLEX INTERNATIONAL. דיוה - חזיות וחגורות דיוה - כותנות לילה . דיוה - חלוקים .

ההתפייסות הסצינה שגנבה את ההצגה מטכס־הקידושין: שר־הביטחון שמעון פרס מושיט את ידו לעבר יצחק רבין בחיוך של התפייסות, אחרי שיום קודם־לכן נפגשו השניים לשיחת־הבהרה ופיוס רישמית.

בנדי, שלמה גורן, וידושין בין יובל של הכלה ובעלה,

בורים סניור. גורן רצה שרבין הצעיר ירשום מיליון לירות כדמי כתובתה של הכלה, אבל, בהמלצת האב יצחק, נרשם בכתובה 36,000 ל"י. פעמיים ח"י אלפים לירות, כפי שמקובל בחתונות כפר־שמריהו.

החברה מתיכון־חדש

אילת סניור־אלדור, הכלה החדשה לבית רבין, כפי שנראתה בעת טכס־הכלולות שלה. אילת היתה חברתו של יובל רבין לספסל־הלימודים, בבית־הספר התיכון־החדש בתל־אביב. אז הם עדיין לא היו צמד אוהבים. הקשרים ביניהם התהדקו בתקופת השירות הצבאי.

מפני שללאה רבין היתה, חלילה, התנגדות לכלה או למישפחתה. נהפוך הוא. אבל כמו כל אמא יהודיה, היה קשה ללאה רבין להשלים עם העובדה שבגיל 21 יהפוך בנה יובל לעצמאי, יעמוד ברשות עצמו וישא אשה.

את אילת סניור, שנקראה קודם בשם אילת אלדור, הכירו הרבינים מזמן. היא היתה בת כיתתו של יובל בבית־הספר תיכון חדש בתל־אביב. אלא שבתקופת הגימנסיה לא נרקמו ביניהם כל יחסים מייוחדים. הם היו ידידים ותו לא. אבל לפני כחצי שנה התייצב סגן יובל רבין בפני הוריו והודיע להם כי הוא חפץ לשאת את אילת סניור לאשה.

התגובה הראשונית היתה: לא מוחלט. „אתה עוד צוציק!" הטיחה לאה רבין בפני בנה, „לא בא בחשבון שתתחתן עד 25־שיו." בניגוד לאביו לא התגלה יובל כמי שנוטה לקבל את דעתה של לאה. וכך הפך נושא נישואיו לאחת ההתלבטויות החשובות ביותר בחוג מקורבי מישפחת ראש־הממשלה.

„מה שלא הצליח בעלה לעשות בממשלה, הצליחה לאה רבין לעשות במישפחה. עד ליום בו נפל הפור והיא הרימה ידיים ונכנעה ומועד החתונה נקבע, הצליחה לאה במסירות למנוע כל הדלפה בדבר האירוסין, כביכול, שהוכרזו בין

(המשך בעמוד 34)

לאה רבין עצמה. היא אומנם נועצה מדי פעם עם ראש־הממשלה, אבל את ההכרעות הגורליות קיבלה בעצמה. כך, למשל, היא הוציאה מרשימת המוזמנים את שמה של אישיות חשובה מעולם התיקשורת, מי שנחשב בזמנו כ„מנהל המדינה", בטענה: „הם אף פעם לא הזמינו אותנו..." היתה זו לאה שהחליטה לעשות את הג'סטה ולהזמין את יעקב חלפון, מי שכונה „יועץ־הסתרים של ראש־הממשלה", שהיחסים בינו לבין רבין נותקו, אחרי שהיועץ תבע בפומבי לפטר את פרס מכהונתו כשר־הביטחון.

הידידות המופלאה בין ראש־הממשלה והעסקן המיפלגתי מבאר־שבע נחתכה בבת־אחת. חלפון הסתגר בבאר־שבע ובמשך שבועות רבים לא מצא יצחק רבין לנכון להרים אליו אפילו טלפון, כדי לשאול מה שלומו. עתה הוא בא על שכרו והוזמן לחתונה. אבל אריק שרון, מי שהיה עד לפני מיספר שבועות יועצו־הכללי של ראש־הממשלה, לא הוזמן.

כל החשבונות האישיים האלה, שאפשר להמשיכם בלי סוף, אינם צריכים להשכיח את העובדה שמאחרי האירוע החברתי הגוצץ הזה, שנערך בווילה של בריס סניור בכפר־שמריהו, נערכה גם חתונה.

האמת חייבת להיאמר כי אילו היה הדבר תלוי בלאה רבין, ספק אם החתונה הזו היתה נערכת, במועד זה בכל אופן. לא

בזרועות בן־ארי

מנכ"ל חברת התעופה הלאומית אל־על, מרדכי בן־ארי, לא הקפיד במיוחד על כבודו של ראש־הממשלה, משך בכתפו כשרצה לפנות אליו.

קו בר־לב

שר המיסחר־והתעשייה בר־לב, בזינוק צבאי משולחן הפירות אל הבורעקאס. הכיבוד בחתונה היה „על טהרת הצנע," וחלבי.

(המשך מעמוד 33)

יובל ואילת. אותו זמן היא שיתפה רבים ממקורביה בלבטיה.

„היא נורא נחמדה," אמרה לאה על ה־כלה המיועדת." אבל הוא עוד תינוק."

„גם את היית תינוקת כשנישאת ליצ־חק," הזכירו לה את העובדה. „כן," הת־עקשה לאה, „אבל יצחק היה אז כבר בן 26. ליובל אין שום ניסיון, הוא מתחתן ישר עם החברה הראשונה שיש לו."

„אבל זה בדיוק גם מה שעשה אבא שלו!" השיבו לה.

בתכונות רבות דומה יובל לאביו יצחק. גם הוא מופנם, שתקן, סובל מביי־שנות־יתר ואינו נוטה להתבלט. לא היה זה יוצא־דופן שגם בעניין הנשואין יילך יובל בעיקבות אביו.

לאה ניסתה אז לגייס את הגשק האח־רון שברשותה כדי לדחות את נשואי בנה. היא טענה, במידה רבה של התחסדות ושמרנות, כי ההתקשרות עם מישפחת סג־יור עלולה לפגוע בכבוד ראש־הממשלה.

★ „לא ארוחת־שחיתות"

מני כעשר שנים עמד בוריס סגיור במרכזה של שעורייה רומנטית, ש־הסעירה את כפר־שמריהו.

בוריס, בן מישפחת מיליונרים בדרום־אפריקה, הגיע לארץ בטיסה ישירה מ־שם, כשהוא מביא עימו מטוס עבור חיל־האוויר הצעיר של צה"ל, שהיה זקוק לכל מטוס כאוויר לנשימה. תוך זמן קצר עשה בוריס קאריירה מהירה בחיל־הא־וויר, הגיע עד לתפקיד הבכיר־מאד של ראש־מטה חיל־האוויר.

עוד בתקופת המילחמה הכיר בוריס בא־רץ את רותי קופרניק, נערה מקסימה, שאותה נשא לאשה. אחרי שהשתחרר מצה"ל הקים בוריס בית־חרושת למוצרי פלסטיק, קנה וילה מפוארת בכפר־שמריהו, הוליד שתי בנות וראה הצלחה בכל מעשי ידיו. במרוצת השנים הוא התבסס והצליח, הקים מיפעלים נוספים, הפך הנציג היש־ראלי לשורה שלמה של חברות זרות. תוך זמן קצר היה למיליונר בזכות עצמו. אלא שבינתיים התערערו חיי־נישואיו.

בין בוריס לבין רותי אשתו נפלו סיכ־סוכים, שבעיקבותיהם נטש בוריס את הבית. הסיכסוך התפתח לשערוריה כאשר, באחד הימים, הופיעה משאית ליד ביתה של רותי סגיור, וסבלים הוציאו את רהיטי הדירה כדי להעבירם לבית שמעברו הא־חר של הרחוב.

הסתבר, כי בוריס שכר דירה בדיוק מול הווילה שלו, עבר לגור שם עם מי שהיתה מזכירתו, בתיה אלדור, ובתה אילת. במ־שך תקופה ארוכה ניהל עם אשתו רותי מישפט־גירושין, תבע ממנה לוותר על הווילה. משסירבה האשה, הוא החל חי עם מזכירתו חיים משותפים מול הבית שבו התגוררו אשתו ובנותיו. בתיה, שהיתה לה בת מנישואיה הראשונים, ילדה לבוריס ילד ואחר־כך עוד ילד, בעת שרותי גידלה את שתי בנותיו מעבר לכביש.

לבסוף נסתיים הסיוט. בוריס זכה במישפט־הגירושין, קיבל את הווילה שלו והעניק לאשתו פיצוי נאות, כדי שתוכל לשכור לעצמה דירה נוחה בת שלושה חדרים. שבוע אחרי שקיבל את הגט מאש־תו, התפרסמה בעיתונים הידיעה על ני־שואיו של בוריס עם בתיה אלדור, מז־כירתו. רותי המשיכה לגדל את הבנות, עבדה כמורה לאנגלית בחיל־האוויר, אחרי שידיד־המישפחה, עזר וייצמן, סידר לה עבודה זו.

זמן קצר אחרי הגירושין הזדמנה רותי למסיבה שנערכה בכפר־שמריהו, שם פגי־שה גבר נאה ומבוגר, שהתעניין לדעת מניין הוא מכיר אותה. הסתבר שהיה זה קפטן ג'ולס, אחד מחבריו של בעלה־לשע־בר, שהיה עימו יחד במח"ל ובחיל־האוויר. רותי התיידדה עם הגבר הקשיש, שהיה בעל רשת־סופרמרקטים בארצות־הברית, ואחרי שבועות אחדים נישאה לו. הם מתגוררים עד היום בכפר־שמריהו, לא הר־חק מביתו של בוריס סגיור. כך נסתיימה, בהפי־אנד, פרשה שהחלה כטרגדיה.

חששה של לאה כאילו פרשה זו מהעבר עלולה להכתים את ראש־הממשלה נמוגה בעבור תקופה קצרה. לשבחה של לאה רבין יש לציין כי היא ידעה להתעלות מעל שיקול קטנוני, גילתה פתיחות והבנה והסירה לבסוף את ההתנגדותה לנשואי בנה.

עתה נותרה רק בעיית עריכת החגיגה. היה ברור לכל כי למרות שהאירוע הוא משפחתי פנימי, לא כך הוא יוצג בפני הציבור. סוף־סוף, חוץ ממקרה אחד בו נשא ראש־ממשלה בפועל (לוי אשכול) אשה, בתקופת כהונתו כראש־ממשלה, לא פונק העם בישראל באירועים מלכתיים מסוג זה. היה ברי לרבינים כי עיני הצי־בור ואמצעי־התיקשורת יבחנו בדקדקנות כל פרט ופרט באירוע.

כדי לא לנקר את עיני הבריות בתקו־פת משבר כלכלי, הומלץ בפני הרבי־נים לערוך את החתונה בחגיגה צנועה ככל האפשר ובחוג מישפחתי. ברגע מסויים אפי־לו הומלץ שכל החתונה תיערך בבניין ה־רבנות. לכך התנגדה לאה רבין. היתה זו היא שפסקה שהחתונה תיערך „בצניעות מפוארת."

לצורך זה ניבחרה הווילה של בורים סגיור בכפר־שמריהו. כשהתחוור שמידשאת הווילה תהיה צרה מהכיל את מאות ה־קרואים, הוזמנה האדריכלית מאירה דורי, כלתו של הרמטכ"ל הראשון בצה"ל יעקב דורי, לתכנן את זירת החתונה.

היה צריך להרוס את אחת מגדרות הבית ולפלוש באופן זמני לשטח ציבורי הנמצא בקירבת הווילה. אחרי שהתקבל האישור לכך תוכננה קבלת־הפנים באופן בו התחלקה לשני מישטחים. במישטח ה־ראשון, שבחזית הווילה קיבלו הרבינים והסניורים את האורחים. ואילו המסיבה עצמה נערכה על מישטח הדשא שמאחורי הבית. שם הוצבו חבילות חציר ושולחן כיבוד ארוך מתחת לשמשיות צבעוניות.

הכיבוד היה על טהרת הגבינות והפי־רות, בתוספת חביות יין ומשקאות חרי־פים. באופן רשמי היתה זו סעודת חתונה על טהרת הצנע. אלא שאורחי החתונה נוכחו עד מהרה אילו מעדני־מלכים ניתן להכין גם מסעודת גבינות וחלב.

מלאכת הכנת הכיבוד הופקדה בידיה של סופי אשכנזי, אם־שכולה מיוצאי בול־גריה ששמה הולך לפניה כאחת מעורכות הקייטרינג (ההגשה־הביתית) הטובות בישּ־ראל. סופי הכינה תפריט של מיזנון חלבי שהכיל פשטידות, חביתיות, בורקסט, מאפי ירקות, דגים ממולאים וסלטים, שכל מי שטעם מהם לייקק את אצבעותיו בהתפע־לות. לקינוח יכלו האורחים להתכבד ב־הרים של פירות ועוגות מרציפן טעימות.

סופי רצתה להכין, כמסמר הכיבוד, דגים גדולים מקושטים, אבל לאה רבין הטילה וטו על מנה זו בתפריט. „אני לא רוצה שזה ייראה כמו ארוחת־שחיתות," אמרה.

★ „רשמתי את השגיאות"

את טכס־הקידושין עצמו היה צריך לערוך, הרב של כפר־שמריהו, שמואל הכהן־אבידור. אלא שהרב שלמה גורן אינו מחמיץ כבוד מעין זה, לערוך את הקידושין בחתונות של המישפחות המייוחסות בישראל. כשנודע לו על הטכס העומד להיערך במישפחת רבין, הוא הודיע כי יערוך את הקידושין בעצמו.

העסק כימעט שהסתבך כאשר גם הרב הראשי הספרדי, עובדיה יוסף, הופיע בבית סניור, עטור בגלימת־השרד הנוצ־צת שלו, מבלי שאיש ידע בדיוק מי הזמין אותו לשם. כנראה הסתמך הרב יוסף על עובדת היות אם־הכלה ספרדיה, בת למישּ־פחה יוצאת מרוקו, ובא לייצג את העדה הספרדית במעמד הנכבד.

כתוצאה מכך היה צורך לחלק את הכּ־בוד בין כל הרבנים שנטלו חלק בטכס. הרב גורן ערך את הקידושין, ואילו הר־בנים יוסף ואבידור חלקו בי־נהם את שבע הברכות, כשהם משאירים ברכה גם לחזן אונגר, חזן בית־הכנסת הגדול בתל־אביב.

במהלך הטכס אירעו כמה תקלות בלתי־צפויות. כך, למשל, בעת שהכלה היתה צריכה להקיף את החתן, נוצרה לפתע תהלוכה שלמה שהקיפה אותו במעגל כש־הכלה, אמה, לאה רבין, בוריס סניור ויצחק רבין, הולכים זה אחרי זה בעיגול.

אבל בסופו של דבר נגמר גם זה בש־לום. החתן והכלה יצאו מתחת לחופה על־גבי אותו שטיח אדום שעליו צעדו לתוכה. ורק אנשים בודדים, מן המבינים בענייני טכסים, ציינו כי דבר זה לא היה ייתכן בשום מדינה אחרת שבה מקפידים על כללי הטכס. שטיח אדום שמור רק לרא־שי־מדינות, ולטכסים דיפלומאטיים. בח־תונות ממלכתיות יש לפרוש לרגלי החתן והכלה שטיח לבן דווקא. אבל מניין צריכים לדעת דברים כאלה בבית רבין?

מי שלמד את הלקח מכך, היו ראומה ועזר וייצמן, העומדים להשיא בשבוע הבא את בתם, מיכל, בחגיגה דומה שתי־ערך בגן ביתם בנווה־מגן. כשהסתיימה ההמולה הקרתנית בחגיגת הסטאטוס של הרבינים העירה ראומה, ספק בציניות ספק בלצון: „רשמתי לפני את השגיאות."

(המשך מעמוד 30)

משה טוב גורר לנקודת־המישטרה שליד מירון עצור חדש. ובכל פעם היה מפקח־המישטרה המקומי פוקח את עיניו לרווחה ומתפעל: „דבר כזה עוד לא ראיתי בחיי! מניין אתה מביא אותם כל־כך מהר?"

למן השעה חמש אחר־הצהריים ועד ארבע לפנות־בוקר, עשה משה טוב את הדרך אל נקודת־המישטרה במירון 13 פעמים. משם היה חוזר לשטח שבו היו האלפים חוגגים את המאורע, ושוב חזר וגרר איתו כייס נוסף. עוזריו, סמל שלמה וייס והסמל אברהם בלל, כימעט שנפ־לו מרגליהם מרוב עייפות, אבל הבוס שלהם, צייד־הכייסים הנודע ממישטרת מחוז תל־אביב, המשיך במיבצע ברוח איתנה, כאילו אך זה החל בו.

בין אלפי המבקרים, שבאו לחגוג את המאורע המסורתי במירון, נמצאו עשרות כייסים ונוכלים מכל חלקי הארץ, שבאו להתפרנס. בעיקבותיהם נשלח גם משה טוב, מן היחידה המרכזית של מישטרת תל־אביב.

הבלש המנוסה, שקל הרבה אם לצאת לסייר בשטח בפעם ה־14, אחרי שסיים את הצייד באותו לילה, ומסר לידי המפקח בתחנת־המישטרה במירון את מיספר 13 שלו.

אבל את מיספר 14 לא תפס הרס"ר משה טוב. הכייס תפס אותו. הוא הצליח להע־ביר לרשותו, באופן בלתי־חוקי כמובן, תיק אישי של משה טוב הגדול. מבלי להיתפס. אילו ידע הנוכל האלמוני עם מי יש לו עסק, אין ספק שהיה מסתלק מן המקום במהירות.

רס"ר טוב
רע לכייסים

רס"ר משה טוב עובד ביחידה המרכזית של המישטרה (לשעבר המדור המרכזי) זה 18 שנים. לזכותו נזקף אימונם של כ־250 שוטרים, שיטות רבות ומגוונות, עק־שנות, איפור אישי (הוא מחזיק דרך־קבע תיק־איפור וכובעים), ניסיון רב וחוש ללכי־דת כייסים, עוזרים למשה טוב להבחין תוך שניות בחשוד ברחוב. תוך דקות ספורות מחליט הרס"ר המנוסה אם החשד שלו מבוסס, ואז מתחיל לעקוב אחרי הנוכל, כדי לתפוס אותו על־חם.

הצייד ערך כבר מחקרים רבים על כיי־סים, ובין השאר הגיש לבית־המישפט סר־טים שצילם בעצמו בזמן המעקב אחר הכייסים.

שעות רבות מזמנו מבלה משה טוב ברחוב לילינבלום, שהוא מקום־ריכוז גדול של נוכלים מכל הסוגים, שמטרתם היא התיירים, הבאים לשם להחליף מטבע זר.

השבוע מקבל משה טוב את דרגת־הק־צונה הראשונה שלו. יהיה מפקח־מישנה משה טוב. כייסים ונוכלים רבים אחרים שימחו בוודאי לרגל המאורע. משה טוב ייעלם מהשטח למשך כארבעה חודשים. הוא יהיה בקורס־קצינים של המישטרה. אבל הוא יחזור.

אלות גומי בדשא

כיינים, אלות־גומי, אבנים ומק־לות היו נישקם של הסטודנטים הירושלמיים, שבסוף השבוע שעבר הפכו את כרי־הדשא שבגיבעת רם, המוריקים בדרך־כלל, לזירת־קרב עקובה מדם הפצו־עים. סך־הכל עשרה פצועים היה קציר תיגרת־הדמים, שהתפתחה בעיקבות הפגנת הסטודנטים היהודיים והערביים באוניבר־סיטה העיברית בירושלים.

גם ימים אחדים לאחר ההתנגשות, ניראה הקמפוס הירושלמי כהר־געש שטרם שקט. הסטודנטים הערבים, ותומכיהם מבין היהו־דים, מאיימים בשביתות חוזרות־ונישנות, כמחאה על השימוש־בכוח של כוחות־הביטחון בדיכוי ההפגנות בגדה.

פלוגת הסער

סמל מחהב על הכובע, מישקפי־שמש שחורים, וזעקות־קרב.

פרובוקציה באוניברסיטה

יש בין הקיצוניים בסטודנטים הערבים, שמדברים על מישמרות קבועות מול בנייני־האוניברסיטה בגיבעת־רם, שייעשו כרזות בגגות השימוש באלימות לפיזור הפגנות, ויציגו לעיני כל את שמות ותמונות הגברים, הנשים, הילדים והנערים שנהרגו או נפצעו במהלך השבועות האחרונים, בעת פיזור ההפגנות בגדה. „רק מישמרות כאלה אולי יזיזו למישהו משהו בלב," אמר סטודנט ערבי, מראשי איגוד הסטודנטים הערביים בקמפוס הירושלמי.

מולם אין שוקטים על שמריהם גם הסטודנטים היהודיים, אנשי קסטל, גוש הנתמך בליכוד ותומך בליגה־להגנה־יהודית. הללו מבטיחים הפגנת־נגד מול כל הפגנה של ערבים נגד הצבא או נגד הממשלה. „אם הסטודנטים יציבו מישמרות מול בנייני האוניברסיטה, גם אנחנו נציב מישמרות נגד הפגנות הערבים ותומכיהם."

על השאלה, הפשוטה־לכאורה, מי אשם ומי התחיל בתיגרה, קשה למצוא תשובה אחידה.

עדי־ראייה מספרים, כי משך דקות ארוכות נראתה רחבת בניין המינהלה כבימת־תיאטרון. הערבים שרו שירי־מחאה, והיהודים רקדו לקצב שירי הערבים. ההתכתשות החלה, לדיברי הסטודנטים הערביים, ברגע שבו הופיעו במקום אנשי־השלווזיה. „אחד מאנשי־הביטחון של האוניברסיטה, שעד אותה שעה היה ברור לכל שהוא צופה מן הצד ואינו שייך לשום מחנה, לפחות לא בתוקף תפקידו, התנפל על אנשי־השלווזיה. הוא התחיל לצעוק: ‚טלווזיה שמאלנית!'" מספר הסטודנט הערבי שהשתתף בהפגנה. „באותו רגע התנפל סטודנט יהודי על אחד הערבים, ובסכין שהיה בידו ניסה להרוג אותו. פיתאום ראיתי מולי את כל המחנה ה־גז־ליסטי מתנפל עלינו. בידי כולם הופיעו אלות ומקלות, והם החלו מכים לכל עבר, ללא אבחנה במי הם פוגעים.

„האבסורד היה שקציני־הביטחון של האוניברסיטה, במקום לנסות להפריד בין הניצים, התחילו שולפים גם הם, מאחד האילמות שבסביבה, אלות־גומי שכוונה הוכנו מראש, והתחילו מכים בנו ללא־רחם. אני עצמי ספגתי מכה בראשי. כשניסיתי לברוח מזירת הקרב, פגע בי עצם קשה והשתטחתי על הדשא. מישהו נשכב עלי והתחיל להרביץ בי בידיו. האשמה כאילו הכנו אבנים מראש על־מנת לידות אותן ביהודים, מגוחכת וחסרת־שחר. ראשית, האם אין די אבנים על הדשא בקמפוס?

ושנית, מניין יכולנו לדעת שהיהודים מכינים לנו התקפה כזו של אלימות?"

סיפר סטודנט יהודי, שהשתתף בהפגנה מעברו האחר של המיתרס: „התארגנו עוד ביום הקודם, כשנודע לנו שחסטודנטים הערבים מתכוונים להפגין בגיבעת־רם. ביום ההפגנה עמדנו מולם, מול בניין־המינהלה, והתחלנו לשיר שירי־מולדת ולרקוד הורה. כשהם הגבירו את קולם, הגברנו אנו את שירתנו והפעלנו רמקולים, שאני לא יודע איך הגיעו לידינו בכלל.

„יום לפני ההפגנה הודיעו לראשי הסטודנטים הערבים כי אנחנו, היהודים, עומדים להפגין מולם. הגענו להסדר שבשעה שתים־עשרה בצהריים נתפזר בשקט מגיבעת־רם. אנחנו את ההסכם קיימנו. בשתים־עשרה שרנו את ההימנון. אפילו הערבים עמדו דום כששרנו. אחר־כך הכריז מושיק ינאי על התפזרות. החברה שלנו התחילו להתפזר, ואז פרצו מחדש הקריאות של הערבים. מי התחיל בדיוק, אני לא יודע."

„לנו לנו ארץ זאת!"

שרים הסטודנטים היהודיים ומניפים את דגל המדינה. למעלה משמאל נראים הסטודנטים, הערבים ותומכיהם, אנשי קמפוס, מניפים תמונה של הרוג ערבי.

בערה האש. לדיברי סטודנטים יהודים בקמפוס, נערכים בחודשים האחרונים עימותים כימעט יום־יומיים בין אנשי קסטל והסטודנטים הערבים, ותומכיהם אנשי קמפוס.

„ביום הזיכרון התנגלו סטודנטים, שזהותם לא ידועה, לנרות־הזיכרון שהוצבו לזכר חללי מערכות ישראל. מאוחר יותר סולקו נרות־נשמה לזכר קורבנות השואה, ביום־השואה־והגבורה. צלבי־קרס צויירו במקומות שונים במעונות הסטודנטים, וגם על דלת חדרו של מנהל־המעונות. הערבים מזלזלים בהסדר, שלפיו חוייבו לקיים תורנויות של אבטחה רפואית, במקום שמירה."

סטודנט ערבי העלה את טענות ודרישות חבריו: „אנחנו לא יכולים לשבת בחיבוק־ידיים, כשמפקיעים לנו קרקעות בגליל, וכשהורגים ערבים בגליל ובגדה. מדכאים אותנו מבחינה פוליטית. אנחנו סטודנטים ערבים, ואנחנו רוצים להגיב על המאורעות. כל ההאשמות שמייחסות לסטודנטים הערבים, על כיבוי נרות־זכרון ועל אי־קיום הוראות האוניברסיטה, הן חסרות כל בסיס.

„קיימים סטודנטים יהודים קיצוניים שרוצים להביא לגירוש הערבים מן האוניברסיטה העיברית. הם מסיתים את כולם נגדנו. הניסיון של הסטודנטים הימניים למנוע מאיתנו את קיום ההפגנה, והבעת דיעה ברחבי האוניברסיטה, הוא ניסיון נפשע לפגוע בחופש־הביטוי ובחופש־המחאה. זוהי ממש סתימת־פיות בדרך מכוערת."

מוכן למהלומה

ערבי, ספק רוצה לברוח, ספק רוצה לעזור לחברו, הנאבק עם סטודנט יהודי מאנשי קסטל, גוש סטודנטים הנתמך על־ידי הליכוד. מימין נראה סטודנט יהודי נס מפני סטודנט ערבי, וזוג סטודנטים נוסף מתכתש על הדשא מול בניני המינהלה של האוניברסיטה העברית. הסטודנט היהודי השוכב על הארץ מחזיק בידו אלה, כשהוא נאבק עם סטודנט ערבי.

„סטודנט, או סתם מישהו אחר לא מהאוניברסיטה, ניראה רץ לעבר בריכת־הנוי בכניסה לאוניברסיטה, כשהוא שולף תוך כדי ריצה אלת־גומי מתוך חבילה שהחזיק בידו. הוא התערב בין הסטודנטים שהפגינו ממול. הם החלו מתפזרים לכל עבר. עוד כמה חברה שלפו מתוך מכנסיהם אלות־גומי, והתחילו להתערב במחנה שממול, ולהכות את הערבים. הם, בכך אני בטוח, היו מאנשיו של הרב כהנא. הם אינם סטודנטים.

„הערבים החלו משליכים אבנים ועניפי־עצים. אני לא יודע מאיפה הם השיגו אותם. בשלב מסויים היה שקט קצר. קרב־האבנים שכך אבל אז, פיתאום, התפרץ אדם מבוגר בין מחנות הניצים, וזרק לבנה לעבר המפגינים. הלבנה פגעה בסטודנטית, שעברה אותה שעה במיסדרון לכיוון אחד מאולמי־ההרצאות.

„ראשי שני המחנות איבדו כל שליטה על אנשיהם, ואז התחילה התיגרה הגדולה."

„לא נשב בחיבוק־ידיים!"

אלת־גומי מונפת על־ידי מפגין יהודי לעבר שני מפגינים נוספים, הנאבקים ביניהם על הדשא בקמפוס הירושלמי בגיבעת־רם, שם נערכו הפגנות־הדמים הסטודנטיאליות. קציני־הביטחון הלמו אף הם באלותיהם בערבים.

א ריאיה רבה, יושבת ראש התאחדות הסטודנטים הירושלמית, בעצמה תומכת גח"ל, טוענת שיש בעיות עם הסטודנטים הערבים כבר מזמן. הר־מגעש היה שקט, אומנם, כלפי חוץ, אולם בתוכו

השמצות

הפרוטוקולים של

צעירי אנטי־ציון

שני יורדים ישראליים משמיצים זה את זה בביטאון ערבי קיצוני

לא בכל יום זוכים קוראי פרי פלסטיין („פלסטין החופשית"), ביטאון חזית־הסירוב הערבית בלונדון, ששני ישראלים יתקוטטו מעל עמודיו, ויטיחו זה בזה השמצות אישיות חמורות ביותר.

בחודשיים האחרונים ניתן להם התענוג. **ממושקף מוך מזוקן.** המתאבק המילולי הראשון הוא אורי דייוויס, מי שהיה בשעתו מפגין־יחיד נגד הפקעת אדמות הערביות בגליל, פאציפיסט וסרבן־מילחמה. דייוויס, שאבין האנגלי נפגע בהתקפת־גאזים במילחמת־העולם הראשונה ונפטר כעבור שנים מתוצאות הפגיעה, התחיל את דרכו כשונא־מילחמה מובהק.

אחרי שישב כמה חודשים בבית־הסוהר *, בחר דייוויס בדרך קלה יותר. הוא היגר למעשה מן הארץ, נתקבל בזרועות־פתוחות על־ידי כוחות־השלום בארצות־הברית, שזרו לו לעשות קאריירה אקדמית. כיום הוא משמש בתפקיד המוגדר כ„מרצה לעיוני־שלום באוניברסיטת בראדפורד" בבריטניה, מוסד בעל יוקרה מועטת.

המתאבק השני גם הוא דמות ידועה וסכסוכנית. מקסים גילן נולד בספרד, להורים מיזרח־אירופיים, עלה לארץ, התנגש כמה פעמים עם שילטונות־הביטחון, בפעם ה־אחרונה נכלא, כאשר שימש כאחד מעורכי השבועון בול ואחרי שפירסם, בניגוד להוראות הצנזורה, כתבה על מעורבותם של שירותי־הביטחון הישראליים בחסיפתו של המדינאי המארוקאי בן־ברקה.

לאחר־מכן עבר גילן לפאריס, שם הוא מוציא שבועון אנגלי בשם ישראל אנד פלסטיין („ישראל ופלסטין"), המפרסם בעיקר דיעות אנטי־ציוניות.

ההבדל העיקרי בין השניים: בעוד גילן הממושקף מסכים לדו־קיום בין מדינת־ישראל ומדינה פלסטינית שתקום בגדה וברצועה, שולל דייוויס המזוקן פיתרון זה מכל וכל. הוא תובע את חיסולה של מדינת־ישראל והקמתה של „פלסטין דמוקרטית, חילונית וסוציאליסטית" — על־פי הנוסח המקובל על חזית־הסירוב הערבית.

שחק הציוני. את הירייה הראשונה בדו־הקרב מעל עמודי הביטאון הערבי הלונדוני (הטוען שהוא נאמן לקו אש"ף, אך המבטא למעשה את דיעות חזית־הסירוב) ירה דייוויס.

במאמר על „המחלוקת בשמאל הישראלי האנטי־ציוני" חושף דייוויס את פרצופם האמיתי של גורמים ואישים במחנה־השלום הישראלי, שאינם אלא ציונים בזויים. כך הוא מצטט ארוכות קטעים נבחרים ממאמרי עמוס קינן, שהוצאו מהקשרם ומעוררים את הרושם שקינן הוא פאשיסט, ואינו שוכח להזכיר כי איש זה הקים יחד עם אורי אבנרי את המועצה הישראלית למען שלום ישראלי־פלסטיני. הוא משמיץ גם את רק"ח, הדוגלת במדינה פלסטינית לצד ישראל, תחת לפעול לחיסולה של ישראל. לאותה חבורה ציונית־למעשה שייכים גם הד"ר ישראל שחק, מהליגה למען זכויות האדם, המשועבד לרק"ח, וגם כמה מפלגי מצפן.

המסקנה המתבקשת: נותר בעולם רק ישראלי אנטי־ציוני הגון אחד, בבחינת צדיק יחידי בסדום, והוא אורי דייוויס.

היכן דיר־יאסין? אולם התקפתו העיקרית של דייוויס שמורה למקסים גילן. כותן נגדו המרצה ל„עיוני שלום":

● גילן מתפאר בכך שהיה חבר לח"י.

● בספרו (איך איבדה ישראל את נשמתה) הקדים גילן 19 עמודים ללח"י, אך לא הזכיר אף במילה אחת את טבח דיר־יאסין, שאנשי לח"י השתתפו בו.

● עמוס קינן הוא חברו של גילן.

● גילן מפרסם ירחון „יקר למדי," המשגר עשרה עותקים־בחינם על כל מנוי־בתשלום. למרות שירחון זה היה לא־מכבר „קרוב לפשיטת־רגל", הוא רכש זה־עתה מכונת־סידור אלקטרונית משוכללת ב־20 או 30 אלף דולר.

אין ספק שדייוויס רצה שקוראיו הערביים יסיקו את המסקנה, כי גילן הוא סוכן של מנגנון ישראלי, המממן אותו.

סטירת לח"י. מקסים גילן אינו אדם המגיש את הלחי השנייה, אחרי שסטרו לו על הראשונה.

במיכתב חוצץ־להבות, שפורסם כעבור חודש בפרי פלסטיין, הוא השיב מלחמה־שערה. מאשים גילן:

● דייוויס תוקף את ד"ר שחק מפני שנכשל בנסיונו להשתלט בעצמו על הליגה למען זכויות האדם. לא־מכבר בא דייוויס לארץ, והציע את עצמו כנשיא הליגה, במקום המשורר הזקן מרדכי אבי־שאול, שהוא איש רק"ח. דייוויס חבע לעצמו שכר העולה על זה של מרצה באוניברסיטה בארץ. כתוצאה מכך ניתק אבי־שאול את יחסיו עם דייוויס, וזה החל משמיץ את שחק בביטאונים ערביים.

● דייוויס הוא „ראדיקל מיקצועי," המפיק שכר נאה ממאבקו. הוא היגר ללונדון לפני כמה שנים ללא פרוטה בכיסו, ופתח במיבצע אנטי־ציוני. „איש אינו יודע במה הוא עוזר לקורבנות ההפקעות והדיכוי, אך הכל יודעים במה הוא עוזר לעצמו."

שכרו של דייוויס, לפי גילן: שתי מש־

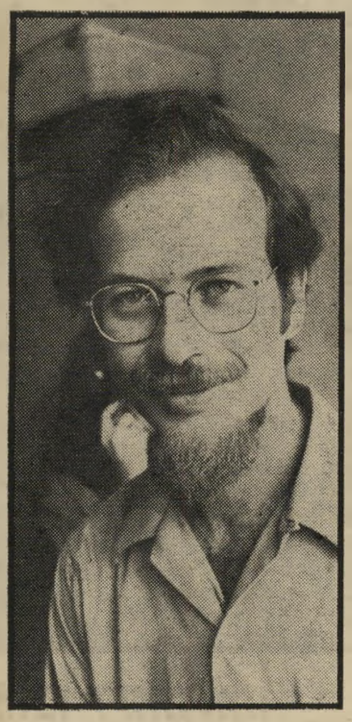

אנטי־ציוני דייוויס
מי מממן את מי?

כורות מלאות מקבילות (האחת כ„מרצה לעיוני שלום", השנייה כתועמלן אנטי־ציוני), שכר־סופרים על ארבעה ספרים ששוכתבו על־ידי המו"ל שלו, וסכום יפה עבור פעילות קבוצתו, הרמז הגלוי של גילן: כספים אלה באו מקופת חזית־הסירוב הערבית, הממומנת על־ידי ממשלת לוב וגורמים דומים.

קשרים אפלים. כנגד ההאשמות שהעלה דייוויס נגדו, טען גילן:

● עמוס קינן אינו ידידו. להיפך, הוא תקף את קינן כמה פעמים. (בין השאר: מפני שקינן ערך תערוכת־ציורים בביתו של אריק שרון.)

● טבח דיר־יאסין לא הוזכר בספרו, ביגלל הצורך לקצר בו. מתנצל גילן: „האמת היא שאילו כתבתי את הספר עכשיו, הייתי כותב אותו אחרת."

● הירחון שלו כיסה את הגירעון שלו, בסך 25 אלף דולר, ורכש נוסף על כך את מכונת־הסידור היקרה, בעזרת תרומות ממקורות אנטי־ציוניים בארצות־הברית ובבריטניה.

מסיים גילן, בדברו על עצמו: „עורך הירחון ישראל אנד פלסטיין נטש מישרה בעלת־השפעה ורבת־משכורת (בארץ) כדי לעבור לחו"ל, ולהמשיך שם במאבק נגד הדיכוי וההפקעות. ישפטו נא הקוראים (של פרי פלסטיין) מי משנינו הוא בלתי־הגון, מפוקפק ובעל קשרים אפלים."

---

* בעוון השתכנות בכפר ערבי בגליל, בניגוד להוראות הממשל הצבאי, שהיה קיים אז כלפי הערבים בישראל.

הופיע זה עתה! הופיע זה עתה! הופיע זה עתה! הופיע זה עתה! הופיע זה עתה! הופיע זה עתה!

דרשו את המדריך לשמוש נכון בתכשירי "וולה", בפרפומריות, בתי־מרקחת, חנויות כלי־בית, שק"ם, או ע"י תלוש החזמנה הר"צ

המדריך לשמוש נכון בתכשירי וולה
תכשיר מתאים ושמוש נכון = שיער בריא ומטופח

התכתבת: _____
השם: _____
את המדריך לשמוש נכון בתכשירי וולה
נא לשלוח לי
ת"ד 1365 ירושלים
לכב' אינטרקוסמא — וולה בע"מ

WELLA

שלוש הנשים בחייו של הצייר

יוחנן סימון לוחמות על ירושת רבע־המיליון

האשה השנייה: פיני ל״יטרסדורף

הבת הבכירה: ניצנה („ניצה") קדמון

הבת הצעירה: אי׳ה בן־צדף

„אין לי שום דבר נגד פיני, ואין לי תביעות נגדה. אני אוהבת אותה. כל התביעה הזאת שהגשתי נגדה היתה תוצאה של שרשרת של אי־הבנות. בסך־הכל, העורך־דין שלה דיבר בחוצפה עם העורך־דין שלי. העורך־דין שלי התרגז, והגיש את התביעה.״

ניצנה („ניצה") קדמון (35), בתו של הצייר המנוח יוחנן סימון, ניסתה השבוע לסגת בכבוד מאחת הסערות החברתיות הגדולות שהתחוללו אי־פעם בארץ — סערה שאותה יצרה היא־עצמה, כאשר הגישה לבית־הדין המחוזי בתל־אביב תביעה נגד אלמנתו של אביה, מעצבת־האופנה פיני לייטרסדורף.

כדי להבין את גודל התדהמה שאחזה בחברה הישראלית כאשר נודע דבר התביעה, יש להכיר את אופיים של פיני לייטרסדורף ושל בעלה המנוח, הצייר יוחנן סימון, שנפטר לפני כארבעה חודשים.

בני־הזוג סימון היו מקובלים הן על הבוהמה, חברת הציירים והאמנים, והן על החברה הנוצצת של כל המיהומי בישראל. סימון נחשב כאחד הציירים הטובים בארץ וזכה גם בשם בינלאומי. כאדם נעים ואיש־חברה חם, קיבץ סביבו חוג עצום של ידידים. ביתו שבכפר־שמריהו שקק תמיד חיים, עד־כדי־כך שלעיתים הפריע לו הדבר ליצור. הוא ופיני היו בגדר אורחי־קבע כמעט בכל אירוע חברתי, ובכל מקום היו במרכז.

האם קיים האוצר?

לצד סימון ניצבה תמיד אשתו. פיני, גבוהת־קומה ובעלת שיער אדמוני־ארוך, אסוף על ראשה, היא אישיות בזכות עצמה, מלבד היותה אשתו של יוחנן סימון. פיני נודעה כאחת ממעצבות־האופנה הראשונות בארץ, והצליחה משך כל השנים לשמור על מעמדה האיתן כמעצבת־האופנה מיספר אחת של ישראל.

אין כימעט יצירה של משכית שפיני, אשר המציאה את הקו המשכיתי האופייני המפורסם, לא נתנה בה את רישומה. מדי שנה נקראת פיני על־ידי המגבית היהודית המאוחדת למסע בחו״ל, שם היא מתכננת ביגדי־אופנה ישראליים מייוחדים, עבור תצוגות־אופנה ישראליות המלוות את האירועים המרכזיים של המגבית. היא זדועה בקרב ידידיה כאשת־חברה שנונה וחדת־לשון, בעלת דיעות מתקדמות כשל אשה צעירה, למרות שהיא עומדת בשנת ה־70 לחייה.

מאז נפגשו פיני ויוחנן, לפני 23 שנים בקיבוץ גן־שמואל, הם היו מקובלים כאחד הזוגות שנעים ביותר להיפגש, לבלות ולשוחח עימם.

לפני שסימון נשא את פיני לאשה, הוא היה נשוי לשרה, חברת גן־שמואל, הקיבוץ שבו היה חבר 17 שנים. שרה ילדה לו שתי בנות: הבכירה, ניצנה, אשר אחרי נישואיה השניים קיבלה את שם־המישפחה קדמון, והצעירה איה, כיום בת 30, שהיא נשואה, אם לשניים, סטודנטית ומרצה באוניברסיטה העיברית בירושלים.

למרות שפיני לא היתה אמן, הפכו השתיים במהרה בנות־בית אצל אביהן ואמן החורגת. סיפרה השבוע איה: „פיני היא אשה נהדרת. יש לי כל האמון בה.״ ואילו ניצה, שהגישה את התביעה כנגד פיני, אמרה עליה: „אני אוהבת את פיני. היא התנהגה אלי כל השנים יותר טוב מאמא.״

ואומנם, כאשר סיימה ניצה את לימודיה במוסד החינוכי של גן־שמואל, כשהיא בת 14, היא עברה להתגורר עם אביה ופיני בתל־אביב, ולמדה במכון וינגייט. מייד אחרי סיימה את שירותה הצבאי, שאותו בילתה בנח״ל, היא נישאה לראשונה, נישואים שהסתיימו בכישלון. בעלה השני של ניצה, רימון קדמון, הוא טכנאי השולח ידו מדי־פעם בעסקים.

„היחסים בין פיני לביני היו מצויינים כל הזמן,״ סיפרה השבוע ניצה. „כמעט בכל לילי־שבת, ממש עד התקופה שאבא נפטר, היינו באים, בעלי ואני, אל פיני ויוחנן, ואוכלים אצלם ארוחת־ערב.״

אך בניגוד למה שסיפרה השבוע, הגישה ניצה בשבוע שעבר תביעה לבית־המישפט־המחוזי נגד פיני, ונגד אחותה איה בן־צדף — זו התביעה שעוררה את הסערה הגדולה. בתביעה, ובתצהיר הצמוד אליה, טוענת ניצה, באמצעות עורך־הדין שלה, משה זינגל: „אבי, אשר היה צייר ואמן מפורסם בארץ ובעולם, השאיר אחריו בביתו, ברחוב דרך הבאר 2 בכפר־שמריהו, אוצר אמנותי נדיר, יקר־ערך. העיזבון מכיל, בין השאר, תמונות משלו בכמויות ניכרות, אוסף של תמונות ויצירות־אמנות אחרים, מעשה־ידיהם של ציירים נודעים אחרים, ואוצר של סיפרי־אמנות וחפצי־אמנות.״

בכתב־התביעה שלה טוענת ניצה, כי פיני לא הסכימה לקבל את פניה ביום פטירתו של אביה, ורק למחרת הסכימה לפגוש אותה בסביון, בביתו של בנה של פיני, טומי, מנישואיה הקודמים. „מצאתי שם לצערי, לבושתי ולכאבי, כי לא חלפו שעות ספורות מאז מות אבי, וכבר הועברו לבית בנה של אשת אבי מיספר תמונות יקרות של אבי, וכן תמונה יקרה ביותר של הצייר הידוע יוסל ברגנר, שאותה קיבל אבי מהצייר ליום הולדתו ה־65. ערכה של התמונה, לפי מיטב ידיעתי, מגיע לסכום הנע בסביבות 100,000 לירות. יתר־על־כן חנתה שם, להפתעתי הגדולה, מכוניתו הפרטית של אבי, מסוג קרייזלר 2000, למרות שאשתו של אבי אינה יודעת לנהוג, ולבנה מכונית משלו.״

העיזבון של סימון

כאשר קיבלה פיני את כתב־התביעה, היא נדהמה. הגירסה שלה היתה פשוטה הרבה יותר. בתו הצעירה של סימון, איה, שהיא יורשת בדיוק כמו התובעת, ניצה, הציעה לפיני, מייד אחרי פטירת אביה, להעביר את התמונות מכפר־שמריהו. פיני, שהחליטה שלא להישאר לבדה בבית אחרי מות בעלה ועברה להתגורר אצל בנה, חששה שמא יפרצו לביתו הסגור הנטוש של הצייר ויגנבו את התמונות יקרות־הערך. תיקי מישטרת הרציליה יודעים לספר, כי באותו שבוע שבו נפטר סימון, באמצע חודש ינואר השנה, בוצעו ארבע פריצות לבתים בכפר־שמריהו, ובהן נשדדו חפצי ערך ופריטי־אמנות בסכומים של מאות אלפי לירות.

„זה נכון שלא רציתי לראות את ניצה ביום שיוחנן מת,״ סיפרה השבוע פיני. „אבל אני לא רציתי לראות אף אחד. ניצה טילפנה, ושאלה אם אני רוצה שהיא תבוא, וביקשתי ממנה שתבוא רק למחרת. כך עשיתי גם עם איה. לא היה לי כוח נפשי לראות אף אחד באותו יום.״

לגבי התמונה של יוסל ברגנר, סיפר השבוע הצייר עצמו על קורותיה. התמונה היתה אחת האהובות על ברגנר עצמו, והיא קרויה „חלומותיו של חייט״. ברגנר שהיה ידידם הטוב של יוחנן ופיני, ביקש להודות לפיני באופן כלשהו על שלימדה את בתו עיצוב־אופנה ולא הסכימה לקבל ממנו שכר עבור כך. „התמונה ‚חלומותיו של חייט׳ מתאימה, יותר מכל, כמתנה למעצבת־אופנה,״ סיפר השבוע ברגנר, שאף צחק להערכתה של ניצה כי תמונתו שווה כ־100,000 לירות.

ניצה עצמה הודתה, בשיחה עם כתב העולם הזה, שטעתה בכל הנוגע לתמונה של ברגנר, וכי זו אכן שייכת לפיני כדין.

(המשך בעמוד 40)

הרימונים התפוצצו

„אני אתאבד ואפוצץ את כל השכונה! אם השוטרים יעזו להיכנס, הם ימותו יחד אתי ועם המישפחה שלי. כוס האמא של צ'יצ' והמישטרה וכל הממשלה הזאת!" דויד הררי, תושב רחוב נתיבות 49 בשכונת הבולגרים שבשכונת התיקווה. שמן, בלתי־מגולח, חולצה פרי־מה שמגלה חזה שעיר ומפלי־שומן. הררי, יליד ברזיל, הטוען שהוא נכה צה"ל, אולם מודה־בחצי־חיוך שזה רק בשביל עיתונאים, וכי בעצם רק נשרט

צילם

פטר פן

קצת במילחמה האחרונה, מוקף עשרות מעריצים, הצועקים ומקללים בבליל של שפות, את אילנות־היוחסין של אמותיהם של כל ראשי המדינה. התיפאורה לקוחה כאילו מסרט על שילטון קולוניאלי.

עשרות בקבוקי מולוטוב מסודרים בשורות, אלות מהוקצעות היטב, ג'ריקנים של בנזין. הרימונים ותתי־המיקלע מוסתרים היטב. ליד השער של המחסן הגדול, בן 110 המטרים, תלוי חבל עבה. „בחבל הזה אני אתלה את עצמי אם יעזו להרוס לי את הבית!" נאום הררי.

יום השני, בשעות הבוקר. מחוץ למחסן

בחזית שכונת התיקווה

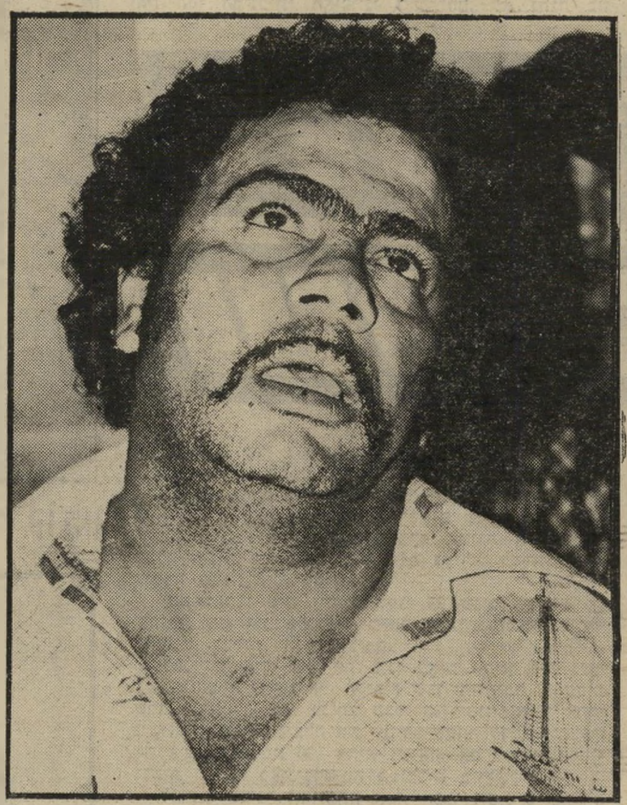

מפקד כוח א'

ניצב דויד עופר, מפקד מחוז תל־אביב, עמד אישית בראש הפעולה כשהוא חובש קסדת־מגן ובידו מכשיר־קשר, גילה התאפקות, פינה את השטח עם שוטריו.

מפקד כוח ב'

בעל המיבנה הבלתי־חוקי, דויד הררי, אירגן בעזרת בני־משפחתו מאות מבני־השכונה, כדי לנסות למנוע מהשוטרים והפקחים להיכנס וכדי לתקוף אותם. הררי עצמו הסתגר עם בני משפחתו במיבנה ונעלם מהקהל.

גוברת הפעילות. צעירים מעמיקים בדרך־העפר הצרה, המהווה את רחוב נתיבות, את „החפירה האנטי־טנקית". זהו בור בעומק של שלושה וחצי מטרים, שאליו הופנה צינור־המים הראשי של השכונה, שפוצץ קודם־לכן, והוא ממלא אותו במים. מן העבר האחר מוצבות שתי מכוניות טנדר, ושרידי טנדר של העירייה, שנשרף כשעה קודם־לכן, כמחסום בפני הבולדוזרים העומדים להגיע.

תמונה זו היא המערכה השנייה בהתפרעויות בשכונת התיקווה. המערכה הראשונה היתה ביום הראשון האחרון כאשר פקחי־העירייה, בחולצות לבנות, ניסו להרוס את המחסן שהוקם על־ידי הררי באופן בלתי־חוקי. הררי מייצר בתוך המחסן אנטנות לטלוויזיה. לדבריו, הלקוח העיקרי שלו הוא מישרד־הביטחון.

הררי עורך הצגה כאילו הוא מוכן להרוס בעצמו את המיבנה, ללא עזרת פקחי־העירייה. שכנו־ידידיו עורכים הצגה משוכללת יותר, ומפריעים לו להרוס את המיבנה שלו. „כדי שלא יהיה תקדים." ממילים עוברים למכות, המופנות בעיקר לעבר פקחי־העירייה וכוח קטן של שוטרים המגיע למקום.

נאמנים למסורת המפוארת של שכונת התיקווה, ממהרים צעירים לרחוב הראשי, לערוך הפגנה „כמו שרק אנחנו יודעים." מכות מונחתות ללא אבחנה, על עוברי־אורח, חלקם הגדול מבני השכונה. אוטובוס של דן העובר במקום מותקף על נהגו ונוסעיו, מרביתם תושבי השכונה, הנמלטים ממנו בבהלה לפני שהוא מוצת. מכונית כיבוי־אש, המגיעה לכבות את הדליקה כדי שלא תפגע בבתי השכונה, זוכה במטר של אבנים ובלוקים מידי תושבי השכונה עצמם, וחדלה לתפקד. לקינוח מציתים הצעירים חמומי־המוח עוד שתי מכוניות אזרחיות, סתם ככה, בשביל הכיף. שוטרים נפצעים, ומפונים מן המקום. בשעה 10 בערב מצליחה המישטרה להרגיע את הרוחות.

עוד באותו לילה מציע חבר־מועצת־העירייה, איש חרות, לבעל המיבנה הררי, לפנות השופט ולבקש צו שיאסור להרוס את המיבנה שלו עד לסוף החודש. השופט נעתר. כעבור שש שעות מתייצבת עיריית תל־אביב בפני שופט אחר, ומבקשת את ביטול הצו הלילי, וזה אומנם מבוטל.

לתושבי השכונה ברור כי ההריסה תבוא

נשק קצין מישמר־הגבול, חמוש באקדח־גאזים, הנשק היחידי אשר הותר, בחוכמה רבה, לשוטרים לשאת. הוראה זו מנעה שפיכת־דמים רבה.

בקבוק מולוטוב בערו - אבל המיבנה לא נהרס

אלות מול אבנים

ליד המיבנה שזיה מיועד להריסה, נצב־קים שוטרים חמושים באלות ובמגינים בצעירי שכונת התיקווה, שלא בחלו באמצעים: אבנים, בלוקים, בקבוקים, אש חיה ורימו־נים. בתמונה מימין: הבולדוזר שהיה אמור להרוס, נתקע ליד תעלת־מים עמוקה, אותה הכינו צעירי השכונה מבעוד־מועד.

צע באותו יום. ראש־העיר, שלמה (״צ׳יצ׳״) להט, אינו ממהר לשלוח את חיל־ההריסה שלו עם הפטישים בליווייה השוטרים. הוא שכח את ניסיונו הצבאי, ונתן ל״אוייב״ זמן להתכונן כדבעי. זמן זה נוצל היטב.

בצהרי־היום בדיוק מגיע למקום כוח בן 400 שוטרים ואנשי מישמר־הגבול, הל־בושים במדי־האקי דומים לאלה של צה״ל. שוטרות־תנועה חוסמות את הכבישים ה־מובילים לחלקה הדרומי של העיר, ומבוד־דים כימעט את השכונה. הבולדוזר של העירייה, שצריך לבצע את ההריסה, נתקע בדרך ותחתיו מוזמן בולדוזר של קבלן פרטי. הררי ומישפחתו נסגרים בתוך ה־מיבנה. השוטרים, חמושים באלות וב־אקדחי־גאז ועמוסים קסדות, מגינים ו־מתקרבים דרך חצרות הבתים.

מאי־שם, במרחק־מה מן ההתקהלות הג־דולה סביב המיבנה המיועד להריסה, מו־טל רימון־יד. שלושה שוטרים נפצעים קל וארבעה אזרחים קצת יותר קשה. לעבר חצר הבניין, שבו מסוגרים הררי ומיש־פחתו, מוטלים בקבוקי־מולוטוב הגורמים דליקה קטנה ובהלה גדולה. בערך באותה עת מוטל רימון נוסף — שאינו גורם נזק או פגיעה.

מסוק מישטרתי חג באויר, מזכיר את פיזור ההפגנות בערי הגדה וגורם עצבנות וליבוי־יצרים מייותרים בשכונה, העומדת להתפוצץ בכל רגע. צעיר עולה על גג בית, ומכוון תת־מיקלע לעבר המסוק.

אל תוך המיבנה נזרק רימון גאז מדמיע, והמתבצרים בו נאלצים, כמובן, לפתוח את הדלתות. מנהיגם עורך הצגה של כאבים ובכי, שכימעט שיכנעה אפילו את חבריו מהשכונה. ״הוא בטח מסומם,״ הם אומרים. למרות שהיו למישטרה ידיעות על נשק חם ושמועות — שנתגלו אחר־כך כבלתי־נכונות — על מכוניות־חופת ממול־כדות המפוזרות בשכונה, יש לציין לזכותו של מפקד מחוז תל־אביב של המישטרה, ניצב דויד עופר, כי הורה לשוטריו שלא להיכנס כלל לשכונה עם נשק חם. אין ספק, כי צעד זה שלו מנע שפיכות־דמים.

פקחי־העירייה מתקרבים בשורה עור־פית, עם פטיש־ענק בידיהם. להפתעת כל הצופים הם מתחילים להלום בגדר־בלוקים, הניצבת הרחק מהמיבנה שלגביו הוצא צו־ההריסה — גדר השייכת גם לשכנים, שגגדם אין צו־הריסה כלל. כש־הם מסיימים את מלאכתם, לקול זעקותיה של השכנה שאינה מבינה מדוע נפל עליה לפתע הזעם, מתניע נהג־הבולדוזר את הכלי הכבד, ומתחיל להתקרב לבניין. דומה כי עתה עומדים להרוס את המיבנה, ולקיים את צו בית־המישפט. אולם הבול־דוזר מסתפק בהריסת שער־ברזל של הגדר, שנהרסה קודם־לכן.

לפתע נפוצה הידיעה: לא הורסים. הררי וחבר־מרעיו, שקודם לכן תקפו ואיימו על השוטרים, והשמיעו לעברם קללות ונאצות, מהדרים לחבק ולנשק את קציני־המיש־טרה, המתחילים להתפנות מהשטח.

צ׳יצ׳, שהכריז בשם אשתו וילדיו — שעל ראשיהם קיימת, לדבריו, סכנת־חיים — כי יבצע את הצו בכל מחיר, על־מנת להוכיח, לפני הבחירות, שבעירו שולט החוק והסדר, הסתפק בפעולת־ראווה מצ־חיקה ובכותרות העיתונים שהובטחו לו למחרת היום, והורה לפקחיו ולשוטרים לעזוב את השטח מבלי לבצע כלל את הריסתו של המיבנה הבלתי־חוקי.

פצוע

שוטר מישמר־הגבול, שנפ־צע מהרימון שהוטל, מפונה על־ידי חברו. מן הרימון נפצעו שלושה שוטרים באופן קל, ו־4 אזרחים בינונית.

מול נשק

לתושבי שכונת ה־תיקווה היו הוראות מסוג אחר: להכין בקבוקי מולוטוב וג׳רי־קאנים של בנזין ליד האלות והרימונים.

ההצגה הגדולה

בעל המיבנה הבלתי־חוקי, דויד הררי, שלדבריו הוא יצרן אנטנות־טלוויזיה עבור מישרד־הביטחון. עורך הצגה של כאבים ובכי, אחרי שהוצא מתוך המיבנה שלו על־ידי פצצת גז מדמיע. בעזרת צעקותיו, ביכיו וגניחותיו, שהיו מלווים בקריצות בלתי־נראות לעבר חבריו, הצליח הררי לשלהב את הרוחות ול־עורר את המהומה, אף זכה לבסוף בניצחון. למרות הצהרותיו המפוצצות של ראש־העירייה צ׳יצ׳ — המיבנה עדיין לא נהרס.

(המשך מעמוד 37)

אך מה שהכאיב ביותר לפיני ולבנה האדריכל ובונה־הערים טומי, היה ציון פרשת מכונית הקרייזלר. „המכונית תנתה ליד הבית, בסביון, ובקשתי מבעלה של ניצה, רימון, הידוע כאחד שעוסק בכל מיני עסקים, שינסה למכור אותה. הוא נסע בה שבוע, החזירה וטען שהוא לא מצליח למכור אותה.

„למרות שהמכונית היא מדגם משנת 1974, קשה למכור אותה, מפני שהיא אחרי תאונה קשה. מייד אחרי שהוא החזיר אותה, החנינו אותה במיגרש־המכירות בחניון של בניין כל־בו שלום, כדי שינסו למכור אותה שם," סיפר השבוע טומי.

בדיקה באוסף יקר־הערך של התמונות, שאותו הותיר אחריו יוחנן סימון, גילתה כי מדובר בסך־הכל ב־24 יצירות־אמנות שלו. סימון אוהב־החיים, חניך התרבות הצרפתית, ניצל כל רגע מזמנו וכל אגורה מכספו כדי לחיות חיים טובים ועשירים.

הבית שבו התגורר, בכפר־שמריהו, הוחזק בשכר חודשי. לפני שנים אחדות הוא רכש חורבה בת חדר אחד בכפר־האמנים עין־הוד, והחליט לשפץ אותה, אם כי לא הספיק לעשות זאת, והבית עדיין במצב של חורבה.

לפי דיני הירושה, במידה שאחד מבני־הזוג נפטר, מגיע לבן־הזוג האחר, ראשית לכל, מחצית מכל הרכוש המשותף. לגבי המחצית הנותרת קובע החוק, כי רבע ממנה שייך אף הוא לבן־הזוג האחר, ושלושה רבעים עוברים אל הילדים.

ערך התמונות שהותיר אחריו סימון נאמד על־ידי מומחי־אמנות ובעלי־גלריות הבקיאים ביצירותיו של סימון, בסכום של כ־130,000 לירות. לפי חישוב זה הגיעו לפיני, כרעייתו של סימון, 12 תמונות ורבע מ־12 התמונות האחרות, ובסך־הכל 15 תמונות. תשע התמונות הנותרות צריכות היו להתחלק בין ניצה לאיה.

ארבעה ימים אחרי מותו של סימון הגיעו לבית שבסביון ניצה ובעלה וביקשו את התמונות המגיעות להם. איה, שנכחה במקום, נהגה אחרת. היא ביקשה מפיני שתשמור עבורה על התמונות המגיעות לה, באומרה: „אין לי ביטוח בבית, שלא יישארו ביניהיים אצלך." פיני נתנה לכל אחת מהבנות שבע תמונות, ביחד 14, במקום התשע שהגיעו להן כחוק. „רציתי לתת להן יותר ממה שהגיע להן, אחרי הכל הן היו בנות של יוחנן," ניצה גם ביקשה לקחת ליטוגרפיה של סלוואדור דאלי, שהיתה שם, ופיני נענה לה אותה.

סערה בכוס־מים

ניצה טוענת, כתצהיר שלה, כי ידוע לה שלאביה היו תמונות רבות, המפוזרות בכ־20 גלריות בכל רחבי הארץ. פיני אינה יודעת על כך. „אם יש תמונות, שתגיד היכן. אני אהיה הראשונה שתשמח למצוא אותן ולהתחלק בהן עם הבנות של יוחנן," היא אומרת. אולם, כל מי שמתמצא מעט בהליכות הציירים בארץ יודע, כי סימון לא היה נותן תמונות לגלריות תמורת עמלה, אלא דורש — ומקבל — תשלום מלא עבורן, כשהוא מניחן כרכושו של בעל־הגלריה.

הרכוש שעליו לוחמות שלוש הנשים שבחייו של יוחנן סימון מסתכם בכרבעי־מיליון לירות: התמונות, ששוויין 130 אלף לירות; המכונית, שקשה יהיה לקבל תמורתה יותר מ־40 אלף לירות; הבית־החורבה בעין־הוד, שרק קונה משוגע־לדבר ישלם עבורו יותר מ־50 אלף לירות; כסף מזומן הנמצא בחשבון־בנק, בסכום של 9000 לירות, וניירות־ערך בסכום של כ־25 אלף לירות.

איה, הבת הצעירה, אחוזת חימה על אחותה ניצה, על שהגישה תביעה נגד אמן־החורבות, פיני. פיני עצמה אינה כורעת על ניצה: „חבל רק שבת פוגעת בזיכרו של אבא שלה, שכולנו אהבנו אותו מאד, אבל אני לא מאשימה אותה," היא אומרת. לדעת רבים, היו אחרים שהסיתו את ניצה להגיש את התביעה האומללה נגד פיני. גם ניצה עצמה מתחרטת, כפי הנראה, על המהומה שהקימה בהגשת התביעה, וטוענת עתה: „אין לי שום טענות לפיני ושום תביעות ממנה."

בין אם יתנהל המישפט בעיקבות תביעתה של ניצה ובין אם לאו, כבר היום ברור לירידיה הרבים של מישפחת סימון, שאיש לא יתעשר מן הסערה הגדולה, שלנוכח הסכום שבו מדובר, והנפשות הפועלות, התגלתה כסערה בכוס־מים.

GENERAL ELECTRIC

ישר מארה"ב

מקררי ג'נרל אלקטריק

10 דגמים: 14-29 קוב

4 צבעים: צהוב, לבן, אבוקדו, חום

הספקה מיידית !!!

נציגים בלעדיים לישראל

ג'נרל - מוהנדסי קירור וחשמל בע"מ

אולם התצוגה: רח' אחד העם 11 ת-א

מפיץ ארצי שיטה בע"מ

רח הגליל 1 טל 35629 ת א

GENERAL ELECTRIC

תל־אביב: מ. פרידמן, גורדון 39 (פינת דיזנגוף). סלון אלנבי 113, אלנבי 113. שיריני, החשמונאים 105. **סנסור**, בן־יהודה 1. **רמת־גן:** הגל ה־120, ביאליק 58. שירי דוד, ביאליק 59. סנסור, ז'בוטינסקי 91. **גבעתיים:** סנסור, ויצמן 27. **חולון:** ערוסי, שנקר 42. **רמת־אביב:** פייגו, מרכז מסחרי. **בת־ים:** מושקוביץ, רוטשילד 25. סנסור (בית ויזל) רוטשילד 25. **פתח־תקוה:** ויסמן, חובבי ציון 23. סנסור, חובבי ציון 27. **רמת־השרון:** סנסור, סוקולוב 70. **הרצליה:** רדיו־קול, פסג' אגד. סנסור, סוקולוב 35. **נתניה:** אחים פיקס, הרצל 51. אושר, שד' בנימין 13. **חיפה:** טרקלין חשמל, הנביאים 25. פלג טלוויזיות, שד' השופטים, קרית מוצקין. **נהריה:** סלון נהריה, שד' הגעתון 46. **טבריה:** קזז, רח' הגליל. סוכנות כל. **ראשל"צ:** סנסור, רוטשילד 47. ברנפלד, רוטשילד 41. **אשקלון:** סנסור, הרצל 76. **באר־שבע:** סלון צמרת, החלוץ 114. סלון איתני, הפלמ"ח 65. **ירושלים:** טכניקור, רחוב יפו 70.

המשתתפות בתחרות „מלכת המים 1976"

חגגנה לנשפים שיערכו בבאר־שבע,

אשקלון, חיפה וטבריה באוטובוסים

המרווחים וממוזגים של חברת

„טיולי הגליל"

ראש־הממשלה לא הכחיש
את הברכות שאיחל בשמו
החקיין למאמן ניבחרת־הכדורגל

המחיחה של השנה

מאמן שווייצר
„אני לא פראייר...“

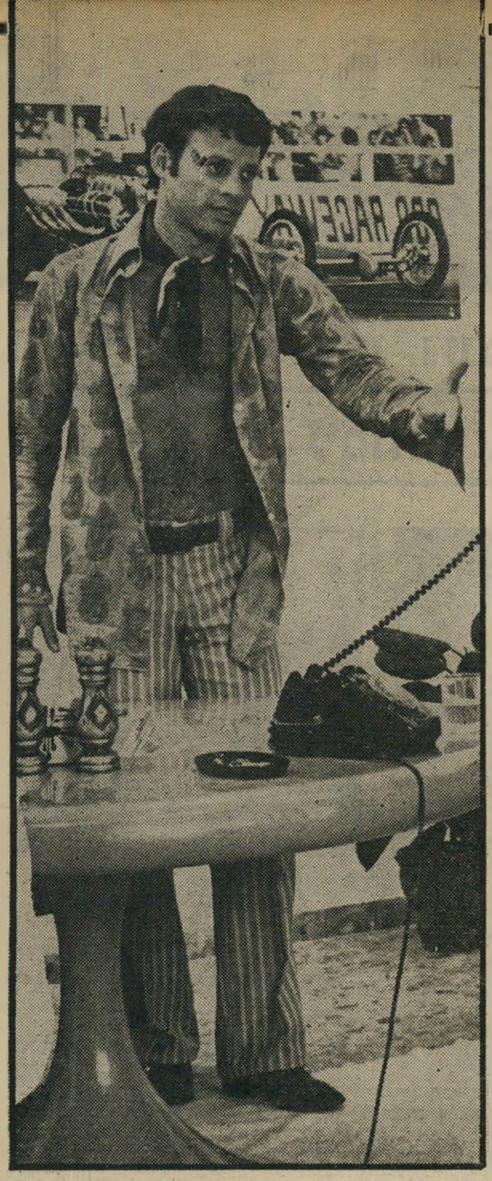

כדרן יגיל
בדיחה פרטית

רבין טילפן לשווייצר

שחקני הנבחרת, שישארו במחנה־האמון, עד לגמר שני משחקי הגומלין, הביעו אתמול מחאה על אי הופעת נציג מוסמך של משרד החינוך, או רשות הספורט, לטקס קבלת־הפנים בגמל־התעופה לוד. אתמול נודע, כי ראש הממשלה, מר יצחק רבין, טילפן אתמול למאמן הלאומי דיד שווייצר וביקשו להעביר לשחקנים את ברכתו לרגל הנצחונות המשכנעים בסיאול. שווייצר הזמין את ראש הממשלה לבקר במחנה־האימון של הנבחרת ואמר לו, כי השחקנים ישמחו, אם ימצא אפשרות לבלות עניין רב יותר בפעולותיה. סוכם, כי הנבחרת ומלוויה יהיו אורחי ראש הממשלה, לאחר שני משחקי הגומרין — עם ״פאן דרום־קוריאה.

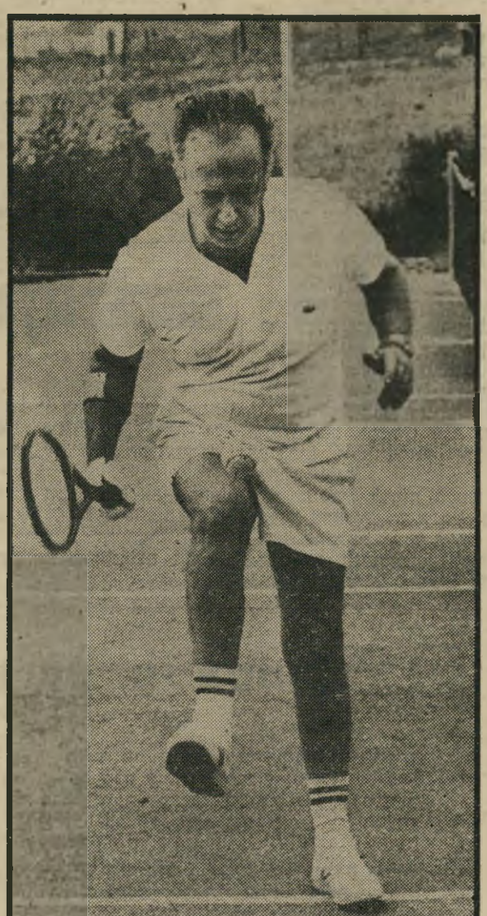

רבין והידיעה ב„ידיעות אחרונות“ (9.4.76)
לא צריך להכחיש

מאמן ניבחרת־הכדורגל הישראלית, דויד שווייצר, היה נרגש עד לדמעות. רק בקושי הצליח להחזיק בידו הרועדת את אפרכסת הטלפון. מעברו השני של הקו נשמע קול נשי, שבישר לו: „מר שווייצר, כאן מדברת מזכירתו של ראש־הממשלה. מר רבין מבקש לדבר איתך באופן אישי...“

אין זה מקובל כל־כך שראש־ממשלה ישראלי יתעניין בכדורגל. בן־גוריון, אשכול ובוודאי גולדה, לא ייחסו חשיבות מופלגת לענף־ספורט זה דווקא. ספק אם ידעו גם מה בדיוק עושים במישחק זה. סביר היה להניח, כי ראש־ממשלה צעיר כמו רבין, שאומנם אינו אוהד כדורגל מושבע, אבל כבר ראה מישחקי כדורגל לא־מעטים בחייו, שונה מקודמיו בגישתו. ובכל־זאת לא ציפה מאמן הניבחרת לקבל שיחה אישית בטלפון מראש־הממשלה.

שווייצר ניצל את ההודמנות הבלתי צפוייה כדי לומר כמה מילים מלב אל לב, לראש־הממשלה. „למה שלא תבוא לבקר במחנה־האימון שלנו?“ שאל שווייצר, „השחקנים ישמחו על כך. בכלל זה יעודד אותם אם יראו שהממשלה מגלה יותר עניין בניבחרת הכדורגל.“

אחר־כך עוד סיכם שווייצר עם רבין, שאחרי מישחקי הגומלין עם יפאן ודרום־קוריאה תהיה ניבחרת הכדורגל אורחת ראש־הממשלה, בביקור רשמי בלישכתו.

גרונו של שווייצר כימעט שנחנק, כאשר מעברו האחר של הקו בקע קול־הבס האיטי, בעל הגגינה המיוחדת, המאפיין כל־כך את יצחק רבין.

„מר שווייצר...“ שמע דויד שווייצר את קולו של רבין הדובר אליו בטלפון, „אני רוצה שתדע עד כמה אני מעריך את הישגי ניבחרת־הכדורגל הישראלית, בהנהגתך, במישחקים הקדם־אולימפיים שנערכו בסיאול...“

שווייצר שמע את רבין מספר לו עד כמה התרגש, כששמע על ניצחונותיה של ניבחרת־הכדורגל הישראלית על ניבחרות־הכדורגל של יפאן ודרום־קוריאה, ועד כמה נראה לו הדבר חשוב, הן להעלאת המוראל בארץ והן לשיפור דימוייה של ישראל בעיני אומות העולם. רבין הוסיף ומסר לשווייצר את איחליו הלבביים, אישיים לו, וביקש ממנו שיעביר את איחוליו גם לכל כדורגלני הניבחרת.

היה זה יום אחד בילבד אחרי שניבחרת הכדורגל חזרה ממסעה בסיאול. בנמל־התעופה בלוד ערכו כמה עשרות אוהדי כדורגל קבלת־פנים נלהבת לכדורגלנים החוזרים ומלוויהם. אבל אף נציג רשמי של הממשלה לא בא לברכם על הישגיהם. מובן, מדוע היתה השיחה הישירה עם רבין כה מפתיעה.

נפעם ונרגש מן הכבוד הגדול שנפל בחלקו, כמאמן־הכדורגל הראשון בישראל שזכה בבירכת יישר־כוח אישית מפי ראש־הממשלה, מיהר דויד שווייצר לבשר על שיחת־הטלפון הבלתי־שיגרתית לכל אחד ממכריו. הוא כינס את כדורגלני ניבחרת ישראל עצמה, שהתכוננו למישחקי־הגומלין נגד ניבחרת דרום־קוריאה בישראל, נשא בפניהם נאום נלהב, שהיה מושתת כולו על הבשורה הגדולה של ראש־הממשלה יצחק רבין. „הנה,“ אמר שווייצר לשחקנים, „תראו במה זכיתם בזכות הניצחונות הגדולים שלנו. אפילו ראש־הממשלה מתלהב מכם.“

למחרת היום פורסמה הידיעה כימעט בכל מדורי־הספורט בעיתונות היומית בישראל. היה זה שווייצר עצמו, שדאג להעביר לעורכי מדורי־הספורט את פירטי השיחה ואת הדברים המדוייקים שאמר לו רבין. איש לא יכול היה לפקפק בכך, שכן שווייצר עצמו הוא שמסר את הידיעה. לא עיתונאי־הספורט ולא מאות אלפי הקוראים, שקראו את הידיעה, לא העלו בדעתם כי מעולם לא התקיימה כל שיחת־טלפון כזו בין ראש־הממשלה לבין מאמן הניבחרת.

ייתכן שיצחק רבין אומנם שמח בניצחונותיה של ניבחרת־הכדורגל הישראלית. אך אם כך היה, הוא שמר שימחה זאת לעצמו. אבל את עצם קיומה של אותה שיחה טלפונית, ואת הדברים שנאמרו בה, לא בדה דויד שווייצר מליבו. השיחה אומנם התקיימה, והדברים שציטט מתוכה שווייצר אומנם נאמרו, בהבדל קטן אחד: לא ראש־הממשלה הוא שאמר אותם. שווייצר פשוט נפל קורבן למתיחה שהכין לו הבדרן־חקיין גדי יגיל.

גדי שכמו חובבי כדורגל אחרים קרא בעיתונים את הידיעות על כך שאף נציג ממלכתי לא בא לקבל את פני הניבחרת החוזרת, החליט לנחם את הכדורגלנים ומאמנם בדרך מקורית. הוא הכין בדיחה פרטית לשווייצר, לא תיאר לעצמו שהדבר יגיע לפירסום בעיתונים.

תוך זמן קצר נודע דבר המתיחה בחוגים המקורבים לניבחרת הכדורגל. גם עיתונאי־הספורט שפירסמו את הידיעה על השיחה הטלפונית, שמעו את סיפור המתיחה וצחקו.

היחיד המסרב עד היום להאמין כי נפל קורבן למתיחה הוא דויד שווייצר עצמו, המוכן להישבע כי היה זה יצחק רבין אישית, ששוחח עימו בטלפון.

„אני לא פראייר,“ אמר שווייצר, „שמעתי את הסיפור על המתיחה. אבל זה שדיברתי איתו היה רבין, לא גדי יגיל. יש לי כמה סימנים שזה היה הוא בעצמו. חוץ מזה, החבר'ה שמסביבו, שומרי־הראש שלו, אמרו לי שזה היה הוא שטילפן אלי באופן אישי.“

עמר שמר

האל שיצר את נעמי שמר לא רצה ביהודים ✷ המשורר הרביץ מכות למנחה ✷ המבקר נקם בעורך שהדיח אותו מהעיתון

נעמי שמר

בונה תירוש

דויד אבידן

בנימין חמוז

בחברה טובה

מי מריבה

תוכנית־חטלוויזיה על־כותרת **הביאה**, בניסיונה לשמור על ה„איזון־הקדוש" של רשות־השידור, את נעמי שמר, כדי שתשמש מישקל־נגד לשיר „ערבי נשאר ערבי", פרי־עטו של יהונתן גפן.

נעמי שמר, שהמחישה בשיריה האחרונים — „הכריש" ו„איש מוזר" — את דיעותיה הלאומניות־קיצוניות, חיברה שיר מיוחד לתוכנית על־כותרת **והשיר עוסק בגבו של קצין־צבא, המשמש מישענת להשקפת־עולמה.** נעמי שמר קראה לשיר „אתה בחברה טובה", ובו היא מגייסת ציטטים משל ברל כצנלסון ואחרים לטובת גוש־אמונים.

שיריה האחרונים, הלאומניים, של שמר, יכולים לבוא בחברה טובה עם שירים לאומניים אחרים, המתוייקים בארכיוני יד ושם, שהביאו למרחץ־הדמים הגדול ב־היסטוריה.

שורות שכתבה נעמי שמר: „...וארץ־ישראל שייכת לעם ישראל / וכך בקול ענות, וכך בקול יללי, וכך יומם וליל / ארץ־ישראל שייכת לעם ישראל. / והיא שייכת לו / לא כדי להחזיק בה חיל־כיבוש או חיל־מצב / היא שייכת לו כדי לבנות בה את בית־חלומותיו (**מתוך „איש מוזר"**)..." **מזכירות שירים כמו שירו הידוע של ארנסט מוריץ ארנדט, מהמאה שעברה „האל שיצר את הברזל לא רצה בעבדים,"** בו נכתב: „...מהי מולדתך, הגרמני, סודך חשוף! / היכן שוכנת היא, אמור נא לי סוף־סוף! / בכל אשר צליל הלשון הגרמנית מגיע, ואלוהים בשיר נותן קולו במרום רקיע, / זו גרמני אמיץ, מולדתך היא, / שם ארצך אשר כולה שלך היא..."

נראה שהאל שיצר את הברזל ולא רצה בעבדים הוא איש מוזר, כמו ההיסטוריה.

התועים בדרכי החיים

קשר של שתיקה

„הביאה" מאת: בונה תירוש,
הוצאת תמוז, 192 עמודים

בין הספרים שראו אור במהלך השנה האחרונה, ולא זכו אפילו להתייחסות מגומסת מצידם של מוספי־הספרות, בולט סיפורו של בונה תירוש, אוטו־ביוגראפיה גלוייה של עיתונאי צעיר, המנסה להיות שונה ולמרוד בכנות בחיים המיכאניים שהחברה המקיפה אותו מכתיבה לו.

הבית הוא סיפור קטלוגי, הממיין בני־אדם, אביזרים וחוויות המאכלסים את חייהם ועולמם של כמה אנשים צעירים בשנות ה־20 לחייהם, בת„א של שנות ה־70. העלילה מתמקדת, בעיקרה, בבית־דירות משותף, המפורק לדירותיו ולדייריו. הגמישות־העלי־לתית של הסיפור עלולה להביא לתחושה שאותו בית של בונה תירוש הינו גם „הבית־הלאומי" שבו אנחנו חיים.

החוט העלילתי המוביל לאורכו של הסיפור מתרכז בעולמו החווייתי של המספר, בגוף ראשון, החל בתקופת ייסורי ההתבגרות המינית שלו, דרך חוויית המיפגש שלו עם הסופר פינחס שדה, המשמשים את היסודות עליהם בונה תירוש את ביתו. פרק אחר פרק ניתן לעקוב אחר תהליך בנייתו של המספר, התבגרות מחד, והתנכרות מאידך לחברה הסובבת אותו.

סיפורו של תירוש הוא דיוקן של דור צעיר בלא אידיאלים, החי בעולם של ניתוק־מגע מתבניות החברה הסובבת אותו.

למשל, אחרי פגישתו התמימה עם הבוהימה התל־אביבית, הוא מגיע למסקנות כמו: „אני חושב שאין בעולם אוסף כל־כך גדול של מיקרובים על שטח כה מצומצם, כמו בשטח שבין פרישמן לגורדון...". במקביל עוברת גם גישתו לנשים מטמורפוזה, עד שהוא מחבר שיר לאחת מידידותיו: „בת 29 וכבר / עם צלקות ועם עבר / עם מפלות, בשר כתוש / ועם מחר..."

המספר מצוי בבריחה מתמדת מכל אשר מקיף אותו, כולל עצמו, ובאחת מבריחותיו הוא נמלט למתולה, כאשר באמתחתו המיתוס של סיזיפוס **לאלברט קאמי**, ושיריו של יהודה עמיחי. במידה רבה מתרכזות בעיותיו, מועקותיו ותעיותיו בתנועה מעגלית ומופנמת מסביב לעצמן, עד שלקראת הסיום פורצת לה מילחמת יום־הכיפורים, ואז התגובה היא „...הגרון נחנק. המרכאות האירוניות היו בין חלליה הראשונים של המילחמה..."

המספר אינו גיבור של אוגדת־שיריון כלשהי, אלא כתב־צבאי, הממלא עבודת עריכה בעורף, והמתוסכל כתוצאה מכך. אלא שיחד עם זאת מעורבותו בנעשה מסביבו הולכת וגוברת, הוא מגיע לדיזנגוף בעיצומה של המילחמה ומתארו „...אנשים שקונים מדים בשוק, והולכים איתם ברחוב, כדי שלא יצטרכו להסביר מדוע לא קראו להם..." ולאחר שמתחילה להתבהר האמת על המילחמה, מבקר המספר את עצמו על עקרותו בתקופה שקדמה למילחמה, ומציין: „...אי־אפשר לשבת ולחכות בשקט ובמישמעת אזרחית לבואה של המילחמה הבאה. אי־אפשר לצלול כך אל מעמקי האבדון, בשקט של מתאבדים..."

במהלך הסיפור מתרכזת מסביב למספר גלריה של דמויות יוצאות־דופן, הבולטות בבעיתיות שבה לכודה כל דמות, ובנסיונן להשתלב בחברה המקיפה אותם. דמויות אלה מדלגות תוך השמעת קביעות ציניות, בין פרטי הסיפור. הן מלגלגות על דן בן־אמוץ, שהוא „בן־אדם מבוגר שהולך יחף!" או בזות לשר־המישפטים, המחזיק מישרד עורכי־דין. הן מאוד לא מאמינות לכל אשר מתרחש מסביב.

חריגים חברתיים אלה חיים במעין חמסין מתמשך, כשהם חסרי זמן פנימי, מזיעים ומתעייפים, ומעלים תוך כדי כך טופוגרפיה של תל־אביב שבין רחובותיה וסימטותיה עוברים יוצאי־הדופן הללו את האודיסיאה שלהם, כשהם מתנדנדים בין שפיות להתמסטלות.

במקביל לדמות המספר בגוף ראשון, נרקמת לה דמותו של שמשון דומברובסקי, דמות טראגית, החיה בין יצרים טובים והרסניים. עם התפתחות דמותו של דומברובסקי היא מתבלטת יותר ויותר כאב־טיפוס של קורבן־החברה. המספר, דומברובסקי ושאר הדמויות הנכנסות ויוצאות לאורכו של הסיפור, יוצרים גלריה של נישחקים, של אנשים צעירים, התועים בדרכי החיים, שעה שהם מהווים מידגם כימעט־סוציולוגי של

אדריאן מיטשל: 15 מיליון שקי־פלאסטיק

אנתולוגיה מודרנית

1.
נכנסתי לפנים מרתפי הממשלה
אל היכן שאור־השמש לא חדר מעודו.
וראיתי 15 מיליון שקי־פלאסטיק
תלויים באלף טורים.

2.
חמישה מיליון שקים היו במידה גברית
חמישה מיליון היו במידה נשית
על חמישה מיליון היה טבוע מיקי־מאוס
והם היו בנפח קטן.

3.
האם הם תובאו עבור רובים או מדים
או לשם מישחקי־חברה גסים?
אז הבחנתי שעל כל שק מצויין מיספר
ועל כל שק רשום שם.

4.
וחמישה מיליון שקים היו במידה גברית
חמישה מיליון היו במידה נשית
על חמישה מיליון היה טבוע מיקי־מאוס
והם היו בנפח קטן.

5.
הורדתי את השק שלי מעל לקולב
והלבשתי אותו מעל לראשי
בעודי ממתין לכומר שיבוא לרכוס אותי
כדי שהקרינה לא תתפשט לה.

6.
עכשיו חמישה מיליון שקים הינם גבריים
חמישה מיליון הינם נשיים
וחמישה מיליון עם הטבעה של מיקי־מאוס
הינם בנפח קטן.

אדריאן מיטשל נולד בלונדון ב־1932. חיבר שני רומנים ושלושה ספרי שירה. כמו כן כתב מחזות לבמה, רדיו וטלוויזיה, ומשמש כנשיא האגודה לשירה של אוכספורד. ב־1972 ביקר מיטשל בארץ והשתתף בערבי קריאת־שירה.

תירגם: ד.ע.

מאשימים אותו כ„באשיסט שמאלני" - והוא טוען שהם „האנטישמים האמיתיים"

הכבוד האבוד של ריינר פסבינדר

א. „האשפה, העיר והמוות"

את השערורייה התרבותית האחרונה במערב־אירופה סיפק ריינר ורנר פסבינדר, בן ה־30, במאי־קולנוע מן הנודעים בגרמניה, סופר ומחזאי בזכות עצמו. כלי־התיקשורת השמרניים במערב־גרמניה מאשימים בימים אלה את פסבינדר כ„גזע באנטישמיות פראית." העילה להאשמה היא מחזה פרי־עטו, שראה־אור בהוצאת זור־קאמפ, שאחד מגיבוריו הוא יהודי־חמסן. שם המחזה „האשפה, העיר והמוות," והוא עוסק באקולוגיה נפשית של אבירי הלאומנות הגרמנית.

מאשימיו של פסבינדר בעיתונות־הסנסציונית של מע־רב־גרמניה, מביאים, כראייה לאנטישמיות שלו, קטעים מתוך מחזהו, שהוצאו מהקשרם האמנותי, ומובאים מפיו של נאצי־לשעבר המאמין בתחיית הנאציזם: „...הוא מביזה אותנו, היהודי. הוא מוצץ את דמנו ומת־עיל בנו, כיוון שהוא יהודי ואנו אשמים. אני מתעורר בלילות, כאשר לנגד עיני המוות, ואני חש מחנק בגרוני. הוא, היהודי, אשם בכך, כיוון שהוא גורם לכך, שנרגיש עצמנו אשמים — כיוון שהוא כאן. אילו נשאר במקום אשר ממנו בא, או אילו המיתו אותו בתאי־הגאזים, הייתי ישן ביתר שקט..."

לעומת הנאצי־לשעבר משמיע היהודי שבמחזה הערות בנוסח: „...לא איכפת לי, אם ילדים בוכים ואם נשים, קשישים ומף מזבים. עיני לשמור על ארישתי..."

בשל הערות שכאלה מטיחים אבירי חופש־הדיבור של העיתונות הסנסציונית האשמות בפסבינדר כמייצג של „פאשיזם שמאלני", והם הצליחו, בעזרת ההיסטוריון יואכים פאסט, להפוך את המחזה לאחת מיצירות־התרבות המשמצות ביותר של גרמניה מאז תום מלחמת־העולם השנייה.

מי שקרא את סיפרו של חתן פרס־נובל, היינריך בל, הכבוד האבוד של קתרינה בלום, שראה אור גם בעיברית, הבחין מייד באופן בו מנהלת עיתונות מערב־גרמנית מסויימת מסעי־השמצה נגד רדיקאלים פוליטיים ברפוב־ליקה המערב־גרמנית, כדוגמת העיתון בילד שאינו בדוי. דומה שמערכת דומה מתנהלת בימים אלה נגד ריינר פסבינדר, וכלפי כל מה שמייצגת התרבות הגרמנית החדשה.

ב. אמוק של אמירת אמת

מיהו ריינר פסבינדר?

במאי־קולנוע־תיאטרון ומחזאי שהשלים עד כה למע־לה מ־30 סרטים, ביים כ־50 הצגות־תיאטרון, חלקם מפרי־עטו. באחד המאמרים שפירסם, כתב פסבינדר: „עליתי על עיקבות יאושי של האדם" ו„כולנו כביני בקורנוע, משום שקשה מאוד לשנות את פני העולם."

כבר באחד מסרטיו הראשונים, קאצאלמאכר, חשף פסבינדר את נושא האלימות של נוער־הפרברים, אלימות הנובעת מנסיונותיו הכושלים של נוער זה להתאים עצמו לאופנת ולדפוסי־החיים המקובלים בחברה־התעשיי־תית.

סרט אחר, שהביא לפסבינדר מוניטין רב, מדוע נתקף מר ר. באמוק מסמר על שרטט שכני, המואס בחיים הזעיר־בורגניים. הוא משועמם, עצוב ונתקף לעיתים בדחפים ריגשיים, למרות שאינו מסוגל לבטא את עצמו. הוא

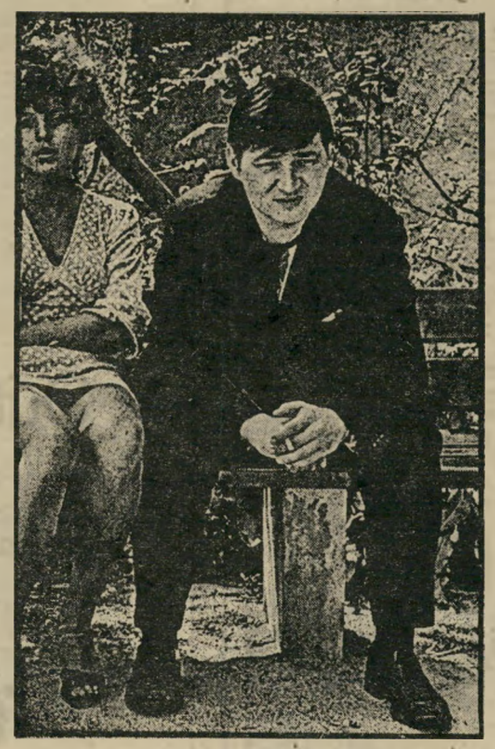

פסבינדר

מחפש אחר מילים, ומנסה לתאר את השיר שאישתו אהבה פעם, ואת התחושה הנעימה שאותו שיר הסב לה. אלא שלקראת הסוף נכנע האנטי־גיבור של הסרט לגורלו, כשם שינידון־למוות הולך לעמוד־התלייה. כך שהוא נעור מתרדמת־הזיותיו המתקתקה, ורוצח את אישתו, ללא עילה כלשהי, שכנו וילדיו. ולבסוף תולה מר ר. את עצמו בחדר־האמבטיה שלו.

סרט נוסף של פסבינדר הוא פחד אוכל את הנשמה, שבמרכזו סיפור אהבה נואש בין עלי, שהוא פועל מרוקאי, לבין אמי, אשה גרמניה המבוגרת ממנו בכעשרים שנה. ניתן לדמות סיפור־אהבה זה לרומן בין פועל ערבי מה־שטחים לבין אישה־ישראלית בסוף גיל־העמידה. עם פרוץ הרומן בין אמי לעלי מחליטים השניים להתחתן. החברה הסובבת אותם אינה מוכנה לקבל זיווג יוצא־דופן זה. בניה של אמי אינם מוכנים להכיר את עלי כבן־משפחה, והם מתכחשים לאימם. הסרט הוא מסה־קולנועית של ביקורת־חברתית, על בעיות פרולטריון־האשפתות המייר־בא לגרמניה.

בראיון שנערך עם פסבינדר לפני זמן מה הוא אמר: „...פרטי הראשונים היו מעין עבודות־מחקר בנושאים אקטואליים בגרמניה של היום: פו־עלים, שחורים, דיכוי המעמד־הבינוני השכיר, ומעמדו של יוצר הפרטים מול שאלות פולי־טיות..."

זו הסיבה שסרטיו ומחזותיו רצופים באלמנטים של אלימות, מוסיף ואומר פסבינדר באותו ראיון: „...הדמו־יות בסרטי מייצגות את עמדות החברה, ומתא־רות את הקרחרוח בקרב בני הדור הצעיר, שמקורו, כפי הנראה, במיבנה החברתי. הצעי־רים הללו הכינו שניתן לעשות אך מעט נגד מיבנה־חברתי כזה, וכי לכל היותר אפשר לנ־קוט עמדה מסתיגת..."

פסבינדר קורא תגר על גרמניה העכשווית. והוא אינו בוחל בשום אמצעי. הוא פוגע באיל־הזהב של גרמניה, שוחט את פרותיה הקדושות, בז לריכוז העוצמה של אמצעי־התיקשורת, לוחם במתחסדים המנסים לאחות את פסיפס השברים של עברה הנאצי. הוא רק אחד מיוצרים רבים בגרמניה הלוחמים ביצירותיהם בעיוות־המתמיד של השקפת־עולם הרווחת אצל הגרמני־הממוצע, ובזים לאותה חברה זעיר־בורגנית שהתעשרה מן „הנס־הכלכלי" שלה, ומעסיקה בתנאי־ניצול עבדים מיובאים מאפריקה ומאסיה.

על־מנת להבין את מילחמתו של פסבינדר, יש להבין את השקר־המוסכם שעליו מושתתת החברה־הגרמנית העכ־שווית. זה השקר שבו עוסק גינטר גראס בסיפרו שנות־כלב, שם הוא מתאר הצלחה חסרת־תקדים של מוצר חדש להמונים, „מישקפי־פלא", המשווקים והופכים לחטיפים בגרמניה, כעשר שנים לאחר תום חמילחמה. תפקידם של מישקפיים אלה הוא „חשיפת פרצופו האמיתי של אבא". מישקפיים שתכונתם העיקרית היא לצוד תמונות ואפיזודות שהמוטיב החוזר בהן הוא מוטיב הרצח. אלא שכוחם של מישקפיים אלה פג כאשר המרכיבים אותם עוברים את גיל העשרים שלהם.

פסבינדר הוא ילד שעבר את גיל העשרים, ועודו חובש את המישקפיים האלה, ורואה בעדן את כל האפי־זודות שהועלמו מפניו. לכן הוא תקוף באמוק של אמירת־האמת, כל האמת ורק האמת.

ג. צביעות של אנטישמים

בשנים האחרונות התפתחה בגרמניה־המערבית אופנה של האשמת אנשי־השמאל וחוגים־ליברליים ב„פאשיזם שמאלני", ונוצר מצב שבו אישים, שלא בחלו בפאשיזם ובנאציזם בשנות ה־30 וה־40, הפכו נושאי דגל חטהר, המוסר ואהבת־היהודים.

לציבור זה מתכוון פסבינדר, כאשר נחלץ להגנת מחזהו, שהוצאת־הספרים אספה את כל עותקי המהדורה שלו ממדפי חנויות הספרים, והוא אומר על גיבורו היהודי והאחרים „...הוא מנהל את עסקיו. הוא לא יצר את התנאים שבתוכם הוא פועל. הוא אינו אחר־ראי לתנאים אלה. פרנקפורט היא העיר שבה קיימים התנאים האלה. ויש לבחון את מני־עיהם של האנשים המסרבים לבדוק את התנאים ולשנותם. הם האנטישמים האמיתיים."

פסבינדר רשאי לטפוח לעצמו על השכם, היות והאשא־מות, אשר הוטחו בו, הוטחו בעבר בכל אנשי־חרוח הגרמניים. מאז תום מילחמת־העולם השנייה, וביניהם גינטר גראס, היינריך בל, ספר הנדקה ורבים אחרים.

מצער רק שהדי ויכוח זה, על העמדות שאותן תוקף פסבינדר, הגיעו לעיתונות העיברית. והצליחו להשתקף בה במראה מעוותת.

חוויית התיסכול בה חיים צעירים בארץ לאחר שירותם הצבאי.

סיפרו של בונה תירוש כתוב בעיברית מדוברת ביותר, מבלי להיות „סיפרותי" מדי או מצועצע, ויתכן שזו הסיבה שמנעה את ההתייחסות הערכית להבית במוספי־הסיפרות, המעדיפים לדון ולדוש, לגופה ולחוצה, כל יצירה שהיא סיפרותית ומנותקת מן המציאות.

בהבית מצויות מיגרעות, אלא שהן אינן נופלות ממיגרעות הספרים הזוכים לטיפול ולחיטוט במדורי־הסיפרות, ודומה שיתרון הכנות של תירוש מכסה על מיגרעות סיפרו.

הנקמה איחרה קצת

בחטף

ביום הרביעי האחרון נערך באולם צוותא בתל־אביב מיפגש־סיפרותי, לרגל צאתה־לאור של חוברת עכשיו החדשה. האירוע, שנימשך לתוכו של הלילה, החל בהצגת פנים חדשות בשירה, משוררים כיעל גוברמן ואלי בכר ואחרים קראו מפרי־ביכוריהם. אחרי מופע־זימרה קצר, שכלל שירי־משוררים, הציגו עורכי עכשיו דן מירון וגבריאל מוקד את ביטאונם כשהבי־עת יצירתי ואנטי־מימסדי, והמשיכו במסורת התקפותיהם על סופרי ומשוררי „דור הפלמ"ח". אחריהם עלה לבמה המשורר עוזר רבין, וציין שלמרות היותו שייך לאותו דור מושמץ, הוא רואה זאת ככבוד לו לפרסם את שיריו בעכשיו. השחקנית מירי פביאן קראה משיריה של יונה וילך. המשורר אשר רייך קרא משירי מילחמת יום־הכיפורים שלו, והסופר יצחק אורפז קרא קטעים מהנובלה שלו הזיית יום קיץ. דויד אבידן קרא שתי פואמות ארוכות. האחת בעלת הכותרת „ביטחונות", שהיא פוליטית ומגמתית, והאחרת 10,

רק 24.00 ל"י

Moisturizer
קרם לחות
מעולה לכל גיל.

Outdoor Girl

Outdoor Girl מוותרת על אריזות
מפוארות ויקרות ומגישה לך מבחר אופנתי
של מוצרי טיפוח ואיפור מעולים
במחיר נמוך בכ- 50%
מחברות קוסמטיקה מעולות אחרות.

מכסימום יופי
במינימום הוצאה

מפיצים: הלטיס בע"מ טל' 03-255763 : 04-665505

במדינה

חקירות

דבר מצחיק קרה

בדרך מהמיזבלה

האזרח מצא ציוד סודי במיזבלה, הלך למישטרה למסרו וחטף שם מכות

גבר לבוש מיכנסיים קצרים, גופיה וסנדלי־אצבע, נכנס בשעות הבוקר לתחנת־המישטרה בחולון, והניח על השולחן חבילה של פריטי־ציוד מוזרים. הוא טען שמצא את 15 החלקים, שהיו נתונים באריזה המקורית שלהם, במזבלה של ראשון־לציון. הגבר במיכנסיים הקצרים הציג עצמו כמשה רון, והצהיר כי בעצם, מצא את צרור החלקים המוזרים עוד לפני שנה, וחשב שהם מכשירים להעברת לחץ־אוויר. אך מייד אחרי שמכר שביקר בביתו אמר לו שמדובר בחפצים ביטחוניים יקרים מאד, החליט למסור אותם למישטרה.

קצין־המישטרה, מפקח־מישנה נתן סלמה, ששמע את דבריו של משה רון, נדהם כאשר ראה את הציוד שנתגלה במזבלה.

קצין־מישטרה סלמה
שווה לפני החוק

ואשר היו נקיים ושלמים, וביקש לחקור את האזרח פעם נוספת. הקצין חשד שמדובר ברכוש גנוב, ולא האמין לגירסתו של משה רון, גם מכיוון שבאותה מזבלה בוערת אש ללא־הרף, 24 שעות ביממה, ולמרות זאת היו החלקים שהביא רון ללא כל פגם.

רון, מצידו, אמר לקצין־המישטרה שאינו מבין מה רוצים ממנו. הרי הוא, בסך־הכל, עשה טובה למישטרה בכך שהביא את המציאה לתחנה. הקצין אמר לו כי יש לו חשד שמדובר ברכוש גנוב, וכי עליו להסביר כיצד הגיעה המציאה לרשותו. קצין־המישטרה הוסיף שהוא יכול לעצור אותו באשמת החזקת רכוש גנוב. תגובתו של משה רון היתה: „אתה יודע מה? תסלח לי שנפגשנו בכלל, כאילו לא באתי הנה כלל." הוא לקח את החבילה, ופנה לעבר היציאה.

מכות למתלונן. „אתה לא תצא מפה!" אמר לו הקצין, ותוך כך הקיף את דלפק הימנאי, שמאחריו עמד כל אותה עת, והתקרב אל המתלונן. בהמשך הוכה משה רון, והמדינה הגישה כתב־אישום נגד קצין־המישטרה נתן סלמה. בכתב־האישום צויין שפרצה תיגרת־ידיים בין השניים, וכי הקצין סלמה תקף את האזרח באגרופים בראשו ובפניו, וגרם לו חבלות. בין השאר שבר לו שתי שיניים. בשבוע שעבר גזר את דינו שופט־השלום בתל־אביב, אהרון כהן.

השופט ציין, כי מפקח־מישנה נתן סלמה, הוא קצין־המישטרה הראשון שהואשם בעבירה פלילית של תקיפה חבלנית בתפקיד. „יש לשבח את המישטרה" — הדגיש השופט — „שרצתה להראות לציבור כי שוטר או קצין מישטרה שווה בפני החוק לכל אזרח." אך הוא החליט לזכות את הנאשם מחמת הספק, והוסיף שהוא־עצמו היה מהסס מאוד לפני שהיה תולה בנאשם

(המשך בעמוד 46)

עדנה פיינרו
מדווחת
מפסטיבל קאן:

המישגל הגדול

פ סטיבל הסרטים בקאן הוא עבודה שחורה. כל מי שביקר בו פעם, והתייחס ברצינות למה שקורה בו, יודע זאת היטב. ואליו כל האחרים, מסרבים ממילא להאמין שהליכה לקולנוע נכנסת לקטיגוריה המכונה „עבודה", ושביקור בעיירת־קיט זוהרת, כמו קאן, יכול להיחשב כעמל.

כיאה לפסטיבל, שאינו מתמהמה לפני שהוא יורה בתותחיו הגדולים, נראה שהשערורייה השנתית צצה כבר בימים הראשונים. וזהי שערורייה שמזכירה במיקצת את הזלילה הגדולה מלפני שלוש שנים, או את סרט מתוק מלפני שנתיים. כלומר: סרט שהכל דוהרים לראותו, מיקצתם בשל איכותו ומרביתם בשל העוזתו בתיאור התנהגות אנושית חריגה.

יורש
דה־סאד

ב ושא ההתלהבות הזאת הוא, הפעם, מתוצרת יפאנית־צרפתית (קו־פרודוקציה שבה רק הכסף משותף, כי הסרט כולו נעשה בארץ־השמש־העולה). שמו של הסרט הוא שילטון החושים ואחראי לו במאי בשם נגיסה אושימה, המקובל כיום כיוצר החשוב ביותר בדור היפאני הצעיר. סיפורו של הסרט פשוט בתכלית, ואולי אפילו יותר מדי פשוט. משרתת, ההולכת

מארה מכירה את מעבידה
לא פורנוגרפיה

יעקב אורי - חיים סלוצקי מציגים:

הגדולה בהצגות העונה!

מופשה עקרה

בתוכנית חדשה "200 שנה לארה"ב"

נמשכת מכירת הכרטיסים
בתל אביב, ירושלים, חיפה, נהריה, עכו, נתניה, פתח־תקוה, רמת־גן, גבעתיים, חולון, בת־ים, רחובות, אשדוד, באר־שבע.

הודעה חשובה למוסדות
ל-18 הצגות ראשונות נמכרו 65.519 כרטיסים נשאר מספר מצומצם של כרטיסי הנחה למוסדות וארגונים — להשיג:
במשרד י. אורי, ת"א, שטנד 17, טל' 238276, 238322.
הפצה ראשית: רוקוקו ת"א, דיזנגוף 93, טל' 223663, 248824

בהיכל הספורט יד־אליהו תל־אביב בלבד

בימים: א' ה' ומוצ"ש - הצגה אחת בשעה 8.45 בערב בדיוק
בימים: ב' ג' ד' - שתי הצגות ב - 5.30 וב - 8.45 בדיוק
ביום רביעי 16.6 הצגה אחת בשעה 8.45 בדיוק.
לי־חופשה על קרחי לא תנתנה הזמנות:

לעבוד כדי לעזור לאהובה לשלם את חובו־תיו, מתאהבת במעבידה, ובמשך כל הסרט כולו, חוץ מהפסקות קצרצרות, היא מתנה עימו אהבים בצורה הגלוייה והנועזת ב־יותר שאפשר להעלות על הדעת.

לכאורה: עוד סרט פורנוגרפי, אולי קצת יותר נועז וקצת יותר חריף מן הרגיל, אבל אין צורך להתרגש. למעשה: אין זה כלל כך.

ראשית, כל מי שמכיר את סרטיו ה־קודמים של אושימה, לא יעז לחשוד בו כי התעניין בגילוי־עריות בילבד. שנית, להבדיל מן המוצר הפורנוגראפי המצוי, אין הסרט מגרה את החושים אף לרגע, וכפי שאמר הוגה־דעות צרפתי גדול, לא־קאן, שראה אותו: „זהו הסרט הצנוע ביותר שאפשר להעלות על הדעת." ובעצם, ההרגשה האמיתית, שבה יוצאים מן ה־הקרנה, אינה של הנאה, התעלות־חושים או תאוות־בשרים, אלא של אימה עמוקה.

כי שני גיבורי הסרט הופכים, בידי ה־במאי אושימה, אב־טיפוס של יצורי־אנוש הנשלטים לחלוטין על־ידי חושיהם בילי־בד, והמגשימים כאילו את האימרה של

סאדה מאיימת לכרות את אברו של אהובה
„זהו הסרט הצנוע ביותר שאפשר להעלות על הדעת..."

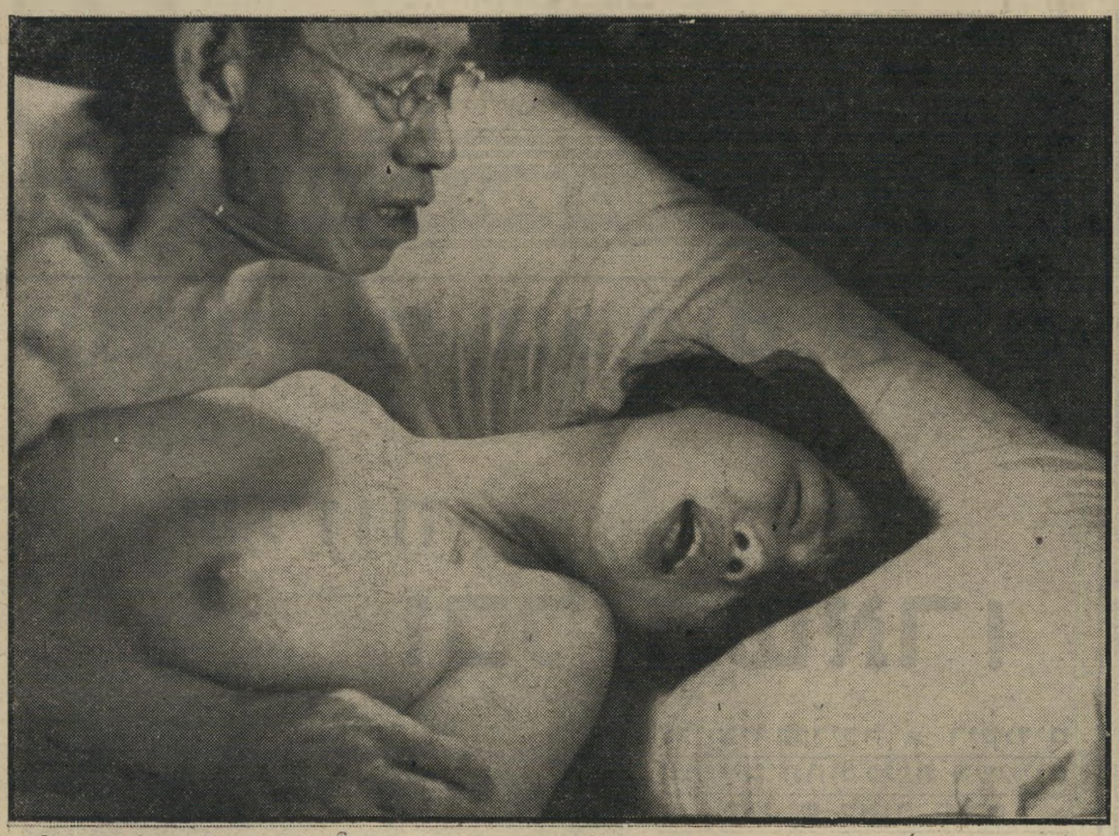

סאדה באכסטאזה מינית
„לא תאוות־בשרים, אלא אימה עמוקה..."

אושימה מביים אורגיה
לא „עימנואל"

סופר צרפתי החביב במיוחד על הבמאי, ז'ורז' בטאי, שדיבר על מציאת שלמות האהבה בתוך התמסרות המוביל אל ה־מוות. אם מזכיר הסרט הזה משהו, אין זה עימנואל וצאצאיו הציבעוניים והמלו־קקים, אלא תיאטרון האכזריות של אנטואן ארטו, וכיתבי המרקיז דה־סאד.

המוות, השלמות שבאהבה

ך אימנם, שמה של הדמות הנשית הראשית בסרט הוא סאדה, וכבר למן הרגעים הראשונים בסרט היא משתעשעת ברעיון המוות, בצורת תער, מיספריים או סכין־מיטבח ענקית. האהבה החושנית ה־אוחזת בסאדה ובאהובה כל־כך עזה, עד שאינה מותירה עוד מקום לדבר — לא למזון, המרדים את הגוף, ולא לכל אפשרות של חיים מחוץ למיסגרת הזוג. הסרט הופך בהדרגה יותר ויותר קלוסטרופובי, סגור בתוך חדרונים קטנים שבהם מתעלס הזוג ללא־הרף, כאשר המגע שלהם עם העולם החיצוני הולך ופוחת, ונעשה מוזר מיום ליום.

הם אינם מתרחצים עוד, אינם מחירים שינקו או יסדרו את קיטונם או את יצועם, אינם משים זה מצד זה, כאשר האשה לכודה בתאוות מתמדת והגבר ניתן בכושר נדיר לזיקפה מיידית שאינה נפסקת. ה־בושה מפני הזולת נמוגה בהדרגה, והרצון לחקור עוד ועוד את הגבולות האפשריים של התענוג מוביל אותם אל גבוליות של התנהגות אנושית, המתקרבת יותר ויותר אל המוות.

כדי להתפרנס יוצאת הנערה פעמיים, במשך הסרט כולו, להתעלס עם זקן, ואילו הגבר מעז פעם אחת בלבד לבקר בביתו ולהתקרב אל אשתו, התקרבות הנפסקת בטרם עת, כאשר נדמה לו כי אהובתו התובענית נמצאת מאחרי הפרגוד. ככל שמתקרב הסרט אל סופו, הולכים הניסויים של השניים והופכים מסוכנים יותר, עד אשר הם מתחילים לחנוק זה את זה, כדי לחוש בהנאה של ה„מוות מתוך אה־בה". וכאשר הגבר אינו יכול לסבול עוד את העובדה שהוא מועך את צוואר אהו־בתו, נוטלת היא את היוזמה, וכשהיא רכובה עליו היא מהדקת את חגורת ה־קימונו עוד ועוד, עד שבהסכמה הדדית מלאה הם חשים באמת את השלמות ש־באהבה. וכאשר היא שוכבת ליד גופתו המתה של האהוב, נוטלת האשה סכין, כורתת את אבר־המין שלו, ומתייחדת איתו לעולמי־עד.

הסרט מסתיים בכתובת, המבשרת כי המדובר במיקרה אמיתי, אשר קרה ביפן לפני 40 שנה. האשה, כך מסת־בר, נמצאה לאחר ארבעה ימים, נודדת מאושרת בחוצות טוקיו, עם האבר הכרות בקירבה. היא נאסרה כשחיוך גדול שפוך על פניה. הפרשה זכתה בכיסוי עיתונאי עצום, הנאשמת נהנתה, במפתיע, מאהדה לא־מבוטלת מצד הציבור, אשר ראה באהבתה המטורפת ניגוד מופלג להכנות הרצח ההמוני של מילחמת־העולם השנייה שהציצה כבר באופק, והיא נידונה בסופו של דבר לשש שנות מאסר בלבד.

„אני מסרב בתוקף לקבל את ההשקפה שסאדה, גיבורת הסרט, היא רוצחת," טוען הבמאי אושימה. „אם, בתחילת הסרט, אפשר עוד לחשוב שהמדובר בזוג תאוות־נים, אני מקווה שברור כי בהמשך, הם הופכים זוג החוגג, בדרך מיוחדת־במינה, פולחן מיוחד־במינו. ואשר להתעלמות שלי מן ההיבטים הפוליטיים של התקופה ש־אותה אני מתאר, האם אין בעצם התעלמות זו, כפי שהיא באה לידי ביטוי בשתי הדמויות הראשיות, משום הצגת עמדה פוליטית?"

ולמי שרוצה למצוא בסרט משמעות אקטואלית יותר, בעיקר בעצם העובדה שאשה מסרסת את גופת הגבר, שהופך קורבן בידיה, הוא עונה שוב בתשובה שלילית.

„לא זו בלבד שכל מה שקורה בין ה־שניים, קורה בהסכמתם ההדדית המלאה, אלא שצריך להוסיף על כך הסבר נוסף. המסורת היפנית אינה רואה בחושניות ערך אנושי פסול. תרבות מינית מפותחת פורחת אצלנו עוד מן המאה העשירית, והתמסרות לתענוגות־החושים, בבתים מיוחדים לכך, לא היוותה אצלנו מעולם בושה שיש להסתירה. המונוגמיה היא המצאה חדשה יחסית, ומדע האהבה החל גובל, רק לקראת מילחמת־העולם השנייה, בערך בתקופה שבה חיו סאדה ואהובה."

טיולים מודרכים לאירופה

20 יום
באנגליה, בלגיה, גרמניה, אוסטריה, איטליה, שוויץ, צרפת.
המחיר: —.5700 ל"י ועוד 450 $* כולל מרבית הארוחות.
ראה פרוט בחוברת.

טיול להיט 20 יום סקנדינביה
אנגליה, גרמניה, דנמרק, שבדיה, נורבגיה, הולנד. המחיר:
—.5700 ל"י ועוד 450 $*.
אלו רק שתי דוגמאות מתוך שפע טיולי הקיץ שמציעה לך דיזנהויז, החברה בעלת הנסיון של 50 שנות שרות לתייר ולנוסע; טיולים לכל גיל ולכל כיס ולכל תקופת חופשה.
בחוברות הטיולים שלנו שפע הצעות שלא תוכלו לסרב לעצמכם: טיולים מודרכים לאירופה, סקנדינביה, המזרח הרחוק, ולדרום אפריקה.

מגוון טיולי סאוטבאונד באירופה
לנוסע האינדיבידואלי. טיולים היוצאים אחת לשבוע מלונדון, ברמה גבוהה ובחברה בין לאומית המאפשרים לך לשלב ביקורי קרובים, פגישות עסקים עם חופשה מהנה באירופה. ניתן לשילוב עם כרטיסי טיסה קבוצתיים.

לדוגמא:
14 יום — גרמניה, דנמרק, שבדיה, נורבגיה
ב-900 ל"י ועוד 450 $* כולל 2 ארוחות ליום וסיורים.
15 יום — בלגיה, איטליה, אוסטריה, גרמניה, שוויץ, צרפת.
המחיר —.700 ל"י ועוד 450 $*.
כולל 3 ארוחות ליום. ברומא ופריז 2 ארוחות ליום.

סיורי שייט ונופש באיי יוון וקורפו
לדוגמא — 12 יום — .3595 ל"י ועוד 325 $*
3 ארוחות ליום בעת השייט.
2 ארוחות ליום בתקופת הנופש.

* המחירים נכונים ל-20.4.76.

פרטים והרשמה בכל משרדי הנסיעות
במשרדי דיזנהויז, ת"א, רח' נחלת בנימין 57, בן-יהודה 33

דיזנהויז 50 שנות נסיון בשרות התייר והנוסע

במדינה

(המשך מעמוד 44)

כתם מוסרי או מיקצועי כלשהו בקשר ל־מעשים שייחסו לו בתוק זה.

כל זאת, אשר להיבט המישפטי. אך ב־מהלך הדיונים בבית־מישפט־השלום בתל־אביב, הוזמן להעיד איש־צבא, שזיהה ב־וודאות את חלקי הציוד הסודי שנמצאו במיזבלה, על האריזה היתה כתובת בשפה האנגלית.

מי היה המפר? בחודש דצמבר 1975 סגנה עורך־הדין יורם מושקט, פרקליטו של הקצין סלמה, אל מפקד מישטרת חולון, וציין כי עד לאותו מועד לא ביררה ה־מישטרה אם הרכוש שהביא משה רון לחצנת חולון גנוב, ומניין נגנב.

בינואר 76', כתישעה חודשים מאז הובאה החבילה ובה חלקי הציוד הסודי על־ידי האזרח משה רון לחצנת חולון, השיב סגן־ניצב ברודו, סגן מפקד מרחב־יפו של ה־מישטרה, לעורך־הדין מושקט: „בעיית ה־רכוש, אם הוא גנוב או לאו, אינה רל־וונטית לעצם העניין. זאת ועוד: הרכוש המתואר אינו רכוש שניתן לזיהוי."

כשנה אחרי שנמסרה החבילה, ובה פרי־טי הציוד הביטחוני הסודי של צה"ל ל־מישטרה, עדיין לא הגיעה הפרשה לסיומה. בחודש אפריל השנה, כתב יורם מושקט לרמטכ"ל, כי עד אז היו חלקי הנשק הסודי שנמצאו במיזבלה — לפי טענותיו של משה רון — מונחים במישטרה. הוא ביקש ששילטונות צה"ל ידרשו את ה־חבילה הסודית מהמישטרה, ויפתחו בחקי־רה. עדיין לא ברור מה היה, בפרשה זו, תפקידו של קצין בכיר (בדרגת סגן־אלוף) בצה"ל, המשרת בביטחון־שדה, אחיו של האזרח משה רון, שליווה את המתלונן בדיונים בבית־המשיפט. האם היה הוא ה„מכר" ש„המליץ" למשה רון למסור את המציאה שמצא במיזבלה, למישטרה?

דרכי חיים

צרות בעין־זיוון

חוא מאשים את מושב עין־זיוון ברמת־הגולן כי גזל את אישתו וכנו וגרש אותו

„הם היכו אותי! גרשו אותי מביתי. הפ־רידו ממני את בני! הכניסו אותי לבית־משוגעים. הסיתו את אשתי נגדי וגם איימו עלי ברצח." טענות אלה השמיע, בקול נרגש, שמואל רוטנברג (25), נגד ראשי המושב עין־זיוון שברמת־הגולן אשר, לפי דבריו, הביאו אותו למצבו כפי שהוא כיום: חסר־כל, זרוק וממורמר.

„הוא היה חריג במשק, לא רצו בו. אשתו רצתה להישאר בעין־זיוון ולהתגרש ממנו. השאר זה דימיונו הפרוע." הגיבה העובדת הסוציאלית, שטיפלה בשמואל ו־מכירה את בעיותיו.

„לא בלה!" „לא רציתי לעבוד בלול," סיפר שמואל. „מכאן התחילו הבעיות עם המשק. לפני עשרה חודשים הגעתי למשק עין־זיוון עם אשתי זהבה, המבוגרת ממני בארבע שנים, ועם בננו נבו. באנו לעשרה חדשי־ניסיון. אני עבדתי במיפעל לייצור מגפיים. אשתי היתה מורה ומחנכת במושב הסמוך, רמות־גולן.

„אחר־כך נסגר המיפעל והתחלתי עובד בלול. דיברתי עם אשתי על אפשרות עזיבה למקום אחר. שוחחנו על מיצפה־רמון. לא ראיתי את עתידי באיסוף זבל בלול. עימותים עם חברי־המשק לא היו לי בכלל. לפני כמה שבועות יצאתי לבדוק את אפשרות קליטתנו במיצפה־רמון. ל־אשתי אמרתי שתודיע לרכז המשק ש־יצאתי למילואים."

מכאן החלה שרשרת אירועים ששמואל לא שלט עליה יותר. „אחרי שלושה ימים, כשחזרתי למשק, לא הכרתי את אשתי. היא אמרה לי: ‚אני לא רוצה אותך יותר בבית, לך מכאן.' לא הבנתי מה קורה. ניגשתי למוכיר־המשק, ‚חיים קיזמן, כי חשבתי שהוא אולי יודע מה היה, ויסביר לי. המוכיר גם הוא גירש אותי מעל פניו. ‚אני לא רוצה לראות אותך יותר כאן!' הוא אמר לי. ביקשתי הסבר, אבל לא היתה לו תשובה. הוא לא התייחס אלי. אז התחלתי להבין שאולי אנשי־המשק הסיתו את אשתי נגדי. אני לא יודע מה יש להם נגדי. ניסיתי לדבר גם עם הרכז, דורון אלוני, ועם חברים אחרים, אבל פתאום

(המשך בעמוד 48)

חודש יוני בלרום אילת

שקט

שלווה

וכל השאר!

צלי אש בבריכה ✶ ריקודים ושחייה תחת כיפת השמיים
✶ סרטים לאור הירח ✶ הופעות בידור ✶ הרצאות על קריאה בכף היד ✶ ביקור בעולמו של רפי נלסון ✶ סרטים ושיקופיות על החיים התת מימיים באילת ✶ דיס־קוטק ✶ מרכז צלילה בינ־לאומי ✶ שחייה וטניס

מלון לרום אילת

בדבר הזמנות נא לפנות: בתל-אביב 229191 — באילת 059-4111 או בכל משרדי סוכני הנסיעות

קולנוע

סרטים

באסבי ברקלי" מת -

והוא חי בניו־יורק

חברת פוקס המאה העשרים ממשיכה, בימים אלה, במלוא התנופה — בהכנות להפקת המחזמר הראוותני באסבי ברקליי. כזכור, הופסקו ההכנות להסרטת חייו של הכוריאוגראף הנודע — בגלל מותו הפתאומי, לפני כחודשיים. ברקליי, אשר שימש כיועץ אמנותי וטכני לסרט אודות חייו — מת בלוס־אנג'לס בגיל שמונים, והאלפנים נאלצו לחפש מעצב וכוריאוגרף שיצליח להיכנס במהירות לנעליו של אחד מחשובי היוצרים במחזמר ההוליוודי בשנות הזהב שלו — אם לא החשוב שבהם.

באסבי ברקליי קנה את סירסומו בשנות השלושים, כאשר יצר באולפני וורנר־ברוס כוריאוגראפיות עוצרות־נשימה במחזמרים שביים לויד בייקון. כל כוריאוגרפיה סינמאטית של ברקליי — הפכה סנינה קול־נועית מבריקה ומלוטשת. עיקר סיגנונו התבטא באירגון קומפוזיציות סימטריות של עשרות נערות יפהפיות — מול מסרטות שהיו עולות ויורדות, מתקרבות ומתרחקות, קות — לאורך, לרוחב, באלכסון ובמעגל. בעזרת תיפאורות־ענק, שניבנו באולפני וורנר — נהג להציג את נערותיו על רקע פסנתרים עצומים, בריכות ומיזרקות ענקיות, או מיבנים גיאומטריים מרחיבי־עין. הוא היה היוצר הקולנועי הראשון במיר־זיקלם המישטחיים של הוילוד, שהעז באחד הקטעים — לתת לנערותיו להחזיק בננה ענקית בין רגליהן — כסימבול מיני מובהק, שהוסווה בדיאלוג מבדח ובלחנים מתקתקים.

מנוחה על זרי־דפנה. ג'יימס קגני, ג'ינג'ר רוג'רס, ראבי קילר ואונה מרקל היו כוכבים קבועים בסרטיו, ובין יצירותיו המוצלחות ביותר באותה תקופה: רחוב 42, נערות קורי־זהב 1933 ואחרות. בסוף שנות השלושים עבר לעבוד באולפני מטרו־גולדווין־מאייר, והקדיש את זמנו ל־בימוי סרטים שלמים — ולא קיטעי־מחול בלבד, כפי שעשה באולפני וורנר־ברוס. כאן היתה הצלחתו פחותה (בין השאר ביים סירטי־מישפחה בכיכובם של ג'ודי גארלנד ומיקי רוני), ורק כאשר עבר ל־אולפני פוקס המאה העשרים ויצר, ב־1943, את כל החבורה כאן — חזר לאקסטראוא־גאנצה הקולנועית שלו.

במשך השנים שעברו מאז, העדיף באס־בי ברקליי לנוח על זרי־הדפנה, ורק ב־1970 שב לביים בברודוויי את המחזמר המ־חודש לא, לא, נאנט! — בכיכובה של ראבי קילר, כוכבתו הוותיקה. כאמור, מכינה עתה חברת פוקס גירסה קולנועית, שתנציח את שנותיו של ברקליי בהוליווד. הכוריאוגרף הקשיש שימש תקופה מסויימת כיועץ טכני ואמנותי, והחל משחזר את תיכנוני הכוריאוגרפיה הגיאומטרית שלו, כאשר לפתע חלה ומת. קודם שהספיק להשלים את יצי־רתו האחרונה.

תדריך

חובה לראות:

תל־אביב — מלתעות; האיש שרצה להיות מלך; חליל הקסם; שלושת ימי הקונדור; סיפורה של אדל.

ירושלים — המהגרים; בושם נשים; מלתעות; זהות גנובה.

חיפה — מלתעות; שלושת ימי הקונ־דור; אמריקאי בפארים.

תל־אביב

★★★½ **מלתעות** (אלנבי, חן, ארצות־הברית) — מותחן מרתק מאין־כמוהו, המגל־גל בסיר־וטכניקה מדהימה, מהפנטת ועוצרת־נשימה, את המיתוס האכזרי של אדם־נאבק־במיפלצת. זו מתגלמת בדמות כריש־ענק, הקורע נשים וזולל ילדים.

★★★★ **האיש שרצה להיות מלך** (מוגרבי, ארצות־הברית) — סיפור קטן ולא חשוב של רודיארד קיפלינג. הסך סרטי הרפתקאות מהנה ומלא הומור סרקאסטי, אחדות יומרנותה הקולוניאליסטית של בריי־טניה. מישחק מלבב של שון קונרי ומייקל קיין, בדמות זוג הרפתקנים היוצאים לח־פש תהילה ועושר בארץ רחוקה ואכזרי־טית.

★★★★ **חליל הקסם** (סטודיו, שוודיה) — חגיגה לעין ולאוזן, שעליה מניף אינגמר ברגמן שרביט־ניצוח מופלא, כש־הוא מפרש בסימפאטיה, בחום ובאהבה את סמליו המאסנויים של מוצארט. האופרה, עם התמליל של שיקאדנר, היא קסם של סרט, גם למי שאינו מאומן להקשיב לי־אופרות.

★★★★ **שלושת ימי הקונדור** (פאר, ארצות־הברית) — סרט־מתח בעל יסודות סאטיריים אודות סוכנות־הביון הא־מריקני, הנאלץ לסלק נגעים ממאירים ש־פשו בין שורותיו, ובתוך כך הופכים חייו של הפרט לא־כלום. מישחק־צעצוע בידי המושכים־בחוטים. בימוי ועריכה המוכי־חים בפעם נוספת, כי סידני פולאק הוא אחד מיוצריו הכישרוניים ביותר של הי־קולנוע המודרני בהוליווד.

ירושלים

★★★★ **המהגרים** (אורנע, שוודיה) — הבמאי־צלם־תסריטאי־עורך יאן טרול, יצר סאגה נוגעת ללב בפאתוס ריאליסטי־רומאנטי, אודות מסע־ייסורים ממושך ש־עוברות מישפחות הנמלטות משוודיה ה־קרה והמתנכרת לאיכריה הענייים — אל ארץ האפשרויות־הבלתי־מוגבלות. עם ליב אולמן ומאקס פון־סידוב.

★★ **בישם נשים** (הבירה, איטליה) — מישחק מעולה של ויטוריו גסמאן, בסרט פחות חשוב של דינו ריסי — אודות נכה ממורמר ה„מחרבן" על כל העולם. ובכל־זאת מותיר לקהל תקווה אופטימית לחיים טובים יותר. החלק הראשון של הסרט — פגז של צחוק.

★★★★ **זהות גנובה** (סמדר, ארצות־הברית) — מיקלאנג'לו אנטוניוני תוהה, יחד עם גיבורו — עיתונאי שמאס בחיי־נדודים אינסופיים — על הוויית קיומו. ניסיונו לברוח מעצמו, מהחברה, מהפו־ליטיקה ולהתחבא תחת שם אחר — נכשל. סרט קודר ויפהפה בעיצובו הארכיטקטוני, עם ג'ק ניקולסון ומאריה שניידר, בתפ־קידה הפשוט והטוב ביותר.

חיפה

★★★★ **אמריקאי בפארים** (אורות, ארצות־הברית) — אחד המיוזיקלס החשו־בים ביותר בתולדות הקולנוע ההוליוודי: ג'ין קלי אחראי על הכוריאוגרפיה של עצמו, על־פי הלחנים של ג'ורג' גרשווין. הקרנה חוזרת של הסרט הציבעוני שנוצר בתקופה שבה אריה של מ־ג־מ עדיין שאג במלוא כוחו (1951).

שיגעון אפל ושנוש בהירה

„סיפורה של אדל" (פריז, תל־אביב, צרפת) — סירטו הלפני־אחרון של הצרפתי פרנסואה טרי־פו — הוא על אהבתה האובססיבית של נערה לגבר, שיחסו אליה אדיש. אהבה פוגעת, מכאיבה, תגורמת לאיבוד הזהות העצמית, שכל חניסיונות להגשימה מביאים לחרס־עצמי ולטירוף־חדעת. אדל היתה בתו השנייה של הסופר ויקטור הוגו, שברחה מן הבית ב־1863 כדי לרדוף אחר אהובה. טריפו מבסס את העובדות על יומנה של אדל, שמתה ב־1915, לאחר שבילתה את ארבעים שנותיה האחרונות במוסד לחולי־רוח בפאריס.

טריפו מפרש את היומן כאוזיסיאה מכאיבה, לא־רציונאלית, של תשוקה וייסורים — אל השלוות והשלימות שבשיגעון. זוהי אהבה פאתטית, תובענית, משפילה, שאדל אינה יכולה לעמוד בעוצמת דחפיה. הבמאי הצרפתי משתמש בדגמים וסימנים של מלודראמה הוליוודית משנות ה־ארבעים: סממנים רומנטיים, דיאלוג שטוח, תיפאורה גותית, גיבורי־מישנה קארטוניים. אבל באלה הוא משתמש רק כרקע נפלא, שעליו חוא מדגיש ומעמיק את מצבה הטראגי של אדל. באמצעותם הוא גם יוצר את האירוניה הדרמאתית, שכה אהובה עליו בסרטיו. באינטרפרטציה, המחושבת אצלו לפירטי־פרטים — טריפו גם מרמז, שברי־חתה של אדל לא היתה רק אחרי אהובה, אלא גם מצילו המכביד של אביה המהולל: אדל מעלימה את זהותה, מסתתרת תחת שמות בדויים ומתייסרת בניסיון לשכוח את זכר אחותה שטבעה.

טריפו טוען, שכדי ליצור תחושה של חנק — הירבה לצלם במקומות סגורים ודחוסים. הוא נעזר בצלמו הספרדי נסטור אלמנדרוס, שאיפיין את גוני הסרט בחום־כתה: הוא צילם את השחקנים על רקע קודר. אלא מוארים היטב וניתן להבחין בהם בפרטים רבים — אבל הרקע נשאר כהה, כבד ומעיק. רוב הסרט האפלולי עומד בניגוד חריף לקיטעי־הסיום שלו, שבהם מגיעה הגיבורה לשלימות ה־עצמית שבטירוף. אז מואר לפתע האקרן בשמש בהירה, בצבעים חמים וחזקים — ואדל מרחפת בין הרחובות, שחורה, מרופטת ובלויה. זוהי תמונה, שרישומה הפיוטי לא יימחק זמן רב מן הזיכרון.

„סיפורה של אדל" לא היה מגיע לעוצמתה המרטיטה של החווייה האמנותית, לולא מישחקה היוצא־מן־הכלל של איזאבל אדז'אני — נערה בת 19, העושה את צעדיה הראשונים בעולם הקולנוע. צריך לראות אותה, כדי להבין עד כמה היא גדולה.

איזבל אדז'אני — טירוף האהבה

בידור שטוח ומשעשע

„קרב קשה במיטה רכה" (גת, תל־אביב, בריטניה) — שני־תיים וחצי המתין מפיץ הסרט, עד שהעלה את הקומדיה הבריטית על מסכי בתי־הקולנוע. כשרואים את הסרט — מבינים מדוע. לא שהוא אינו מבדר, להיפך. הוא מאד משעשע. אבל עברו הימים שבהם התרכז הקולנוע סביב ה„סטאר" שלו. היום מבקשים הצופים משהו הרבה יותר מתוחכם, מורכב ובעל־משמעות. דימיונם הפנטאסטי של האחים ג'ון ורוי בולטינג, שיצרו את ה־מהתלה הזו — נשא אותם אל פאריס הכבושה בימי ממשלת וישי, ואל „בורדל" חביב וסימפאטי — המצויים על־ידי המודיעין חבריטי למשימות־חבלה באוייב הנאצי. וכך, בעוד שבחזית משתוללת מילחמה — נכנעים הגרמנים במיטותיהן של יצאניות־הצמרת חצרפתיות.

אל חציר העלילתי הזה צמוד כוכב הסרט, פיטר סלרס — וסביבו מתרכז כל המיבנה האפיזודי של התסריט, שפרקיו חוזרים על עצמם שוב ושוב, ובכל אחד מהם מפגין פיטר סלרס כישרון חיקוי וירטואוזי, עיתוי קומי מדוייק וידע בסיסי במוקיונות קולנועית. אבל זה חכל. הסרט קם ונופל בזכות הקומיקאי חבריטי, וכשזה נעלם לרגע מן המסך — מצפים לו בקוצר־רוח. סלרס מופיע בשישה תפקידים שונים, מאופר בכל אחד מהם ומגלגל את לשונו בניבים שונים — כפי שהוא רואה בדימיונו פקיד נאצי עלוב־נפש, מייג'ור בריטי שחצן, גנראל צרפתי זקן ונואף או אפילו הפיהרר, בכבודו ובעצמו.

העובדה שהאחים־התאומים בולטינג כתבו את התסריט, כשלנגד עיניהם ניצבת אישיותו הרב־גונית של סלרס — ניכרת היטב גם בכל שאר חלקיו של הסרט: עם קצת יותר תשומת־לב, ניתן היה להפוך את דמותה של מאדאם־חבית פנינה של תפקיד, ואת מישחקה של לילה קדרובה (בובולינה מזורבה היוונית) קליידוסקופ של פאתטיות קומית. אבל היא נשארת שטוחה כצלחת — ממש כשם שקורט יורגנס הוא נאצי „מבין", מלא הערכה ו„יראת־כבוד" נוזליים — כ־מושלה הצבאי של פאריס, המסייע ל„מוסד המפורסם ביותר ברחבי אירופה." זחו סרט מבדר, אך מלבד רישומו המשעשע של פיטר סלרס — ספק אם יישאר זמן רב באוצר החוויות.

פיטר סלרס — שישה תפקידים

קול־קורא של הליגה
לזכויות האדם והאזרח

אל כל אדם

בישיבת הנהלת המפלגה הליברלית, הציע סגן־ראש עיריית תל־אביב—יפו, **דוד שיפמן**, „לגרש את הערבים מארץ־ישראל" („מעריב", 14.5.1976).

סירוש ה„הצעה" הזאת הוא גירושם של למעלה ממיליון וחצי בני־אדם — אזרחי מדינת ישראל ותושבי השטחים הערביים הכבושים, נוסף על מאות האלפים שגורשו בשנים 1948/49 ובשנים 1967/68.

פירוש ה„הצעה" הוא פתרון גזעני ליחסי שכנים המעורר זוועה.

פירוש ה„הצעה" הזאת, בין השאר: הוא שסגן־ראש העירייה של ת"א—יפו חותר לגירוש חלק מאזרחי העיר.

אנו מוקיעים את ה„הצעה" הגזענית הזאת ואנו פונים לכל אדם בישראל ובעולם, אשר דעתו צלולה עליו — שיצטרף אלינו בקריאה: אל יגורש אדם מארצו!

מאי, 1976 ת"א — ת"ד 14192

★ אנא, תרימו תרומה למימון פעולות הליגה לזכויות האדם והאזרח.

רק 22.50 ל"י

Mascara
מסקרה
מובחרת
עמידה במגע
עם מים.

Outdoor Girl

Outdoor Girl מווחרת על אריזות מפוארות ויקרות ומגישה לך מבחר אופנתי של מוצרי טיפוח ואיפור מעולים במחיר נמוך בכ־50% מחברות קוסמטיקה מעולות אחרות.

מכסימום יופי במינימום הוצאה

מפיצים: הלטיס בע"מ טל' 03-255763; 04-665505

במדינה

(המשך מעמוד 44)

הייתי זר לכולם והם גירשו אותי כמו כלב."

מלישכת־הסעד לבית־משוגעים.

„ירדתי מהרמה, והייתי כמה ימים בקריית־שמונה," ממשיך שמואל ומספר על הטרגדיה שלו. „כל הזמן חשבתי: מה הם עשו לי? מה אני עשיתי להם?' אחרי כמה ימים חזרתי לביתי. רציתי לראות את גבו, בני הקטן. אשתי, זהבה, הופיעה ו־צעקה עלי שאסתלק ממנה ומן המשק. כשסירבתי, היא הזעיקה כמה מאנשי המשק. הם היכו אותי, גררו אותי למכונית והובילו אותי למישטרת ראש־פינה. במישטרה האשימו אותי בהסגת־גבול. לפני שעזבו את התחנה, הספיקו גם לאיים עלי ברצח אם אעז להגיע עוד פעם אחת למשק, למישפחתי, ללא צו של בית־מישפט. בתחנת־המישטרה בראש־פינה שיחררו אותי אחרי חקירה קצרה.

„למחרת פניתי ללישכת־הסעד. לא ידעתי מה לעשות. מי יוכל לעזור לי? מהלישכה שלחו אותי לעובדת סוציאלית, וזו שלחה אותי לבדיקה פסיכיאטרית בבית־חולים רמב"ם בחיפה. כילם החליטו פיתאום שאני משוגע. אחרי הבדיקה החליטו להשאיר אותי בבית־החולים, במחלקה הפסיכיאטרית. כשאשתי טילפנה לבית־החולים, על־פי בק-

פורש רוטנברג (בחתונתו)
„הם גירשו אותי!"

שת העובדת הסוציאלית שטיפלה בי, התמוטטתי לגמרי, מצאתי עצמי, למחרת, בבית־חולים לחולי־נפש בעכו. אמרו לי שאני שם לצורך הסתכלות. קודם־לכן, ברמב"ם, סיממו אותי לגמרי. אחרי שבוע ימים שיחררה אותי אמי משם. נחתי כמה ימים בבית הורי בבאר־שבע, וניסיתי פעם נוספת לשוחח עם אשתי, לראות את בני ולייישר את ההדורים עם חברי המושב. אני אומנם לא אהבתי לגור שם ועמדתי לעזוב, אבל לא רציתי לעשות את זה ברע, כמו שהם התנהגו אלי בתודש האחרון, בלי כל סיבה.

„ניסיתי לדבר עם אורי טבנקין, מראשי המשק, אבל הוא לא הסכים. גם בבית־הילדים לא הסכימו לתת לי לראות את הילד שלי. אחר־כך איימו עלי פעם נוספת, וברחתי משם. ביקשתי שלום־בית מבית־הדין הרבני בצפת. אולי זה יעזור."

ניסה להתאבד. אשתו של שמואל רוטנברג, זהבה, העלתה טענות רבות נגד בעלה. „שמואל ניסה להתאבד פעמים רבות מאז שהגענו לעין־זיוון," טענה. „פשוט לא הסתדרתי איתו. רציתי להתגרש ממנו כבר מזמן. אני רוצה להישאר בעין־זיוון. שמואל רצה לעזוב למיצפה־רמון."

את הקשר של ראשי המשק לסיכסוך המישפחתי הכחישה זהבה: „האמת היא, שחברי־המשק לא רוצים אותו. הוא מין לא־יוצלח כזה. אבל אף אחד מאנשי עין־זיוון לא היה מעורב בענייננו. לא היכו אותו, לא איימו עליו, הכל מצוץ מן האצבע."

עובדת סוציאלית, שטיפלה בשמואל לפני שהגיע לבית־החולים, בתקופת שוטטותו בקריית־שמונה ובצפת, הסבירה כי הוא לא הסתדר במשק. „לא היה קשר בין הריב שלו עם אשתו לבין אי־הסתגלותו למשק," טענה היא.

שמואל מעלה טענות קשות כנגד חברי המושב עין־זיוון. „עכשיו אני מחכה שאולי אשתי תתפכח, אחרת אינני יודע את הסיבה להתנכרותה הפתאומית אלי ולהתנכרות חברי המשק," אומר שמואל, היושב בבית הורין וממתין לפגישה עם אשתו

94 עיונים מודרכים ל-

★ אירופה ★ ארצות הברית
★ המזרח הרחוק ★ סביב העולם
★ דרום אמריקה ומקסיקו

טיולים מיוחדים לצעירים לאירופה

חוברת חינם עם פרטים מלאים
בכל משרדי הנסיעות בארץ

אירופה טורס
EUROPA TOURS

הטיול
הטוב ביותר עם

הניסיון הסוציאל־הביטחוני שעלין הוכרז בתרועה רמה - גוזע עתה בשקם מאחרי הקלעים של צה"ל.

עתה מנסה צה"ל נסיון מסוג חדש: לגייס נערות־שוליים ליחידות מיוחדות אך גם ניסיון זה מתמוטט

מגויסי השוליים חוזרים לרחוב

היזום מי שהיה ראש אכ"א, אלוף משה גידרון, עדיין מוכן להגן על הניסיון של גיוס נוער־שוליים.

ר"ר־המישמעת, שעמד על מיגרשי־המיסדרים באחד מבסיסי חיל־החימוש, נדהם. כאשר דיבר אל קבוצת חיילים, מאלה שהגיעו באותו יום לבסיס וחילק להם פקודות, נשמע לפתע קול מתוך גוש החאקי: „לך תזדיין!" הרס"ר הוותיק לא האמין למישמע־אוזניו. הוא ניסה לאתר את החייל שקרא את הקריאה, אך ללא הצלחה.

„מולי עמדו כשלושים חיילים עם פרצופים אטומים. אפילו שינאה לא היתה להם בעיניים, רק אדישות נוראה," סיפר הרס"ר השבוע לכתב העולם הזה. „זה קורה לי פעם ראשונה בחיים, דבר כזה. הרגשתי שאני עומד מול רובוטים, מול אנשים שאף אחד לא מבין מה הם עושים כאן, ובעיקר אני, שיש לי ניסיון עם אלפי חיילים, לא הבנתי."

החווייה, שאותה עבר הרס"ר הוותיק בחימוש, היתה „עדינה" מאד לעומת חוויות דומות שעברו מפקדי יחידות אחרות, שקיבלו אליהם קבוצות של מה שנקרא בסלנג הצבאי „לוחמי נוער־השוליים." ביחידות אחרות אירעו מיקרים שבהם לא רק עברו החיילים עבירות־מישמעת, אלא ביצעו עבירות פליליות ממש.

בבסיס אחר בצה"ל כינס מפקד היחידה את חייליו וחיילותיו לפני שהגיעו מגוייסי־השוליים. בהרצאתו לפני החיילים סיפר המפקד על הניסיון החדש אותו ערך צה"ל, הצביע על חשיבותו הרבה, וביקש את עזרת החיילים בקליטת מגוייסי־השוליים.

הטיול הסתיים בכוויות סיגריות

החיילים הסכימו כמובן, וכאשר הגיעו מגוייסי־השוליים נירתמו כולם בהתלהבות רבה לעזור להם. הכל היה טוב ויפה עד לתקרית עם פקידת מ"פ המיפקדה ר.

באחד הערבים, כאשר ר. הצטרפה לקבוצה ממגוייסי־השוליים שישבה בשק"ם, אחד ממקומות הריכוז העיקריים של מגוייסים אלה, היא הוזמנה על־ידי שלושה מהם לטיול בעיר סמוכה.

גם בגלל שיעמום וגם מתוך מדיניות חיילי אותה יחידה, „להיות נחמדים" למגוייסי השוליים, נענתה ר.

סופו של אותו טיול, לגבי ר. היה „הדבר הכי נורא שקרה לי בחיים!" היא חזרה לבסיס שיכורה לחלוטין, חולצתה קרועה, ללא חזיה („אני לא יודעת איפה היא"), ועל כתפיה סימני כוויות של סיגריות. שלושת החיילים־המארחים נעלמו. באותו לילה הם לא חזרו לבסיס, ערקו מצה"ל.

אחרי אותו מיקרה שינתה היחידה כולה, על מפקדה, את היחס למגוייסי־השוליים, וברור היה שבאותו בסיס הניסיון נכשל.

אחרי ההיסטריה של מילחמת יום־הכיפורים, ושירות־המילואים הממושך שבא בעיקבותיה, חיפשו שילטונות צה"ל דרכים להקל על בעיית כוח־האדם של צה"ל. אחד הרעיונות שהועלו, היה לבדוק מחדש את הקריטריונים לגיוס חיילים לשירות סדיר וחיילי־מילואים לצבא. עד לאותה תקופה נמנע צה"ל מלקרוא לשירות סדיר, או למילואים, צעירים בעלי עבר פלילי, נוער־שוליים שהחשש היה שהוא יעורר בעיות חברתיות ומישמעתיות — וכאלה בעלי דפ"ר נמוך.

סוגים אלה של מגוייסים־בכוח לא נקראו לשירות־המילואים כלל. אולם עם הניסיון לאירגון־מחדש, פירסם צה"ל מודעות־ענק בעיתונים ושידורים מפוצצים בגלי־צה"ל, אשר בישרו על המדיניות החדשה.

ה„ביבי" של גידרון

צ ה"ל הסביר את גיוסם של הבלתי־מתאימים בשני מניעים. האחד: הצורך הביטחוני בכוח־אדם נוסף, בעיקבות הצרכים שהציגו תוצאות מילחמת יום־הכיפורים, והנימוק השני — המוכר כבר זה ל־מעלה מ־20 שנה: צה"ל הוא צבא־העם, וככזה מוטלות עליו גם משימות־חינוך ה־חורגות ממשימות ביטחוניות טהורות.

את הרעיון אימץ — ועד היום נחשב כאביו הרוחני — מי שהיה אז ראש אכ"א, האלוף משה („מוסיק") גידרון. גידרון היה, משך כל השירות הצבאי שלו, איש חיל־הקשר, ונחשב כאחד ממפקדיו הטובים של חיל־הקשר והאלקטרוניקה בצה"ל. שנים אחדות לפני מילחמת יום־הכיפורים הוא השתחרר מן השירות, ופנה לנהל חברה פרטית בשטח האלקטרוניקה. אחרי הזעזוע של מילחמת יום־הכיפורים, זעזוע שלגבי גידרון היה כפול־ומכופל, הוא חזר למדים והתמנה כראש־אכ"א. רק לפני חודשים ספורים פרש גידרון שוב מהצבא, ועתה הוא מכהן כמנכ"ל מישרד־התיקשרות.

גידרון, היה ידוע כראש־אכ"א מחמיר. התקופה שבה אפשר היה לבקש מנושא תפקיד זה פרוטקציה בעניין של שיחרור מוקדם או מעבר ליחידות אחרות, הסתיימה ברגע שבו קיבל הוא את התפקיד לידיו. את עיקר שליחותו ראה בפיתוח מצבת כוח־האדם של צה"ל ובהגדלתה, ללא משוא־פנים, כשהעיקרון היחידי העומד מול עיניו הוא הדרישות הטהורות של הצבא.

כאשר הועלה הרעיון להוסיף לצה"ל עוד אלפי חיילים, ובטווח ארוך עוד עשרות־אלפי חיילים מן המאגר העצום של פסולי־השירות, נרתם אליו גידרון במלוא כישרונו וכוח־העבודה שלו. הוא סיתח רעיונות לשילוב נוער־השוליים במערך הצבאי, אם־כי לא תמיד במערך הלוחם, תוך כדי פיגוי כוח־אדם למשימות לוחמות. גידרון, שלווה בברכת המטה־הכללי ו־

הישיבה בשק"ם: העיסוק העיקרי של מגוייסי־השוליים

מגוייסי השוליים חוזרים לרחוב

(המשך מעמוד 49)

הרמטכ"ל עצמו במלאכה זו, אם־כי נמצא תחת ביקורת מתמדת של מפקדי־יחידות ופסיכולוגים צבאיים, בעניין זה, ביקר פעמים רבות בלישכות־הגיוס שנרתמו ל־מאמץ הגיוס־מחדש, וביחידות שאליהן נשלחו חיילים „בעייתיים" אלה.

הרעיון נזרא, ממבט ראשון, כרעיון מזהיר. צה"ל ינצל משאבי כוח־אדם שלא נוצלו עד כה, ובעת־ובעונה־אחת יציל מחיי־פשע ומחיי־רחוב צעירים רבים, על־ידי החינוך שיתן להם ועל־ידי עצם הכנס־תם למיסגרת הצבאית הבונה.

אולם אט־אט הסתבר, כי הרעיון הוא בעיקר חלום שקשה — או כימעט בלתי־אפשרי — להגשימו. מפקדי היחידות, ש־

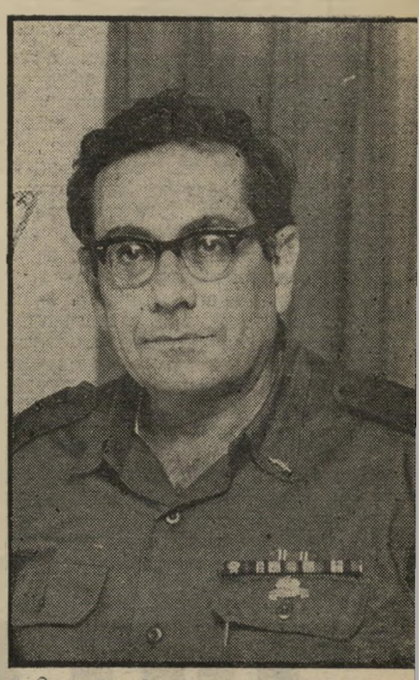

המחנך

קצין־חינוך־ראשי, תת־אלוף בצלאל אמיר, היה צריך לקחת חלק בניסיון גיוס נוער־השו־ליים, כאשר הכוונה היתה לא רק לשלבו במערך הצבאי, אלא גם לחנכו. מקורביו של אמיר, אשר גם עליו נמתחה השתיקה, טוענים כי האשמה אינה שלו וכי היו מפקדים אשר דאגו לדחוק את רגליו.

אליהן נשלחו חיילים מקרב מגוייסי נוער־השוליים, לא גילו את הסבלנות והסובלנות שציפו מהם. החיילים נשלחו לעבודות־מחנה, לעבודות־דחק, לתוך המחסנים, ל־עבודות ניקוי ושימון, שירתו כנהגים או כעוזרי־נהגים, כשוליות במוסכים או כ־שוטרים־גדודיים (ש.ג.). לאלה מהם ש־הגיוס לצה"ל היה חלום בהתגשמותו, ל־אלה שראו עצמם זכאים, כמו האחרים, להפוך חיילים מן השורה ולבנות את חייהם מחדש בדרך זו, נגרמה אכזבה עמוקה.

כאשר סוג זה של נוער מתאכזב, הוא מסתגר בתוך קליפתו הנוקשה, כפי ש־היטיב להגדיר זאת רס"ר בסיס־החימוש. קשה לרכוש את אמונם של צעירים אלה. צה"ל רכש, מתחילה, את אמונם בכך ש־הסכים להוציאם מתחום הבלתי־רצויים, ו־גייס אותם לשורותיו. „אבל אחר־כך ראינו שאנחנו בסך־הכל עבדים, משרתים של חיילים, ולא חיילים," סיפר השבוע אחד ממגוייסים החדשים, שכבר הספיק להש־תחרר.

פעולה ללא גיבוי

אט־אט התגלה כי נוער־השוליים הוא בעייתי ומזיק. יחידות שלימות גילו לפתע את הסמים, גילו את מישחקי־הקלפים, גילו שלא תמיד צריך לתישמע לפקודות, וכי את העבודה צריך לעשות בעיקר „על־פני השטח." מפקדים רבים הגיעו למסקנה, כי התועלת שבתוספת כוח־האדם שניתן להם מפוקפקת לחלו־טין, משום שהשפעתו של אותו נוער על החיילים „הרגילים" היתה משמעותית הר־בה יותר מן השפעה הטובה של החיילים על אותו נוער — ההיפך חגמור מאמונתו של גידרון.

אט־אט החלו המפקדים שלא להסכים לקבל חיילים מסוג זה ליחידותיהם ולהיפ־טר, או לעזור לאלה שכבר משרתים ב־יחידה, להשתחרר מצה"ל. כעבור תקופה של שנת־ניסיון אחת התברר לשילטונות הצבא, כי הניסיון ניכשל.

גידרון עצמו אינו מאמין בכישלון ה־ניסיון, למרות שכיום אין הוא בשירות פעיל בצה"ל. הוא מוכן גם היום להגן על הרעיון שלו בלהט רב. על גידרון, ש־הוא עדיין איש צבא באופן רישמי, נאסר לשוחח עם העולם הזה בנושא הקרוב ל־ליבו, למרות שהביע את רצונו לכך.

כאשר הוחל בניסיון, היתה הכוונה לשתף במאמץ הכללי גורמי חינוך ורפואה. דובר־צה"ל אסר גם על קצין־החינוך של צה"ל, תת־אלוף בצלאל אמיר, להתראיין בנושא זה, ולהגיב על ההאשמה החמורה שמיפק־דת קצין־חינוך־ראשי לא פעלה כלל בקרב חיילים אלה. קצינים המקורבים לאמיר מגינים עליו, וטוענים כי אמיר ניסה פע־מים אחדות לפעול בקרב חיילים אלה, או־לם תמיד נידחה על־ידי המפקדים שבשטח, מבלי שניתן לו גיבוי למאמציו אלה על־ידי הרמטכ"ל.

ניתרון א'

המיקצוע המכובד ביותר שאליו נישלחו מגוייסי־השוליים היה נהגות. גם כאן היו מיקרים של נהגים אשר ערקו, יחד עם המכוניות שניתנו בידיהם, לימים שלמים וטיילו עם החברות שלהם בכל רחבי הארץ. למפקדים לא היתה ברירה אלא לשלוח בעיקבותיהם את המישטרה־הצבאית.

ניתרון ב'

הפיתרון בו נתקלו, לדיבריהם, מגוייסי־השוליים עצמם היה לשלוח אותם לאימוני־טירונות ואחר־כך: „הפכו אותנו לעבדים של חיילים ולא לחיילים." עיקר המשימות שהוטלו על מגוייסי־השוליים היו במיסגרת עבודות המחנה, עבודות דחק, עבודות ניקוי ושימון בתוך מחסנים, נהגים ועוזרי־נהגים, שוליות במוסכים ושוטרים גדודיים (ש.ג.). ניסיון להפוך חלק מהם למ.צ., נכשל.

מיספר פסיכולוגים, שהוצבו למשימה של קליטת נוער־השוליים, נדחקו אט־אט מ־תפקידם, ביוזמת המפקדים המקומיים, מבלי שניתן להם גיבוי לפעולתם שיכולה היתה, לדעת רבים, להציל את הניסיון מכישלון.

הסביר השבוע פסיכולוג, שעסק בנושא זה, לכתב העולם הזה: „הניסיון יכול היה להצליח, לו היו מקדישים לו מחשבה של ממש ומתייחסים אליו כאל מיבצע בעל חשיבות לאומית, ולא כאל מיבצע פיר־סומת.

„היה צריך להכין קאדר של פסיכו־לוגים ואנשי חינוך שיעבדו עם הנערים, בטירונות ולאחריה. הם היו צריכים להגיע ליחידותיהם כשהם עצמם בשלים לניסיון ולעמוד שם תחת פיקוח מתמיד של גור־מי רפואת־נפש וחינוך. במקום זאת הת־ייחסו ביחידות אל הקב"נים ואל קציני החינוך כאל מיטרד."

תופעות של גניבות, הרבה מעל ומעבר למה שהיה מקובל בצבא עד היום, החלו בולטות במחנות שבהם שירתו המגוייסים החדשים. הגניבות לא היו רק בין החיי־לים עצמם, אלא פגעו גם בציוד יקר ונשק — בשווי של אלפים רבים של לירות — אשר מצאו את דרכם אל השוק האזרחי.

אחדים מאלה שנשלחו להיות נהגים, מיקצוע שנחשב בעיני המגוייסים החדשים כמכובד ביותר מבין אלה שניתן להם לעסוק בהם, היו נעלמים עם המכוניות הצבאיות שהופקדו בידיהם לימים שלמים, כשהמישטרה הצבאית מחפשת אחריהם. ניסיון לגייס אנשים מקרב המגוייסים ה־בעייתיים דווקא למישטרה הצבאית, הוכיח שוב את האימרה שאסור לתת לחתול

מן המגוייסים החדשים. תופעות של חיי־לות שטופות־דמעות, העומדות ליד דלת מישרדה של קצינת־הח"ן שלהן, ומתלונ־נות על הצקות — ובמיקרים מסויימים על התעללות של ממש — מצד אותם חיילים הפכו, בבסיסים מסויימים תופעות של קבע. באחד הבסיסים אף התחוללה תיגרה, ש־נמשכה שעה ארוכה, ואשר במהלכה היה צורך להזעיק מישטרה אורתית מתחנה סמוכה, כדי להרגיע את החיילים הניצים.

בפני צה"ל עמדו שתי אפשרויות: ל־חדול לגייס את נוער־השוליים ולהמתין עד שלוש שנים, כדי שאלה שכבר התגייסו יישתחררו, או לנסות להיפטר גם מאלה שכבר לובשים מדים. האפשרות השנייה היתה, למעשה, קלה יותר, כיוון שרבים מן המגוייסים החדשים הצליחו להשתחרר, בעיקר בעזרת קצינני־בריאות־הנפש, ואח־רים פשוט ערקו.

יחידות נערות השוליים

יימת בעייה נוספת, של חיילים מבוגרים יותר, גילאי 25 עד 30, ש־גוייסו לאחר שנידחו בגיל 18. אלה לא הת־אימו, מן הבחינה החברתית, לקבוצות חיילי נוער־השוליים בגילים הצעירים. צה"ל החליט לפתור את הבעייה בשקט. בעוד תחילת מיבצע הגיוס היתה תוך פירסומת עצומה וטפיחה אדירה על השכם, החלה פעולת השיחרור בצינעה רבה. רמות ה־קריטריונים לגיוס הועלו מחדש, צעירים שנקראו למיבדקים נשלחו חזרה לבתיהם, ולאלה שכבר התגייסו, „עזרו" להשתחרר.

קיים, כמובן, גם אחוז מסויים — אם־גם קטן — של חיילים אשר השתלבו במיסגרת הצבאית והפכו חיילים של ממש, ועל־ידי כך ניצלו מציפורני הרחוב והפשע. אולם, כפי שאמר לכתב העולם הזה מפקד בכיר בצה"ל: „את אלה יכולים חיו ל־הציל העובדים הסוציאליים. הנזק שהביאו חבריהם שלא הצליחו להשתלב היה גדול הרבה יותר, אפילו מנקודת־ראות חינו־כית, מן התועלת שהביאו חיילים בודדים אלה."

אחרי שצה"ל ניכשל בניסיונו עם חיילי נוער־השוליים, הוא נכנס עתה להרפתקה חדשה, בעלת עיקרון דומה. בשבועות ה־אחרונים החלו מכלילים יחידות של נערות־שוליים, ביניהן בעלות עבר פלילי הכולל בתוכו עבירות סמים וזנות, בתוך יחידות מיוחדות, כדי לנסות להוסיף כוח־אדם ל־צה"ל, וכדי לעזור לנערות עצמן.

יחידות אלה קיבלו את השם יחידות יחס. בצה"ל מתבדחים כי יחס הוא ראשי־תיבות של „יחידת חיילות סוטות." לפני כחודש גוייסה יחידה ראשונה של בנות ונשלחה לטירונות מיוחדת.

חיילות התפשטו מהמדים

אם כבר ביומיים הראשונים החלו בעיות שהמ"כיות בבסיס הטירונות לא ידעו איך להתגבר עליהן. החיילות התחצפו, סירבו לצייית לפקודות וכשניסו לאכוף עליהן פקודה, הן התפשטו ממדי־הן והכריזו שהן מוותרות על התענוג ל־שרת בצה"ל. במיקרה אחד אף היתה קטטה המונית בין הבנות לבין עצמן.

מפקדות יחס היו צריכות ללוות את מגוייסות־השוליים כבר בצעדיהן הרא־שונים, אך מיפקדת קצינת ח"ן ראשית תציב אותן רק לאחר סיום הטירונות, כדי לחסוך כוח־אדם.

מהטירונות המיוחדת תעבורנה הבנות לשרת בבתי־חולים. אין ספק כי המיפגש בין חיילות אלה לבין התפקיד אותו תצ־טרכנה לבצע, עבודת הסניטרית־המתחילה בבית־החולים, יהיה מלווה בברקים ורע־מים.

קשה לתאר כי בנות אשר לא הסכימו לקבל פקודה צבאית פשוטה ממפקדת לבושת מדים, תסכמנה לקבל הוראה, ל־נקות את צרכיו של חולה זקן, או לש־טוף את ריצפת חדר־החולים, שתגיע אלי־הן מאחות אורתית.

יש להניח כי גם ניסיון זה ייכשל. לכמה מיחידות מיוחדות אלה עדיין לא נמצאו מפקדות מתאימות. כוחות־העזר המיקצו־עיים בתחומי החינוך והפסיכולוגיה עדיין לא הוסנו ליחידות אלה, וכפי שהודתה קצינת ח"ן ראשית עצמה, בשיחה לפני שבועות מיספר: „אני עוד לא יודעת איך לאכול את הנערות האלה."

Austrian Holidays 1976

AUSTRIAN AIRLINES

בשיתוף עם אל על ונתיבי אויר לישראל

תל־אביב
רח' טרומפלדור 12
טל. 53535

כל המחירים בשילינגים אוסטריים. שער חליפין משוער: 18.00 שילינגים אוסטריים — $ 1.00

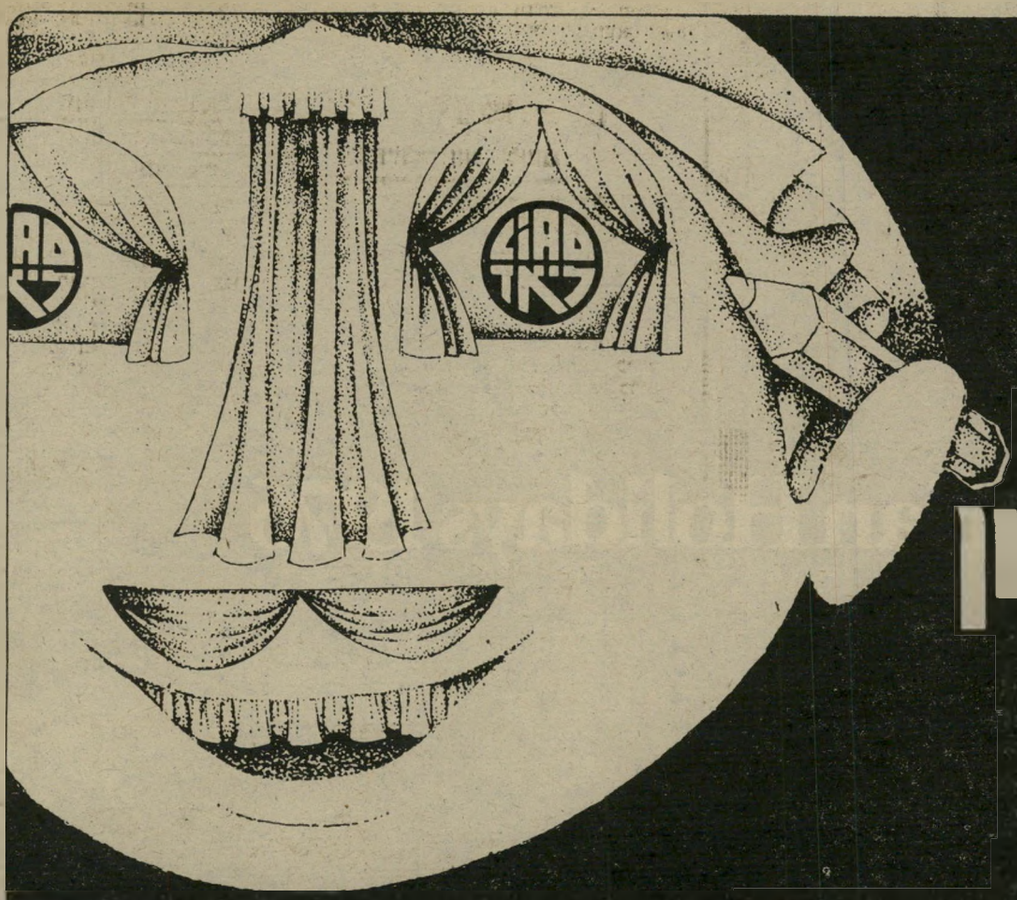

עשו חשבון קנו וילון ב"ליאד"

„ליאד" פותחת במבצע הנחות מדהימות לאביב-קיץ תשל"ו

לכל הרוכש וילונות „ליאד" באחד מ 10 סניפי „ליאד"
ברחבי הארץ במשך החודש הקרוב יחושב מחיר

תפירת והרכבת הוילונות לפי 50 ל"י בלבד למטר רץ

כך תחסכו מאות ל"י!

... וזה עוד לא הכל!

עם קנית הוילונות ב„ליאד" דרשו כרטיס „שי חינם"!

אתם עשויים לקבל שי שערכו 100 ל"י
לרגל הפיחותים הזוחלים - זוחלים גם המחירים ב„ליאד"
אך האספקה מהירה - 10 ימים וילונות „ליאד" בביתך!

"ליאד"
מפעלי טקסטיל בע"מ
חולון, רח' הסדנה 21, טל 840360
הסניף המרכזי: תל אביב, ככר המדינה רח' ה"א באייר טל. 266120

סניפים:		גבעתיים	"כל גיל" - ויצמן 10 טל. 721164
ראשון-לציון	רח' רוטשילד 39 פסג' חיים	נס - ציונה	רח' נורדאו 3
טבריה	רח' אלדחדייף - בהלול טל. 22934	רחובות	רח' הרצל 119 טל. 955178
נתניה	רח' הרצל 46 טל 22352	אשדוד	מרכז מסחרי, אזור ד'
רמת-השרון	רח' סוקולוב 66 - צפריר טל. 475142	באר-שבע	רח' פרויד 3/5 טל. 71685

ישראלים בחו"ל

הפנתר הבמאי

הפנתר־השחור הישראלי עושה בניו־יורק מה שלא הצליחי לעשות בישראל

בישראל היה מוני יקים „פנתר שחור". הוא ניסה להוכיח, הלכה־למעשה, כי נו־סף למוצאו העדתי ועמדותיו הפוליטיות, יש לן גם מה לומר בתחומי התיאטרון והאמנות בכלל. אך ישראלים־ספרדים אי־נם מתקבלים, בדרך־כלל, לתיאטרון הר־פרטואר הישראלי מטעמי „חיתוך־הדי־הדיבור," ואילו בתיאטרון המיסחרי יכול היה יקים להציג ולביים רק אימהות־גג־ראליות או סיפורי־בורקאס.

ואילו בארצות־הברית, מוגי יקים הוא במאי מוכר. הוא זכה בהערכה אמנותית ובביקורת חיובית בניו־יורק טיימס ובעי־תונים אחרים. הצגתו ז'ק ברל זכתה ב־הצלחה רבה, אמנותית וקופתית, ועכשיו הוא מנסה לחזור על הצלחה זו בקברט מוסיקאלי שהפיק וביים על־פי יצירותיו של הסאטיריקאן הגרמני קורט טוצ'ולסקי.

בניו־יורק אין המבקרים והקהל מתחש־בים במוצאו העדתי, הלאומי או במיבטא של הסופר־הגרמני או הבמאי־הישראלי.

שגריר־ישעבר לשם ומישפחתו
הלצה בלתי־מובנת

אחת האימרות המקובלות כאן הרבה יותר מאשר בישראל גורסת: „היה פנתר־שחור בביתך, ובמאי בציוותך."

גולדה פה, גולדה שם

גולדה מאיר לא תמחר ברקוד ושיר בניו־יורק, אך הישראלים חגגו איתה

גולדה מאיר לא תרקוד ולא תשיר כל־כך מהר על בימות ברודוויי. הידיעות בדבר המחזה המוסיקאלי היו מוקדמות מדי. מייד אחרי שובם לניו־יורק מתל־אביב, הודיעו המפיקים לעיתונות כי ה־מחזה, שעדיין לא נכתב, „יעסוק בתולדות היישוב היהודי בארץ־ישראל מאז עלייתה של גולדה מאיר לישראל בשנת 1920, ועד לשנת 1948..."

מי שלא רצה לחכות עד לפתיחת ה־קוסה בברודוויי, יכול היה לחוג את יום־העצמאות בעיר העיברית השנייה בגודלה בעולם, עם גולדה: אומנם לא עם גולדה מאיר אישית, אבל במועדון־הלילה הקרוי על שמה, גולדה, שבו התקיימה מסיבת החג הלאומי הישראלי מטעם תנועת־החרות. במודעות שפורסמו בתחנת־השי־דור המקומית, בשפה העיברית, הובטחה לחסידי ארץ־ישראל השלמה הופעת להקת תל־אביב הקטנה.

מעריץ אחר של גולדה, שאינו נמנה עם מוכרי ספריה, מציגי חייה או מנהלי מועדון־הלילה הקרוי על שמה, הוא ה־צייר, איש־הקולנוע וידידם של מישפחת הנשיא פורד, אנדי וארהול. הוא נמצא עתה בדרכו לישראל, כדי להציג את צי־ריו בגושא: גולדה מאיר.

דיפלומטים

הבדיחה של לשם

השגריר־ישעבר החליט לעבור לעסקים — ובינתיים טוען שהכך חיה אי־הבנה

העיתון הדני רב־התפוצה אכסטרא בלדט כותב, בגיליונו מן ה־1 במאי, כי משה לשם, שגריר־לשעבר של ישראל בדנמרק, ינהל את מיסעדת־הפאר של מלך־הדיסקוט־קים הדני, תורקילד כריסטיאנסן, בניו־יורק.

מאז סיים מישרד־החוץ בירושלים את שירותו של לשם בקופנהגן ומאז פתיחתו של סלון־היופי של רעייתו של לשם, עליזה, בנובמבר אשתקד, נשארה מישפחת לשם בקופנהגן, בדירתה שברובע לינגבי. לשם עצמו נאלץ לחזור ארצה עם בנו, בעוד הוא מותיר אחריו בקופנהגן את רעייתו ואת בנו השני, את חמותו וכל חפציו.

יחד עם זאת הקפיד שלא להישאר בארץ יותר מארבעה חודשים, כדי שלא לשלם מס־נסיעות, והריהו נוסע בקו לוד—קופנ־הגן.

ליהודי קופנהגן בעלי־האמצעים, חוא מציע עיסקות שונות. לאחרונה ניסה למכור את סלון־היופי, בסכום עגול של 750.000 ל"י. הוא טוען כי הסלון אינו שייך לו, וכי הוא פועל לשם מכירתו, בשמה של מש־קיעה אלמונית.

לסיפור יש רגליים. לשם, ששר־החוץ יגאל אלון אמר לו כי לא יקבל תפקיד בארץ עד שתחזור מישפחתו כולה, מצפצף על מישרד־החוץ. בעודו מקבל משכורת כעובד־מדינת, הוא מנסה מזלו ב־עסקים.

כאשר יהודי קופנהגן ארזו חפציהם ל־נסוע לישראל לחג־הפסח, כמחות־הזדהות עם מדינת־ישראל, ארז לשם את חפציו בישראל ונסע לדנמרק, שם הוא שוהה כבר שבועות אחדים. נראה שפנה עתה אל „מלך הדיסקוטקים," אוהד־ישראל מוש־בע, שאותו הכיר כאשר זה האחרון תרם לישראל כמיליון לירות לתקופה של חמש שנים, לבית־החולים שערי־צדק בירוש־לים.

לשם מספר, לכל המוכן לשמוע, כי אינו יכול להתקיים ממשכורת של 2500 ל"י, הניתנת לעובד־מדינה בארץ. אומנם, לאחרונה הכחיש את סיפור ה„מיסעדה", בטענה שהיתה זו הלצה פרטית, שעיתונאי שצותת לה הבינה שלא־כהלכה ונתן לה פירסום מוטעה, אך העובדה בעינה עומ־דת: לסיפור יש רגליים, כפי שיודעים ב־קופנהגן, ויש להניח שסיפור השגריר־לשעבר לשם עדיין לא נסתיים.

מדינת ישראל
משרד החקלאות

להלן לוח המחירים המוסכם
ל־28.5.76 - 23.5.76

במסגרת ההוזלות בחנויות השרשרת של הסופרסל והסופרמרקט וחנויות פרטיות שהצטרפו למבצע.

	לצרכן ל"י הק"ג
י ר ק ו ת	
עגבניות מעולות	5.50
ג ז ר	1.20
קישואים בהירים	1.80
ס ל ק	1.30
כרוב לבן	1.30
בצל יבש מפוג מעולה	1.50
בצל יבש ארוז בשקיות	1.80
תפוא"ד חדשים	3.20
תפוא"ד ארוזים באריזה של 2 ק"ג	3.50
פ י ר ו ת	
זהוב גודל 6	5.00
יונתן גודל 5.5	5.00
ולנסיה	2.50
לימונים	3.40
אשכוליות — באריזת יצוא	2.70
ע ו פ ו ת	
ממתים קפואים בשקיות שקופות	
מיני תנועוף (עד 1.1 ק"ג העוף) — חוזלה מיוחדת	18.40
גודל 1 (עד 1.4 ק"ג העוף)	13.40
גודל 2 (עד 1.6 ק"ג העוף)	12.20
גודל 3 (מעל 1.6 ק"ג העוף)	11.00
ד ג י ם	
פרידה	9.50

השבוע בהגרלת כדור הזהב של מפעל הפיס

פרס ראשון 500,000 ל"י

פרס כדור הזהב 300.000 ל"י

פרס ראשון עשוי להצטבר ל: 800.000 ל"י

ביום ה', אחרי מבט לחדשות בטלוויזיה, תוצאות ההגרלה

בשווייץ,
רק האלפים גבוהים.
המחירים - בכלל לא.

בשווייץ של סוויסאיר המחירים נמוכים וההחמורה גבוהה. כי אין מי שמכיר את שווייץ כמונו.
דרוש בטלפון מסוכן הנסיעות שלך או ממשרדי סוויסאיר (תל־אביב 243350, ירושלים 228868, חיפה 84655) את המדריך הצבעוני "BESTSELLERS '76"
המכיל מערכת שלמה של חופשה לכל טעם ולכל תקציב.
חשבנו על הכל: על המיטה במלון או בדירת הנופש;
על ארוחות ומטעמים; על הנוף וכיצד חגיע אליו, ברכב, ב"קמפר" או ברכבת; על הבריאות וכושר הנעורים שתביא איתך הביתה.
חשבנו על הכל, כי

אנחנו עוסקים בתעופה
אבל הראש שלנו לא בעננים

SWISSAIR

אסטרולוגיה

חלוצים ומזלות

באקדמיה החדשה לאסטרולוגיה קונים החלוצים את תורת מדע העתיד

הם מתאספים מדי שבוע בדירה ברחוב שקט בצפון תל־אביב, יושבים דרוכים ו־קשובים במשך שעות, עוקבים בעניין אחר סמלים מיסתוריים דמויי כתב־חרטומים, הנרשמים על הלוח.

יש בהם פיסיקאי, אדריכל, מהנדס־מחש־בים, עורכת־דין, סייס אל־על, קצין־מודי־עין, פקידה, דוגמנית, סטודנטים וסתם עקרות־בית. אלה הם רק אחדים ממיגוון התלמידים הנימנים עם הקורסים, הנער־כים במיסגרת האקדמיה הישראלית החד־שה לאסטרולוגיה.

המכנה המשותף לאנשים כה שונים אלה: אהבתם אל הנסתר, והתעניינותם במדע האסטרולוגיה. כיצד נולד רעיון האקדמיה הישראלית?

הרופא שיר הקיסר. מספרת אביבה סטן, עיתונאית־לשעבר, האסטרולוגית ש־תודות ליוזמתה הוקמה ה„אקדמיה": „ב־שנים האחרונות פנו אלי יותר ויותר אנ־שים בשאלה, כיצד ניתן ללמוד את תורת הכוכבים. בחו"ל קיימות אומנם כמה פקול־טות לאסטרולוגיה, באוניברסיטת ליידן ש־בהולנד ובאוניברסיטאות אוהיו וקליפורניה בארה"ב. אבל רוב הפונים אלי לא היו מוכנים לנסוע לחו"ל למטרה זו, ולחצו עלי שאקים מרכז ללימודי האסטרולוגיה כאן, בארץ.

„כשהגעתי, בשנת 1955, בשליחות עיתו־נאית לאוסטריה, לא היה לי כל מושג ב־דתה, הבארונית אווה פון־קייארי, גילתה בסיפרייתה הארמון העתיק סיפרות אסטרו־לוגית ענפה, שהיתה שייכת, כך התברר, לסבה של הבארונית, שהיה רופאו האישי של הקיסר פראנץ־יוזף. ההתעמקות בספ־רים העתיקים הגבירה את התעניינותה של אביבה, עד־כדי־כך שהחליטה ללמוד את

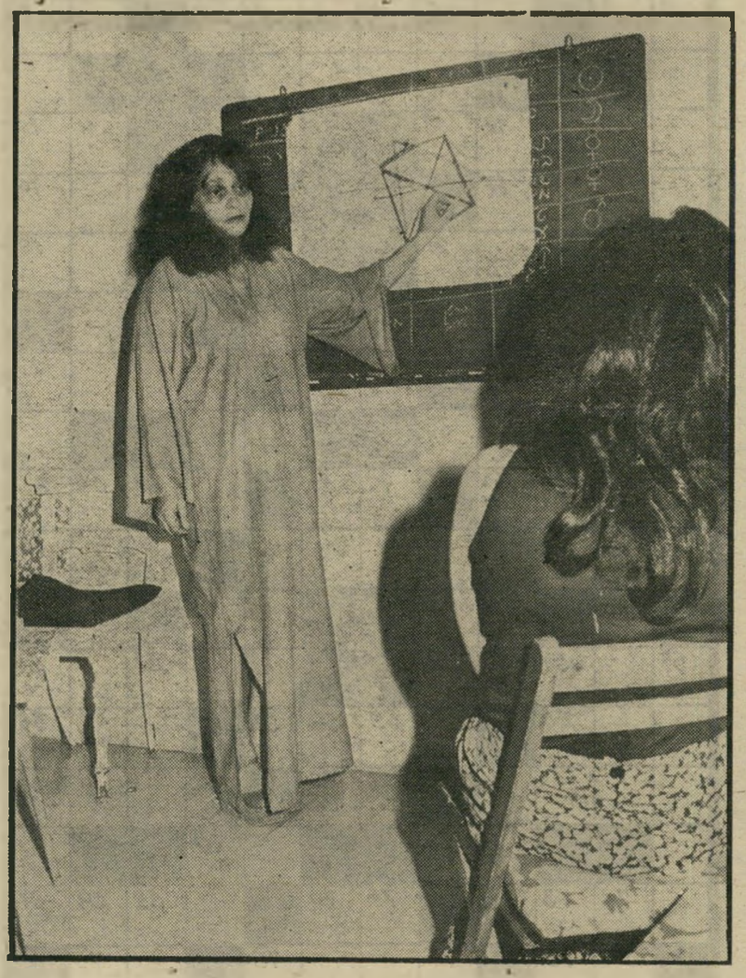

יוזמת־אקדמיה סטן
תחזיות פוליטיות

תלמידה תרז
האמת שבחיים

אסטרולוגיה." היא נזכרת. „כאשר ריאיינ־תי מדינאים, וביניהם גם את ד"ר ברונו קרייסקי, שהיה אז סגן־שר־החוץ, מצאתי את עצמי, להפתעתי, מרואיינת על־ידם, בשאלה: באיזה מזל נולדת?' ואז הת־חלתי לחשוב, שאם אנשים מסוגם מתייח־סים ברצינות לנושא, אולי בכל זאת יש בו משהו."

מאז החלה אביבה מתעניינת בתורת־הכוכבים. בעת ביקורה בטירתה של ידי־הנושא ברצינות. בעת שהותה בשליחות עיתונאית באנגליה, נרשמה לסקולטה ה־בריטית לאסטרולוגיה, וכיום היא חברה באגודת־האסטרולוגים הבריטית רבת־היוק־רה, ועל קיר ביתה מתנוססת תעודת־הס־מכה מפוארת מטעמה.

תחזית מהומת האביב. כיום מש־לבת אביבה את התמחותה באסטרולוגיה עם אהבתה הראשונה — הפוליטיקה. ב־תוכנית־ראיונות סומבית עם שמואל שי חזתה, ב־1970, שתוך תקופה קצרה תת־חיל עלייה המונית מבריה"מ — כאשר עצם האפשרות של עלייה מרוסיה נראתה עד־יין כחיזיון סרוע. „כשהתאמתה התחזית, שמואל שי היה מספר עליה בכל תכנית שבה רואיינתי שוב על־ידו."

בתוכנית הלילה, של שייקה בן־פורת, ששודרה בגלי־צה"ל חזתה, ב־1970, כי בשנת 1974 ייחתם הסכם חלקי לקראת שלום — ואכן, בסוף 1974 נחתם הסכם הפרדת־הכוחות.

בין קליעותיה האחרונות: בתוכנית בירה ומצב־רוח ששודרה לקראת ראש־השנה האזרחית 1976, חזתה אביבה ירידה תלולה בפופולאריות של ראש־הממשלה יצחק רבין, כבר בחודשים הראשונים של חשנה. רבין תרם תוך זמן קצר להתגש־מות התחזית, כאשר השמיץ את „האי־שיות הבכירה", דבר שסגע קשות ביוקרתו. באותה תוכנית גם חזתה את מהומות־האביב במיגזר הערבי, והזהירה מפני הר־עת המצב הכלכלי ומשבריות בקנה־מידה שלא היה כמותו.

האסטרולוגים לעתיד של מדינת־ישראל מקיימים את לימודיהם בדירת בית־מגורים שעברה הסבה והפכה לכיתה. על אחד מקירותיה תלוי לוח שחור, שעליו מצויי־

(המשך בעמוד 56)

תלמידה לוי
ביטחון עצמי

תלמיד ידו
אבחנה פסיכולוגית

מבצע החודש

שי חינם o.b. אובה

לקוץ חנשי ומשוחרר!

מלאי
ושלחי התלוש הרצ"ב
ותקבלי בדואר חוזר
אריזת שי חינם של
טמפוני o.b.
בצרוף עלון הסברה.

o.b.
הטמפון הקטן שכבש
את העולם.
נותן לך הרגשת בטחון
וחופש.
תוכלי לרחוץ בביקיני,
לרקוד, לטייל
ולטבול באמבט
כל החודש בבטחון מלא -
ללא חשש.

o.b.
בעל כושר ספיגה
הטוב בעולם, ב־3 גדלים:
מיני: לנערות, לבתולות
ולנשים עם דימום מועט.
נורמל: למרבית הנשים
אקסטרא: לנשים
עם דימום רב.

לכבוד
אוריבה • מחי' ההסברה.
ת.ד. 2113, חיפה
אבקש לשלוח לי אריזת שי
של טמפוני o.b.

שם _____
גיל _____ עיר _____
רחוב _____ מס' _____
אני משתמשת בטמפונים כן/לא
(מחקי המיותר)
מתוצרת _____

o.b.

במדינה

(המשך מעמוד 55)

רים גלגלי המזלות וסימונים משונים, ה־נהירים רק למביני הרזים.

נושאי הלימוד מגוונים, ומתנהלים ב־מתכונת של חוגים למתחילים ולמתקדמים, המתקיימים אחת לשבוע ונמשכים כחוד־שיים.

גישה פילוסופית. בגמר הלימודים העיוניים מתרגלים התלמידים ומפענחים הוֹרוֹסקופים בכוחות־עצמם. דווקא בקרב תלמידים אלה בולט מיספרם הרב של בעלי המיקצועות המדוייקים. אומר יוסף פלג (32) ד"ר לאסטרו־פיסיקה, ממכון אבשלום: „בימינו הולך ומיטשטש הגבול בין המדעים המדוייקים לבין המטאפיסיקה. עובדה זו היא בבחינת סוד, שרק אלה המכירים את גילויי המדע החדישים ביותר מודעים לו."

מוסיף עמית לוינסון (21), סטודנט ל־היסטוריה: „האסטרולוגיה היא שילוב בלתי־רגיל של מדע מדוייק ומיסטיקה. היא נותנת לאדם גישה פילוסופית יותר לחיים, ומרחיבה את אופקיו."

האדריכלית החיפאית תמר וייסברג (34), שעל אף היותה אם לשלושה חיא מגיעה במיוחד מחיפה, מדי שבוע, אומרת: „ה־אסטרולוגיה היא האלגברה של היקום. כתב־סתרים שבו כתובים חוקי הקוסמוס. ההתעמקות בתורה מופלאה זו, הביאה אותי לאמונה עמוקה והוסיפה לי ביטחון עצמי."

משה ידו (24), סטודנט שנה שלישית לפסיכולוגיה, טוען: „האסטרולוגיה עוזרת לי לפתח את הפוטנציאל הטמון בי. ה־לימוד הזה פיתח בי אבחנה פסיכולוגית דקה יותר."

תרז (23), קיבוצניקית מחפציי־בה, ושושי לוי (22), דוגמנית־צילום, מכריזות כי ה־אסטרולוגיה נותנת להן את „האמת ש־בחיים."

עכשיו צריך כנראה, רק למנות יועץ לענייני אסטרולוגיה לראש־הממשלה, ועם ישראל ישכון לבטח על אדמתו.

תיירות

ראש־העי־יה,

הפקיד, השייך

מדי קולק הצטרף למאבק עד כיסו של התייר האמריקאי הנוסע לישראל

אלה שייסעו בקיץ הקרוב לישראל, מאר־צות־הברית, כדי להשתתף בהפגנות גוש־אמונים או סתם לביקור מישפחתי, יוכלו לבחור בין שלוש תוכניות־תיור, שמיש־רדי־הנסיעות הרבים בבעלות יהודית וישי־ראלית, מתחרים עתה על מכירתן לציבור המעוניינים:

חברת אל־על מציעה ביקור אצל „שייך בדואי אמיתי", בצידה של ארוחת־ערב אצל „ישראליים מקומיים."

חברת תיורי המיגדל מרחוב מדיסון 444, „מוכרת" את ראש־עיריית ירושלים טדי קולק, והיא מפרסמת מודעות בעתונים ובהן הזמנה ל„סעודה ממלכתית ישראלית במועדון המוזיאון בירושלים, כאורחו של טדי קולק..." טדי עצמו השאיל (או השכיר) את קולו לסיסמות־פירסום רדיופוניות, שבהן הוא מציע, באנגלית במיבטא וינאי, לבקר בירושלים.

עמרם צור מתחדה בשייך ובראש־העי־רייה עם יחד. תמונתו של מי שהיה פקיד בכיר במישרד־התיירות בירושלים, מנהל היסחור ועכשיו אחד מאנשי הקהילה הישי־ראלית בניו־יורק, מתנוססת אף היא על מודעות־פירסום של חברה אחרת, המב־טיחה כי „המומחה לתיירות מאז שנת 1958, ובעבר מנהל לשכת התיירות הממשלתית בצפון־אמריקה, ילווה אישית את ביקורך בישראל..."

טיול עם טדי קולק עולה בין 1309 ל־1125 דולר, ואילו טיול עם עמרם צור זול בהרבה: 898 דולר בלבד.

תשבץ העולם הזה 2021

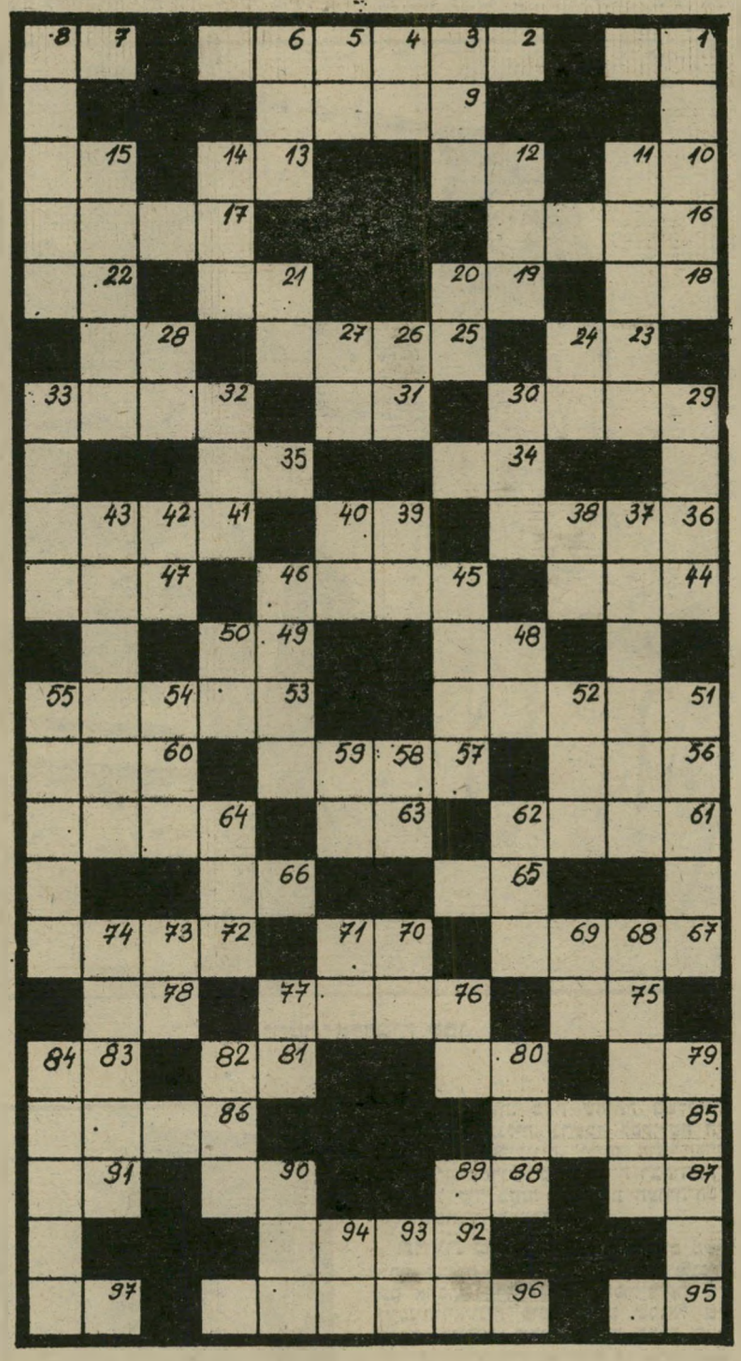

מאוזן:

1. כינוי; 2. סף; 7. שים עצמך על כיסא!; 9. שנהרג ברירייה; 10. פלא; 12. מחוספס; 13. אם־הפנינה; 15. הבל; 16. עובד־אדמה; 17. מצבו של הירח ה־חדש; 18. תרגילי־סדר (ר"ת); 19. גדול בתורה; 21. לך למקום מסויים; 22. נפח את נישמתו; 23. אות הניצחון; 25. ייתן יבול; 28. גוי; 29. משאת־נפשו של כל נהג; 31. לשד העצמות; 32. אבער בחום; 34. סוג אדמה בנגב; 35. צאצא; 36. במאי־קולנוע צרפתי (ש"מ); 39. פרי־בטן; 41. אדמה מוצקה; 44. כופר בעיקר; 45. מכשיר לזירוז הבקר; 47. משמש לגרירה; 48. שנשמה באפו; 49. גינת־נוי; 51. מולדת ירמיהו הנביא; 53. קונגרס; 56. תנור; 57. ראש־ממשלה באסיה (ש"מ); 60. מחלקי היממה; 61. חד; 63. מכשיר־עינויים; 64. לא־חי; 65. רצועה; 66. בהמת־עבודה טיבטית; 67. מן המתכות; 70. יחידה בתפר; 72. עקמומיות; 75. נזכר־לעיל (ר"ת); 76. אכזרי; 78. קידומת שפירושה של; 79. קוסם; 80. רומס; 81. בעל־חוב; 83. אוייב; 85. קיבוץ בצפון; 86. הגשם הראשון; 87. קידומת חולנדית; 88. פתי; 90. אפס כוחו; 91. מילת־ברירה; 92. קיבוץ בנגב; 95. בת־קול; 96. סידור, ניהול; 97. מפיתחי הגוף.

מאונך:

1. שן־סלע; 3. ציפור נפוצה בארץ; 4. בעל טמפרטורה נמוכה; 5. קרס; 6. מזל רע; 8. יחידה; 11. סוס קטן; 12. שכווי; 14. שרץ; 15. מי ששכלה את בעלה; 20. מילת־תחנונים; 21. אחורי הגוף; 24. מכינויי האלוהות; 26. ישן; 27. בגיל זה לחופה; 28. מתרחש, מתקיים; 29. חזיון־לילה; 30. זעזוע; 32. אגו; 33. תום, נקיות; 37. בעל־חיים ממחלקת הרכיכות; 38. מטבע יפאני; 39. מילת שלילה; 40. נישא; 42. פרוסה; 43. שאריות; 45. מסוגי הכלים בתיזמורת; 46. אלוהי הפלישתים; 48. חס־וחלילה (ר"ת); 50. לא נייח; 51. מין עכביש; 52. סייר, חיפשו; 54. נהר ברוסיה; 55. דפיקה, הכאה; 58. קול גברי; 59. מצבת־זיכרון; 62. נשר; 64. תמר; 68. בירה אסיאתית; 69. זיכרונו־לברכה (ר"ת); 70. גיבעה קטנה; 71. כיוון ש־; 73. רשע; 74. מסיס־רי התורה; 76. חימה; 77. בהשאלה: שכל; 79. דד; 80. חריץ לסימן; 82. רע; 84. שאון; 89. התקוממות; 90. הסתיימו; 93. מבני יהודה; 94. שלושה־עשר בגימטריה.

קשקשת 2021

חפעל את דימיונך ונסה למצוא לציור שלמטה כותרת מתאימה, אשר תסביר מה אתה רואה בו. הצעות לכותרות יש לשלוח לפי הכתובת: „קשקשת", ת.ד. 136, תל־אביב. החג־דות הקולעות ביותר תפורסמנה, ובעליהן יזכו בכרטיס כניסה זוגי לקולנוע דרייב־אין בתל־אביב, קול־נוע־המכוניות היחיד בישראל.

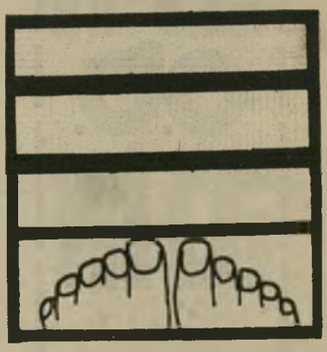

קשקשת 2019

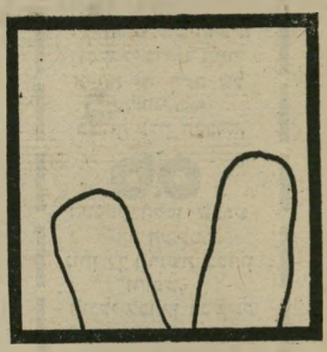

● קצה ה„וי" של „צ'צ'יל". **עזריאל טננבוים,** רח' הקליר 26, תל־אביב

● מה שנותר מאצבעותיו של נגר מתלמד. **איה,** קיבוץ נתיב־הל"ה, ד.נ. האלה

● המשתאף המצוי — במבט מל־סנים. **רס"ל ישראל קשן,** מ.א. 2113781, ד.צ. 2145/ב/1, צה"ל

● מכשיר־הצבעה אוטומטי בכנסת. **ישראל לסינגר,** רח' אילת 19, רמת־יוסף, בת־ים

● סליחה שניצחנו... **שאול כהן,** רח' עליית־הנוער 36, גיבעתיים

השבוע בדרייב־אין

2 הצגות ערב

בשעות 9.30 — 7.30

פרנק סינטרה, דין מרטין

„ח־11 של דני אושן"

בסיטונות

● שמלות הריון
● מכנסי הריון
● טוניקות הריון
● חליפות הריון

כהן מודל

תל־אביב, רח' נחלת בנימין 4, קומה ב', דרך החצר
פתיח ברציפות עד
שעה 6 בערב
להזמנות ע"י סוכן: טל. 50344, ת"א

בוקר טוב!

"הסנה" משלמת היום למבוטחיה למעלה
מ- 410.000 ל"י. היום ובכל יום, במשך
365 ימים בשנה, משלמת חברת "הסנה"
לעשרות אלפי מבוטחיה סכום דומה, לכסוי
נזקיהם. סה"כ כמאה וחמישים מליון לירות
(150.000.000 ל"י!) בשנה.

מכאן אתה למד שלוש עובדות:
אחת: ל"הסנה" מאות אלפי מבוטחים בכל
סוגי הביטוח;
שתיים: "הסנה" חברה מבוססת מאד -
אם היא יכולה לעמוד בתשלומים כאלה.
שלוש: הביטוחים שלך בטוחים יותר
ב"הסנה".

כל בכל השנים "הסנה" היא המוצר הנבחר
והקניה הטובה ביותר בענף הביטוח.

רחל מרחלת על כל העולם

חופשה במכונית ספורט

המנטאליות של הבחורות הישראליות הפכה כבר שם־דבר בעולם. נכון שיש לנו חתיכות בלי־עין־הרע, אבל תודו שלס־עמים קצת קשה להסתדר איתן. ככה, מכל מקום, יודע לספר לי **ארז זרדימון־קידר**, אחד הרווקים המבוקשים בעיר, המחלק את זמנו בין חתיכות מכל הלאומים ובין כמה שפחות ישראליות. עליו נאמר שכוח־המשיכה שלו עבר לו בירושה, ושהתפוח לא נפל רחוק מהעץ.

ארז זרדימון־קידר
מעדיף עסקים

הישראלית האחרונה שלו היתה **נוגה רוט**, מוכירתו של **אייבי נתן**. אבל כל מי שחשב שיצא מזה משהו, נוכח מהר מאד לדעת שארז, בן ה־25, בכלל לא בכיוון. בתור אחד שבילה שנתיים רצופות בדנמרק, מרכז הליברליזם והמתירנות של המערב, אין לו שום כוונה לסיים את תקופת רווקותו כל־כך מהר. בינינו, מה חסר לו בחיים? הוא סוחר־מכוניות מצליח, יש לו וילה נהדרת באפקה ליד צ'יצ', כסף זה לא בדיוק חבעייה שלו, כך שסדר־היום שלו גמיש, לפי החתיכות ומצב־הרוח.

מי שמכיר את ארז יודע, שאצלו הביזנס תמיד לפני השעשועים. ואפילו הדנית הגיזעית **אנטה**, שהתארחה אצלו חודש ימים רצוף, לא הצליחה להסיח את דעתו מהמכוניות שלו עד שלבסוף נשבר לה. באחד הימים הוא הגיע הביתה, ומצא על מיטתו מיכתב־פרידה קצר בזו הלשון: „אני רק מקווה שהעסקים לא יקלקלו אותך!"

ואז, כדי להוכיח לכולם שהעסקים עדיין לא קילקלו אותו לגמרי, פגשתי אותו בשבוע שעבר צמוד ליפהפייה בלונדית, הפעם מאוסטרליה. וכפי שהוא סיפר לי: „שלחה אותה אלי ידידה שלי, לבילוי של לילה אחרון בתל־אביב. מן חון להון התברר לי שהיא בכלל לא נהנתה מהמדינה הנהדרת שלנו. ראיתי שזה לא עסק, לקחתי את המכונית הכי יפה שלי, אלפא רומאו ספיידר דו־מושבית מוכספת, ונתתי לה כזה גודל־טיים שהיא תאריכה את ביקורה בארץ בעשרה ימים תמימים."

העיקר שהפצצונת האוסטרלית עזבה אותנו עם הרגשה שיש־ראל היא נהדרת, וכמו שאמרה לי בעצמה: „כל מדינה יכולה להיות נהדרת, אם סוגשים בה את האנשים הנכונים."

תגידו בעצמכם, לא מגיע לו פרס ישראל?

אגוזה קשה לפיצוח

תגידו לי, כמה חתיכות אתם מכירים בעיר הזאת, שחולכות למסיבה ופוגשות את ההורים שלהן באותה חברה ממש? כי למרות שצומח עכשיו דור־המשך נהדר למי שהיו החבר'ה־טראסק של לפני 25 שנים, לא כולם הגיעו לזה שהם מבלים יחד עם הבנות שלהם באותם אירועים חברתיים, כפי שזה קורה למשל במישפחת יחודאי.

כי מי שהיה במסיבה המפורסמת אצל **עמי זיסמן־מור**, יכול היה לפגוש שם את **ריתה ואריק יהודאי**, בעלי בית־החרושת עץ לבוד, כשהם רוקדים לצידה של חתיכה אמיתית, שלא היתה אלא בתם, **יוני**.

יוני היא אחת כזאת ש„תודה לאל לא חסר לה כלום בחיים." היא השתחררה מהצבא לפני חצי שנה, וכבר הספיקה לעשות טיול בארצות־הברית ובקנדה. ובתור אחת שאוהבת הרפתקות והרבה מתח בחיים, החליטה יוני שמה שחסר לה זה ללמוד סקי, ספורט עם המון מתח.

נו טוב, אז אם כבר ללמוד סקי, ועוד בארצות־הברית, היא לקחה לה מדריך פר־

יוני יחודאי
מחפשת אתגרים

טי, ובטמפרטורה של 28 מעלות מינוס יצאה אל השלג לחפש קצת מתח.

ואם שואלים את יוני, אוהבת־האתגרים, מהו האתגר הבא שלה, היא אומרת ללא־היסוס: „אני רוצה ללמוד מישפטים."

אבל האתגר הכי חשוב לה בחיים הוא למצוא את המאושר שינהל איתה את הבית, והאמינו לי שזה אתגר רציני מאד.

אצל מי הכדור?

אהבה כזאת אמיצה כבר עידן ועידנים לא ראיתי, כמו זו הנמשכת לה כבר שלוש שנים תמימות, בין הכדורגלן **דרור בר־נור** ובין חברתו הבלונדית, **אתי ארובס**. ולמה אמ־צה? איך הייתן אתן מרגישות תמורת איחס שהיא העניקה לו בהולנד, ובמייוחד אחרי שהוא בא ושסך לפניה את ליבו, כמו ששמעתי מפיה: „דרור לא הסתיר ממני כלום. אני יכולה להבין אותו שהוא לא רוצה לפגוע בה, ועד כמה שזה יישמע מצחיק, אפילו דירבנתי אותו לעזור לה ולהיות איתה."

אבל מי שבסופו של דבר נפגע מ־העניין היא אתי עצמה, שנאלצת לתיפגש עם דרור רק אחרי שהוא מסיים להסביר את פניו לתיירת מהמדינה חידידותית.

„ההרגשה שיש עוד מישהי שנמצאת אי־תו, זו הרגשה לא־נעימה." מתוודה אתי. „אחרי הכל, אני לא אחת כזאת שאציג לו אולטימטום בנוסח, או אני או היא! בסך־הכל, כל אחד מאיתנו חי את חייו. אבל שלוש שנים, זו בהחלט תקופה שלא הולכת ברגל."

אתי ארובס, שהיתה מוכירתו של ה־אמרגן **חיים סבאן**, והספיקה כבר לצאת עם הזמר **קוויג'י** ועם כל מיני אמנים מצמרת עולם הבידור, עובדת חיום כמז־כירתו של האמרגן **איתן גפני**.

ועכשיו רק מחכים כולם לראות מי מהשניים יישבר ראשון, ומה תעשה התיי־רת. כי למרות שבר־נור הוא כדורגלן מצ־טיין על המיגרש, יש הרגשה שהוא הולך ומאבד את הכדור.

אתי ארובס
מעודדת להסביר

אילו החבר שלכן היה מחלק את זמנו ביניכן לבין חתיכה נוספת, ועוד משחו סטייל ייבוא.

בר־נור, הנראה לאחרונה בחברת תיירת הולנדית, בלונדית אף היא, הכיר אותה ב־עת ששהה בהולנד. שם הוא התגורר אצ־לה, ובין השניים פרחה לה אהבה כמו זו שמתאהבים בחו"ל. אלא שההולנדית, ששמה **אלס**, מיהרה להגיע לישראל ב־עיקבות הכדורגלן שלה, ועוד עם כוונות רציניות להשתקע בארץ־הקודש.

אתי, מצידה, היתה משוכנעת שדרור חייב תודה לאלס, ופשוט מחזיר לה יחס

גבר מושלם מחפש מושלמת

התופעה החדשה בעולם הבידור הישראלי היא אמרגן צעיר בשם **משה מיזינסקי**, שהיה עד לפני חודשים אחדים אלמוני לחלוטין, ואילו היום הוא כבר מסתובב בעיר עם מכונית אמרי־קאית ארוכה, אדומה ונוצצת, ומוציא לכולם את העיניים. מי־לינסקי הצליח, תוך זמן קצר ביותר, להתעשר מעיסקי האמר־גנות והיום, כשהוא בן 26 בלבד, הודיע לי חגיגית שהוא מחפש אשה באופן דחוף ביותר.

„אנשים שסובלים בחיים, בדרך כלל מגיעים גם להישגים," הסביר. „מכיוון שהיתה לי ילדות קשה, הצבתי לי למטרה לחגיע למשהו ולהשיג לי הכל, והגעתי לזה. עכשיו אני רק רוצה פשוט להתחתן ושיהיה לי בית חם, כמו שלא היה לי אף פעם.

„כל בחורה היתה רוצה גבר כמוני," הוא ממשיך, בגאווה מופ־גנת. „אני גבר שיהיה בעל טוב ואב טוב, והאמיני לי שהיום קשה למצוא דברים כאלה. לדעתי, אני גבר מייוחד־במינו. אני בטוח שלא אבגוד, ואתן לאשתי את המכסימום שאני יכול."

ואם אתן רוצות לדעת איזו בחורה מחפש המייוחד־במינו הזה, אז הדרישות שלו הן כדלקמן: „היא צריכה להיות יפה, עדינה, סיקחית ועקרת־בית למופת." כפי שאתם רואים, הוא מס־תפק במועט. ואילו הוא, מצידו, טוען שהוא יכול להעניק לאשה הכל: „אני יכול לקחת אשה עירומה לגמרי ולהלביש אותה, למרות שהחברים שלי אומרים לי שהם יקחו בחורה, יפשיטו אר־תה וישלחו אותה אלי כדי שאני אלביש אותה. צחוק בצד, אבל אני יכול לתת לה הכל. בית ממש מושלם. היא רק צריכה להביא איתה חמימות והבנה, להכין ארוחות טובות ולדעת גם לוותר.

„עד היום לא חיפשתי בחורה ברצינות, כיוון שהרגשתי שאני עדיין לא מוכן לזה מבחינה חומרית. אבל היום אני גבר מושלם, ומסוגל להתמודד עם כל דבר, מבחינה פינגסית לפחות."

או לכל המחפשות גבר מושלם עם קצת זוהר בוהמי, מכונית אמריקאית חדשה ודירה מרוהטת קומפלט, מיליינסקי הוא הכתובת.

ואם בעבר הוא לא רצה לחפש אשה לפני שיגיע אל המנוחה ואל הנחלה, הרי היום, כשהוא כבר „גבר לעניין," לפי עדות עצמו, מציקה לו בעייה אחרת: „איך אוכל לדעת אם הבחורה שתצא אתי, לא נמשכת אלי בגלל הכסף?"

זבש"ו.

משה מיזינסקי
מציע הכל

קפה האג לפרקולטור.
נטול קפאין-עשיר בטעם.

כמו מיליוני אוהבי קפה בכל העולם, תוכל גם אתה ליהנות עכשיו מקפה שחור, אמיתי, מלא טעם וניחוח. **נטול קפאין** וטחון במיוחד לפרקולטור.

חברת האג, היצרן הגדול באירופה של קפה נטול קפאין, מציגה בפניך רעיון חדש: קפה משובח טחון לפרקולטור ו– ללא קפאין.

קפה האג לפרקולטור מעובד בתהליך מיוחד המפריד את הקפאין מפולי הקפה, תוך שמירה מוחלטת על איכותו וטעמו של הקפה המשובח. לא תוכל להבחין בין טעמו של קפה האג לבין טעמו של כל קפה שחור אחר, (בתנאי שיהא מן המובחר שבמובחר).

אולם, בהבדל אחד תיהנה להבחין:

קפה האג יניח לך להרדם כתינוק, גם אחרי ספלים רבים של קפה חזק.

נסה אותו הערב. בבוקר תודה גם אתה שזהו רעיון חלומי.

היא"ג

קפה טוב ללילה טוב.

את קפה האג המשובח תוכל להשיג טחון לפרקולטור, או, כקפה נמס להכנה מיידית. –לבחירתך.

Lee
עושה
אנשים
יפים
Lee
מימין לשמאל:
חליפת סריג פנאמה
מכנסיים הופסאק 'אוניסקס'
חולצה משובצת
חליפת ג'ינס מאינדיגו משתפשף
חליפת 'ספארי'
מכנסי ג'ינס אינדיגו וחולצה משובצת

חגיגת נוסטאלגיה

מי שלא ראה את שימחת מועדון־התיאטרון, לא ראה שימחה מימיו. ושלא תתבלבלו ותחשבו שפתחתם בטעות את המדור של לפני 15 שנים, מפני שהשבוע היתה שם חזרה לא־נורמלית ממש שיחזור של הימים הטובים ההם, כשמועדון־התיאטרון היה שם־נרדף לשימחת־חיים. יהערב שזה קרה בו היה יום־ההולדת של השחקנית **גיליה ישי**.

ואיך מאפשרים שיחזור כזה פרופסיונלי, אני מייד מסבירה לכם. יוזמי החגיגה היו הזוג הוותיק והפורה, העיתונאי־צייר **עימנואל בר־קדמא** וידידתו מזה שנים, בעלת־הגלריה **עמליה ארבל**. שניהם הרי זוכרים היטב, על בשרם ובגישמתם, את הזמנים של השימחה האמיתית. ובכן, השניים האלה החליטו שכדאי לנצל את המאורע, ולעשות שמח כמו לפני 15 שנים.

ורק כדי לא לקחת סיכון, ולהבטיח שהעסק ידפוק כמו שצריך, הם הזמינו לחגיגה את כל החברה הטובים, שחקנים ואנשי־בוהמה, וכך, מפה לשם, העניינים התחילו להתחמם.

הזמרים שבחבורה נשאו קולם בזמר, השחקנים בקריאות־עידוד ומחיאות־כפיים, וזה הגיע לשיא כשהזמרת **עדנה גורן** עלתה לבמה, ונתנה כמה מיספרים בג'אז שהזכירו ממש את הכושים של הארלם, והנעימה את הזמן.

אחריה פצחה קולה השחקנית־זמרת **עדי קפלן**, שנראתה יפה ופורחת אחרי לידת בנה **יובל**. ומובן שהיתה שם גם הסופר־סטארית החדשה של המועדון, **מיקי קם**. מה שגרם לי להיזכר בתקופה שבה החלו את דרכם, על אותה במה ממש, כוכבים צעירים ומבטיחים כמו **אס־תר ואבי עופרים**, צמד הדואים, **דן אלמגור** ואחרים.

מי שלא ראה את שימחת מועדון־התיאטרון, לא ראה שימחה מימיו. ושלא תתבלבלו ותחשבו שפתחתם בטעות את המדור של לפני 15 שנים, מפני שהשבוע היתה שם חזרה לא־נורמלית ממש שיחזור של הימים הטובים ההם, כשמועדון־התיאטרון היה שם־נרדף לשימחת־חיים. יהערב שזה קרה בו היה יום־ההולדת של השחקנית **גיליה ישי**.

ואיך מאפשרים שיחזור כזה פרופסיונלי, אני מייד מסבירה לכם. יוזמי החגיגה היו הזוג הוותיק והפורה, העיתונאי־צייר **עימנואל בר־קדמא** וידידתו מזה שנים, בעלת־הגלריה **עמליה ארבל**. שניהם הרי זוכרים היטב, על בשרם ובגישמתם, את הזמנים של השימחה האמיתית. ובכן, השניים האלה החליטו שכדאי לנצל את המאורע, ולעשות שמח כמו לפני 15 שנים.

ורק כדי לא לקחת סיכון, ולהבטיח שהעסק ידפוק כמו שצריך, הם הזמינו לחגיגה את כל החברה הטובים, שחקנים ואנשי־בוהמה, וכך, מפה לשם, העניינים התחילו להתחמם.

הזמרים שבחבורה נשאו קולם בזמר, השחקנים בקריאות־עידוד ומחיאות־כפיים, וזה הגיע לשיא כשהזמרת **עדנה גורן** עלתה לבמה, ונתנה כמה מיספרים בג'אז שהזכירו ממש את הכושים של הארלם, והנעימה את הזמן.

אחריה פצחה קולה השחקנית־זמרת **עדי קפלן**, שנראתה יפה ופורחת אחרי לידת בנה **יובל**. ומובן שהיתה שם גם הסופר־סטארית החדשה של המועדון, **מיקי קם**. מה שגרם לי להיזכר בתקופה שבה החלו את דרכם, על אותה במה ממש, כוכבים צעירים ומבטיחים כמו **אס־תר ואבי עופרים**, צמד הדואים, **דן אלמגור** ואחרים.

גיליה ישי
זמנים טובים

חדרי־השינה שלהם. כי מרוב שהיה לחז־גים טוב ונוסטאלגי, הם המשיכו לנסטלג גם ברחובות, שנאמר: אם כבר — אז כבר עד הסוף.
אח, היו זמנים.

פנינה יושבת ליד הנהג

פנינה גולן (רוזנבלום), המשתתפת ב־סירטו של **מנחם גולן** אקדחו של אלו־הים לידם של **לי ון־קליף, ג'ק פא־לאנס, סיביל דאנינג** ומיספר יש־ראלים כמו **יוסי שילוח, חנה אור־דן ואיריס דווידסקו**, מצליחה לגרום להם התרגזויות לא־מעטות, ובעיקר לח־ברותיה למישחק. למה? כי תמיד, כש־

החל מרחלת

נוסעים במכונית לאתרי־הצילום, דורשת גולן לשבת מלפנים, ליד הנהג. כשדרשו האחרות גם הן לשבת ליד הנהג, טענה פנינה כי זה מגיע רק לה, מפני שיש לה תפקיד יותר חשוב. ★★★ מי שעבר במוצאי־שבת ליד קפה אכסודוס, יכול היה לראות את עורך־הדין **מרדכי הורוביץ**, בעלה של הפיזמונאית **נעמי שמר**, כשהוא יושב לבדו מהורהר ורציני. ומסתבר שיש לו סיבה טובה לחשבון־נפש. המידע האחרון שטופטף לי על ה־מישפחה מגלה, כי בין הבעל לאשתו, אוהדת־ארץ־ישראל־השלמה, נתגלעו חי־לוקי־דיעות על רקע אידיאולוגי. ★★★ מאוכזבת מהמו"ל שלה **נחמן אוריאלי**, היא הטלוויזיונאית **אסתר סופר**, שכתבה ספר על הדיאטות, והכל מניסיון אישי. אחרי שהורידה יותר מ־30 קילוגרמים, יש לה בהחלט זכות לכתוב אפילו מחקרים בנושא. סופר קיוותה כי סיפרה יימצא על הדוכנים כבר ב־שבוע־הספר־העיברי, אך מסיבות שונות חל עיכוב ביציאתו־לאור. ★★★ א־פרו־פו דיאטה: איך מרזה השחקנית **זהי־רירה חריפאי**? היא עושה יומיים בשבוע „יום נוזלים," ושותה ארבע כו־סות־מיץ, בתוספת תה־קפה־או־מים, לפי החשק. אבל לא מוכרחים שני ימים רצופים, ואפשר לפזר בין ימות השבוע. וכדי לזרז את תהליך ההרזיית, מש־כימה זהריר‍ה מדי־בוקר לבריכת גורדון („חוג שעה 7"), ושוחה כמה בריכות, לחיזוק השרירים.

ספינת האהבות

יסלחו לי קרייני גלי־צה"ל ושידורי ישראל, אבל מאז החלה ספינת השלום בשידוריה, הדיסק־ג'וקי"ס העליזים שלה פשוט גונבים את ההצגה.

הכוכב־התורן שלהם הוא **דון סטיבנס**, מי שהיה עד לפני חודשים אחדים שדרן בתחנת־הרדיו הפיראטית רדיו קרולין, ובכלל אחד הקריינים הפופולאריים ב־אנגליה. וכמו שכבר סיפרתי לכם בזמנו, החתיכות שלנו עטות עליהם עוד לפני שכף־הגלם מספיקה לדרוך על חופי מולדתנו.

אחת שעשתה את זה בזמנו, ועוד עם שגיים כאלה, היא דיילית אל־על **שפי רכני**, שהיתה חברתם — בזה־אחר־זה — של **ראובן זוי ופרנץ דה־וולף**. קריין פופולארי אחר, **סטיבי גורדון**, צמוד מזה חודשים אחדים לחתיכה הלונדונית **סוזי**, שהכיר בארץ. השבוע פגשתי את השניים במיסעדה הסינית של **ג'קי**, ג'קי אונסיס, ושם הם בישרו לי שהחליטו לחגוג בארוחה סינית את סיום חברותם. אם־כי נראה שהם די מתלבטים לפני שייפרדו באופן סופי.

אבל מי שהרומן שלה נראה הרבה יותר בטוח, היא **רונית לובנוב** החלונית, הקבועה של דון סטיבנס, וזאת לאחר שנפרדה בריב קולני משדרן פופולארי אחר של הספינה, **קן דיקנס**, שעוב ונסע לקנדה. בניגוד לאהבה הקודמת, משוכנעת רונית שהפעם זה רציני: „דון הבטיח לקחת אותי ללונדון כדי שאכיר את אמו, ואחרי זה אנחנו מתכוננים להתחתן," היא מספרת.

אז כל אלה ששולחות לדון מיכתבים, ומזמינות אותו להתארח אצלן, יכולות בינתיים לשכוח מהעניין. כי גם דון, מצידו, מרוצה מאד מהישראלית שלו: „היחסים ביניגו מאד מרעננים וטובים. היא אוהבת מוסיקה בדיוק כמוני, היא מכבדת את דיעותי על השלום וזה טוב, והיא בכלל בחורה נחמדה. לדעתי, יש ליחסים האלה עתיד."

אבל אם אתם חושבים שרונית בת ה־22, העובדת כזבנית בבוטיק־להלבשה, מתרגשת מהעובדה שהחבר שלה קריין, היא ממהרת להעמיד אתכם על טעותכם. „לצאת עם קריין כזה, זה בדיוק כמו לצאת עם חייל שבא פעם בחודש הביתה. אומנם, דון שולח לי המון שירים ברדיו ומספר עלי למאזינים, אבל זה עושה רושם רק על

דון סטיבנס ורונית לובנוב
סיכויים לעתיד

החברות שלי. הן חושבות שהוא חבריו סטארים, ולא מודעות לכך שזוהי בעצם עבודה קשה ביותר."

בינתיים החליט סטיבנס להאריך את שהותו בארץ בשנה נוספת, ועד שייצא מזה משהו רציני, כמו שמתכננת רונית, ניאלץ כולנו לשמוע אותו מקדיש לה שירים בשרשרת.

האיש שלנו בלוס־אנג'לס

עוד לא אבדה תיקוותנו. תראו שיש לנו עוד כוכבי קולנוע בין־לאומיים, גם חוץ מ**חיים טופול**, שיושב כבר היום בטוף. הישראלי הנוסף שהצטרף אליו, למישפחה הבינלאומית, ואפילו הופיע לצידו בסרט כנר על הגג, הוא השחקן הישראלי היושב בלוס־אנג'לס, **אהרון איפרה**, שקפץ השבוע ארצה לביקור־מולדת קצר בין סרט לסרט.

הקאריירה של איפלה, בן ה־33, קצרה יחסית. הוא סיים את שירותו הצבאי כמו כל צעיר ישראלי, וחשק בראיית העולם, ובראש־וראשונה את לונדון. הוא החליט להישאר שם שלושה ימים אלא. כפי שאתם בוודאי מנחשים, את לונדון אי־אפשר לגמור בשלושה ימים, אז הוא נשאר שם אחת־עשרה שנים.

כי הוא הציב לו מטרה בחיים: להיות סופר־סטאר בינלאומי, לא פחות ולא יותר. „אני רוצה לעשות מה שאני רוצה," הוא אומר, „לחיות טוב ולהגיע למצב שאוכל לשבת בישראל בחיבוק־ידיים, ויזמינו אותי החוצה להופעות בסרטים."

בצעד ראשון בכיוון זה עזב את לונדון, ועבר להסתופף בחברת כוכבים אמיתיים בהוליווד, שמא יספטף גם עליו מעט זוהר, ויגיע לקשרים עם כל המי־ומי בעולם־הקולנוע הבינלאומי. ואכן, את אשר פילל קרה לו. „הבמאי פרנסיס פורד קופולה, מי שביים את הסרט הסנדק, פגש אותי בלוס־אנג'לס, כמובן, והציע לי לככב בסרט לצידו של מרלון ברנדו." טוב. איפלה כמובן לא חשב פעמיים ומיהר לחתום על החוזה בשתי ידיים ובעיניים עצומות. „בינתיים," הוא מספר, „הציעו לי עוד סרט, אבל בגלל הסרט שאני עושה עכשיו בפיליפינים, נאלצתי לדחות את העיסקה." מה שמלהיב את הישראלי המצליח ה־חדש הוא החיים הזוהרים בהוליווד. „אני חי שם כבר שישה חודשים, בווילה ששכר־תי מול ביתו של השחקן סאל מינאו, שנרצח לפני כמה חודשים. הגעתי היום לרמה כזו, שאני כבר מוזמן להמון מסיבות של כל המי־ומי בעולם־הסרטים. המסיבה האחרונה שבה השתתפתי נערכה במאליבו־בית, חוף הכוכבים המפורסם. שם רקדתי בחברתם של ג'ק ניקולסון, ריין או'ניל, קלייר בלום וכל מיני כוכבים בקליבר הזה.

„היום אני מרגיש שאני כבר כוכב בינ־לאומי, ואני שואף להגיע בקרוב למעמד כזה שאוכל לבחור לי בין הסרטים. עד אז אני פשוט איהנה מהחיים, וגם זה משהו בהוליווד."

וכשהוא מתאר את החיים בעיר־הכוכבים, אין הוא יכול לפסוח על התחיכות המש־תוקקת, כמוהו, להגיע למעמד, לא חשוב איך ובאיזו דרך. ובחיוך הוא מספר שאין לו מה להתלונן. ולמה שיהיה לו?

אבל אם יש מישהי שהעניין הזה יקר לליבה, שתזדרז. לא יזיק לו, לבחור, להשליך עוגן סופי על־יד ילדה טובה מהבית.

אהרון איפלה וידידה
שאיפות הצלחה

מלכת המים 1976

מטעם השולם הזה בחסות

תנו לי גבר אמיתי. אחד שיודע מה טוב. שיודע גם להשיג דברים טובים... כוס בירה מעולה של גולדסטאר למשל.

המועמדות הסופיות

לטקס בחירת נסיכת ים־סוף באילת תגענה המועמדות במטוסי ארקיע. כי חופש אמיתי באילת מתחיל בארקיע.

* * *

לנשפים שיערכו בבאר־שבע, אשקלון, חיפה וטבריה תגענה המשתתפות באוטובוסים הממוזגים של חברת טיולי הגליל.

* * *

מלכת המים 1976 תטוס לאירופה וחזרה במטוסי חברת אולימפיק.

* * *

מארגני המיבצע: מירי זכרוני, רפי זכרוני. הפקה: יצחק גיזרי. עיצוב המופעים: דני ליטאי. הדרכת המועמדות בהליכה וביטחון במה: לאה פלטשר. צילום המועמדות: יהושע צפריר.

5

לורי שרזר

לורי, לורי, הללויה!

על הסכין

לורי שרזר האמריקאית, שעלתה רק לפני שלוש שנים לארץ, נראית היום כבר כצברית לכל דבר. היא דוברת עיברית שוטפת, אוהבת את החיספוס והקשיחות של הצברים, שאת מינהגיהם היא נוטה לאמץ.

בת הגלים

לורי, שבילתה שבע מ־22 שנותיה על גלי הים, כבתה של מהנדסת־מכונות שעבדה על סיפון אוניות בהפלגות, מרגישה טוב גם על הקרקע וגם ליד מטוסים, כמו ליד מטוס ארקיע זה, שעל ריקעו צולמה.

לורי שרזר היתה מלכת־מים עוד לפני שהגיעה לתחרות. שבע שנים מ־22 שנותיה היא בילתה במים. על אונייה. כימעט את כל שנות בית־הספר היסודי שלה, מגיל שש עד 13, עברה בהפלגות בים.

לורי, שנולדה בווירג'יניה שבארצות־הברית וגדלה במייאמי שבפלורידה, היא בתם של פרופסור למתמטיקה בבולטימור ושל מהנדסת־מכונות שעבדה על אוניות. לורי נלוותה אל אמה, הפליגה עימה בספינות ששטו בין איי הודו המערבית לדרום־אמריקה. כבר בגיל שמונה עבדה כטבחית באוניות אלה.

כשמלאו לה 13 ירדה לורי לחוף, אל אביה. הוא שלח אותה לאנגליה ללמוד בבית־ספר אמיתי, ומשם נסעה לצרפת כדי להמשיך בלימודיה באוניברסיטת גרנובל. שם עמדה בפעם הראשונה על עובדת היותה יהודיה. כתוצאה מתקרית שאירעה לה בהקשר זה באה לארץ, לחפש אחר אחיה שסבב כאן מזה שנתיים.

זה היה לפני שלוש שנים. לורי מצאה את האח. הוא עזב בינתיים את הארץ, אבל היא נשארה.

שלוש שנים היא בילתה בקיבוצים. עבדה עם סוסים וכרפתנית, הסתובבה בכל הארץ. לאחרונה החליטה להתיישב ולהתבסס. היא רצתה ללמוד רפואה וטרינארית, אבל הסתבר לה שאי־אפשר לעשות זאת בארץ; בעזרת הסוכנות נרשמה ללימודי פסיכולוגיה באוניברסיטת תל־אביב. עכשיו היא נמצאת בכיתה המכינה, לומדת עברית באינטנסיביות ומצהירה בביטחון: „אני מרגישה שנקלטתי כבר בארץ."

היא עדיין לא בטוחה שהפסיכולוגיה תהיה המיקצוע שבו תעסוק בחיים. היא היתה מעדיפה לעסוק דווקא בדוגמנות, לפרנסה — בפסיכולוגיה, כתחביב.

אי־אפשר שלא להדביק לה את הכינוי „ג'ינג'ית". אבל, למען האמת, לורי אינה מחבבת ביותר כינוי זה. „אני לא־כל־כך נעלבת כשמכנים אותי כך," היא אומרת, „אבל אז אני פשוט לא עונה." קיראו לה לורי, לא ג'ינג'ית.

אל תקראו לי „ג'ינג'ית"!

אדמונית, מכוסת נמשים ובעלת עיניים כחולות־ירקרקות, זוכה לורי באופן אוטומטי בכינוי „ג'ינג'ית". היא לא יוצאת־מכליה לשמע כינוי זה, „אבל אני פשוט מעדיפה לא לענות" — אומרת לורי שרזר באדישות מה.

עץ-הזית

המועמדות בתחרות מלכת המים מש־
תמשות במיגוון המוצרים הגדול של
„אוליביה": שמן שיזוף, דיאודו־
רנט, סבון וקרם ידיים, כי
„בכל בית — „עץ הזית!"

Outdoor Girl

אני משוגעת על המוצרים של
„אאוטדור גירל" (Outdoor
Girl), לשפתונים ולצלליות העיניים
שלהם מיבחר כזה של גוונים שאני
יכולה להתאימם לכל בגד ואירוע.
המסקרה טובה ולא יורדת במים.

GOTEX

אופנת בגדי־הים והחוף החדשה של
„גוטקס" עוצבה על־ידי הגב' לאה
גוטליב והיא משלבת בתוכה את
המיסתורין של הפולקלור היפאני
והסיני והקסם הים־תיכוני.

WELLA

מלכות המים יודעות כיצד לזכות
בשיער מטופח, את תמצאי את הת־
שובה במדריך לשימוש נכון בתכשירי
שיער של „וולה". דירשי בפרפו־
מריות ובבתי־המרקחת.

אביבה שפר

6 ריקודי־בטן ברזילאיים

זה התחיל באחד המסעות של בית־הספר. אביבה שפר היתה אז בת 15, או משהו כזה, תלמידת המגמה לשירטוט־בניין ב־בית־הספר התיכון־המיקצועי החיפאי הנודע בסמח. כמה חברה עם טמבורים החלו לה־כות בקצב. היה מצב־רוח ואביבה, ללא כל הכנה מוקדמת, החלה לרקוד.

קשה להגדיר בדיוק מה רקדה. זה היה שילוב של ריקודים אכסוטיים עם ריקודי־בטן במיקצבים דרום־אמריקאיים, בסיגנון ברזילאי, לא מיזרחי דווקא. התלמידים שצפו בריקוד מחאו כף בהתלהבות, ו־אביבה המשיכה לרקוד בהתלהבות לא פחותה. מאז הלך שמה לפניה כ„רקדנית אכסוטית", למרות שזה לא המיקצוע שלה ובוודאי לא ייעודה בחיים.

היא לא למדה מחול אף פעם, אבל שתי אחיותיה הגדולות רקדו. מילדות האזינה למוסיקה, והתנועעה במיקצבים שונים.

„אני לא ביישנית מטיבעי," מעידה אבי־בה בת ה־18, ברונטית בעלת עיניים חומות, על עצמה. „אני לא יודעת מאיפה זה בא לי, אבל אני מחברת בעצמי את תנועות הריקוד שלי. יש בזה משהו מהסיגנון האישי שלי, מעורב בסיגנון אפריקאי־אינדיאני."

אביבה, בת להורים יוצאי צ'כיה, מת־גוררת בסביבה שקטה על הכרמל, מוקסמת מאווירת השקט ונופי הירק שבהם טובל מקום־מגוריה. חוץ מלרקוד היא גם מתע־מלת. בבית־הספר נכללה בניבחרת־ההת־עמלות, התעמלה בתרגילי־מכשירים וב־התעמלות־קרקע. היא לא מוכנה לחתום על כך אבל אולי, פעם, אחרי שתסיים את שירותה הצבאי, יראו אותה במכון וינגייט, כמי שמכינה את עצמה לקאריירה של מורה־להתעמלות.

אבל הפעילות הגופנית המואצת של אביבה („אני אוהבת להוציא הרבה אנר־גיה, זה נותן לי הרגשה טובה") אינה מונעת ממנה גם עיסוקים אחרים, שלווים יותר. רק לאחרונה סיימה את בחינות־הבגרות החיצוניות, והיא מקווה שבהצלחה. „כל דבר והגיל שלו," היא אומרת.

משרטטת־הבניינים

במשך שלוש שנים למדה אביבה שפר בת ה־18 בבית־הספר התיכון המיקצועי בסמת בחיפה, במגמה לשירטוט־בניין. ספק אם יבנו בניינים לפי שרטוטיה. היא נוכחה כי לא זה יהיה ייעודה בחיים. היא רוצה ללמוד בוינגייט ולהיות מורה להתעמלות.

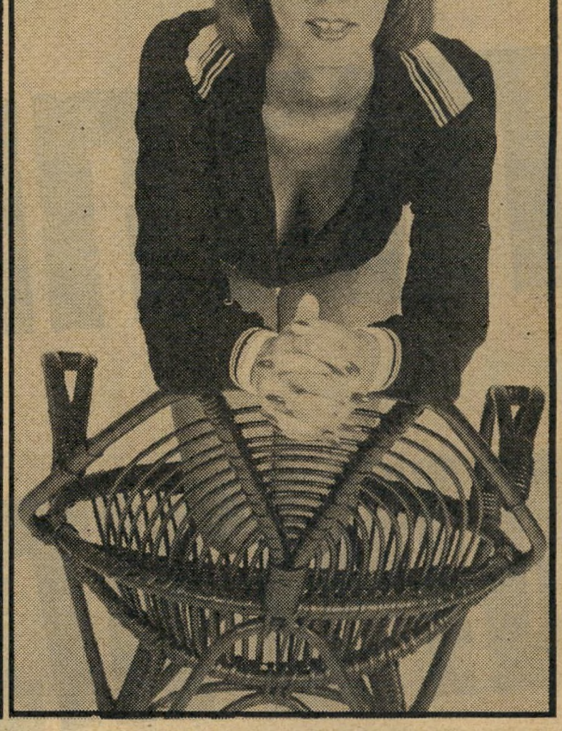

התעמלות־מכשירים

הוא אחד התחביבים של אביבה. בשעתו התעמלה בניבחרת־ההתעמלות של בית־ספרה. בתמונה: בבגד־חוף מתוצרת **גוטקס**, מאופרת בצבעי־האיפור של **אאוטדור־גירל**.

סיגנון־אישי

הוא המוטו של אביבה שפר בכל עיסוק שבו היא עוסקת — אם זה בריקודים, בלבוש, או אפילו בביליים. אביבה, העומדת לפני תחילת שירותה הצבאי, מקווה שיינתן לה לשרת כמדריכת־ספורט.

העולם

אחות בבית החולים הממשלתי חשפה רשת של

אחיות סוחרות בסמים

המאשימה: אחות לאה שריקי